

Посібник з вивчення Біблії в Суботній школі

(січень, лютий, березень 2019 року)

Книга

Об'явлення

Ранко Стефанович

ЗМІСТ

Вступ

Урок 1. 29 грудня – 4 січня. Євангеліє з Патмоса.....	3
Урок 2. 5-11 січня. Серед світильників.....	13
Урок 3. 12-18 січня. Послання Ісуса церквам.....	21
Урок 4. 19-25 січня. Агнець достойний.....	31
Урок 5. 26 січня – 1 лютого. Сім печатей.....	40
Урок 6. 2-8 лютого. Божий народ, позначений печаттю.....	49
Урок 7. 9-15 лютого. Сім сурем	58
Урок 8. 16-22 лютого. Сатана – переможений ворог	67
Урок 9. 23 лютого – 1 березня. Сатана і його союзники	77
Урок 10. 2-8 березня. Вічне Боже Євангеліє	87
Урок 11. 9-15 березня. Сім останніх кар	96
Урок 12. 16-22 березня. Суд над Вавилоном	106
Урок 13. 23-29 березня. «Ось творю все нове»	115

Добра вістка з Патмоса

Майже два тисячоліття тому апостола Івана за його невтомну проповідь Євангелія було заслано на невеликий скелястий острів у Егейському морі. Перестарілий апостол зазнав тут усіх труднощів римського ув'язнення. В одну із субот йому з'явився Ісус Христос, аби підбадьорити Свого вірного слугу в його стражданнях. У кількох видіннях Ісус показав йому панорамну картину історії Церкви та прийдешні переживання Божого народу, котрий очікує повернення свого Господа. Іван записав побачене в сувої, назвавши його «Об'явлення Ісуса Христа» (Об'явл. 1:1). Написана ним книга змальовує діяльність Ісуса на Небесах і на Землі від моменту Його воз-несіння, під час Його Приходу та після нього. Мета книги – запевнити християн різних епох, що Христос перебуває з ними й підтримує їх у повсякденних життєвих випробуваннях, з якими вони стикаються в грішному світі.

У поточному кварталі ми вивчатимемо книгу Об'явлення. Обсяг Посібника не дозволяє нам детально аналізувати текст, тому, ніби наносячи широкі мазки словесним пензлем, ми звернемо увагу лише на головні частини і теми книги. Наша мета – познайомитися з ключовими питаннями книги й зрозуміти, що вона справді відкриває Ісуса Христа, Його життя, смерть, воскресіння та первосвященницьке служіння заради Свого народу.

Дослідження ґрунтуватиметься на таких принципах:

1. Вивчення книги Об'явлення базується на біблійній концепції богонатхненності Біблії. Хоч вістка книги походить від Бога, її писала людина. Вникаючи в мову й образи книги, запозичені зі старозавітної історії Божого народу, ми дізнаємося, яким чином Іван намагався донести цю вістку.

2. Ретельне вивчення пророцтв як книги Об'явлення, так і книги Даниїла показує, що історичний метод тлумачення пророцтв забезпечує правильне розуміння їхнього виконання, оскільки пророцтва випереджають хід історії, починаючи від часів пророка та завершуючи кінцем світу. Тому нам необхідно зробити все можливе, щоб зрозуміти значення пророцтва і самого тексту, а не вкладати в пророцтво певний зміст через хибне тлумачення цього тексту.

3. Організаційна структура Об'явлення має величезне значення для коректного застосування його пророцтв. Книга складається із

чотирьох частин, тому її аналіз ґрунтуватиметься саме на такій структурі книги:

а) **Об'явл. 1:1-3:22** розповідає про стан конкретних церков за днів Івана, аби пророчо вказати на стан Церкви в різні періоди історії;

б) **Об'явл. 4:1-11:19** повторює історію Церкви. Завдяки використанню апокаліптичних символів події зображено дедалі докладніше;

в) **Об'явл. 12:1-14:20** – тематичний центр книги, який охоплює історію великої боротьби від часів, які передували служінню Ісуса на Землі, і до Його Другого приходу;

г) В **Об'явл. 15:1-22:21** увага зосереджена винятково на подіях останнього часу.

4. Серйозне тлумачення пророцтв книги Об'явлення має бути христосентричним. Уся книга була написана з погляду Христа, і тільки в Ньому символи й образи Об'явлення знаходять остаточний сенс і значення.

Книга Об'явлення обіцяє благословення тим, хто читає або слухає її слова, а також приймає її настанови й дотримується їх. «Книга Об'явлення починається із напучування зрозуміти

її настанови. “Блаженний той, хто читає, і ті, що слухають слова пророцтва та дотримується написаного в ньому, бо час близький!” (Об'явл. 1:3). Коли ми як народ зрозуміємо, що ця книга означає конкретно для нас, серед нас відбудеться велике пробудження. Ми не розуміємо повністю уроків, які містяться в ній, хоч нам дана настанова досліджувати й вивчати її» (Е. Уайт. Свідчення для проповідників, с. 113). Досліджуючи Об'явлення, ми зможемо відкрити для себе те, що нам необхідно почути і прийняти під час очікування Приходу нашого Господа Ісуса Христа.

***Ранко Стефанович**, доктор філософії, професор новозавітних досліджень у богословській семінарії адвентистів сьомого дня Університету Ендрюса, спеціалізується на вивченні книги Об'явлення.*

Євангеліє з Патмоса

Біблійні тексти для дослідження:

Об'явл. 1:1-8; Івана 14:1-3; П. Зак. 29:29; Івана 14:29; Римл. 1:7; Филип. 3:20; Дан. 7:13,14.

Пам'ятний вірш: «Блаженний той, хто читає, і ті, хто слухає слова пророцтва та дотримується написаного в ньому, бо час близький» (Об'явл. 1:3).

Пророцтва книги Об'явлення були показані у видінні апостолові Івану понад 19 століть тому під час його заслання на Патмосі – невеликому скелястому острові в Егейському морі (див. Об'явл. 1:9). У тексті Об'явл. 1:3 міститься благословення для тих, хто читає і слухає цю книгу та дотримується її настанов (порів. з Луки 6:47, 48). Текст указує на громаду, яка зібралася для того, щоб послухати звістку. Однак віруючі отримують благословення не тільки тому, що читають або слухають книгу, а й тому, що виконують її настанови (див. Об'явл. 22:7).

Пророцтва книги Об'явлення свідчать, що Бог дбає про Свій народ. Вони вказують нам на короткочасність земного життя, спасіння в Ісусі Христі, Його служіння як нашого Первосвященика й Царя та на наше покликання поширювати Євангеліє.

Біблійні пророцтва подібні до світильника, що світить у темному місці (див. 2 Петра 1:19). Їхня мета – спрямовувати наше теперішнє життя й дарувати надію на майбутнє. Ми будемо потребувати пророчого керівництва доти, доки не прийде Христос і не встановить вічне Царство.

Неділя, 30 грудня

Назва книги

Прочитайте Об'явл. 1:1, 2. Яке значення має повна назва книги? Згідно з назвою, про кого розповідає книга?

Текст Об'явл. 1:1 містить назву книги: «Об'явлення Ісуса Христа». Слово об'явлення – переклад грецького слова *αποκάλυψις*,

що означає «зняття покривала», «розкриття», «відкриття». Об'явлення – це відкриття Особи Ісуса Христа, вістка від Нього і про Нього. Хоч ця вістка була дана Отцем через Ісуса Христа (див. Об'явл. 22:16), книга свідчить: Ісус – її центральний персонаж. У книзі Об'явлення Сам Христос відкриває Себе Своему народові, турбуючись про нього.

Ісус посідає центральне місце в книзі Об'явлення. Книга починається (Об'явл. 1:5-8) і закінчується згадкою про Нього (Об'явл. 22:12-16). «Нехай говорить Даниїл, нехай говорить Об'явлення, а ви пояснюйте людям, що є істина. Проте який би аспект істини ви не висвітлювали, звеличуйте Ісуса як центр будь-якої надії, корінь і нащадка Давида, досвітню зорю» (Е. Уайт. Свідчення для проповідників, с. 118).

Ісус у книзі Об'явлення – це той Самий Ісус, про Якого розповідають чотири Євангелія. Об'явлення продовжує описувати Ісуса та Його спасенне служіння заради Свого народу, про яке ми вже читали в Євангеліях. А тепер в книзі Об'явлення увага зосереджена на різних аспектах Його життя і служіння. Фактично вона починається від моменту, на якому закінчуються Євангелія, – від воскресіння Ісуса та Його вознесіння на Небо.

Разом із Посланням до євреїв книга Об'явлення робить особливий наголос на служінні Ісуса на Небесах. Ми читаємо, що після Свого вознесіння Ісус воцарився на Небі і почав священицьке служіння в Небесному святилищі. Без книги Об'явлення й Послання до євреїв наше уявлення про небесне служіння Христа як Первосвященника задля Свого народу було б дуже обмеженим. Об'явлення дає нам змогу стати свідками служіння Ісуса Христа, яке Він звершує заради нас.

Прочитайте Івана 14:1-3. Яким чином ця обітниця допомагає нам краще зрозуміти, що Ісус звершує тепер на Небесах заради нас? Яку надію ми знаходимо в цій дивовижній обітниці?

Понеділок, 31 грудня

Мета книги

Текст Об'явл. 1:1 також повідомляє, що мета книги – показати майбутні події, які починають свій відлік від часу написання самої книги. Уважний дослідник Об'явлення побачить, що пророцтва про події (які вже відбулися або мають відбутися) займають більшу частину книги.

Головна мета біблійних пророцтв – заповнити нас: незалежно від того, що чекає нас у майбутньому, Бог усе тримає під контролем. У книзі Об'явлення недвозначно показано, що Ісус Христос перебуває зі Своїм народом протягом усієї історії світу і під час тривожних подій останнього часу.

Таким чином пророцтва книги Об'явлення мають дві практичні цілі – навчити нас жити сьогодні та приготувати до майбутнього.

Прочитайте П. Зак. 29:28. Як цей вірш допомагає нам зрозуміти, чому деякі моменти залишаються для нас закритими? Для чого, згідно з текстом, нам відкриваються істини? Іншими словами, з якою метою вони нам дані? Див. також Об'явл. 22:7.

Пророцтва книги Об'явлення про кінець часу відкриті нам не для того, щоб задовольнити нашу надмірну цікавість щодо майбутнього. У книзі відкриті лише ті аспекти майбутнього, які нам необхідно знати. Ці істини дані нам, щоб ми збагнули всю серйозність подій та, усвідомлюючи нашу залежність від Бога, підкорялися Йому.

Протягом століть події останнього часу були об'єктом безлічі теорій і гіпотез та носили сенсаційний характер. Люди, які передрікали швидкий кінець світу, надзвичайно збагатилися, вселяючи в інших страх і змушуючи жертвувати гроші на служіння цих «пророків». Однак провіщений кінець світу не наставав, а народ відчував розчарування й зневіру. Усе добре, що дарував нам Господь, може бути використане в чийхось інтересах та неправильно витлумачене, і пророцтва – не виняток.

Прочитайте Івана 14:29. Який особливо важливий принцип, що пояснює мету пророцтва, міститься в тексті?

Вівторок, 1 січня

Символічна мова книги Об'явлення

Прочитайте Об'явл. 13:1; Дан. 7:1-3 і Єзек. 1:1-14. Що об'єднує всі ці тексти?

Далі в Об'явл. 1:1 читаємо: «І Він показав, пославши через Свого ангела Своему рабові Іванові». Тут вжите важливе слово – «показав» (грец. *семайно* – «показати за допомогою знака або символу»). Це слово використане в грецькому перекладі Старого Завіту (Септуагінті) у розмові Даниїла з Навуходоносором. Даниїл пояснює цареві, що за допомогою боввана, який складається із золота, срібла, міді й заліза, Бог показав правителю, «що станеться потім» (Дан. 2:45). Використавши це ж слово, Іван повідомляє, що сцени з книги Об'явлення носять символічний характер. Під керівництвом Святого Духа Іван точно записав представлені у видіннях символічні картини (Об'явл. 1:2).

Таким чином, мову, за допомогою якої описані пророцтва книзі Об'явлення, переважно не слід сприймати буквально. Здебільшого текст Біблії потрібно розуміти буквально (якщо тільки він не вказує на конкретний символізм). Але коли ми читаємо книгу Об'явлення, текст необхідно за замовчуванням тлумачити символічно, якщо він не вказує на буквально значення. Хоч провіщені події, по суті, є реальними, вони, як правило, описані за допомогою символічної мови.

Усвідомлюючи, що книга Об'явлення загалом носить символічний характер, ми уникнемо спотворення пророчої вістки. У своїх спробах збагнути значення використаних у книзі символів ми маємо бути обережними, щоб не приписувати тексту надуманого значення. Натомість нам потрібно звертатися до Біблії та біблійної символіки, щоб зрозуміти метафоричну мову Об'явлення.

Намагаючись зрозуміти значення тих чи інших символів у цій книзі, ми повинні пам'ятати, що більшість із них були взяті зі Старого Завіту. Описуючи майбутнє мовою минулого, Бог прагнув донести до нас думку, що Його діяння заради нашого спасіння в майбутньому будуть багато в чому подібні до діянь, звершених Ним у минулому. Те, що Господь здійснив заради Свого народу в минулому, Він знову звершить у майбутньому. Бажаючи розшифрувати символи й образи книги Об'явлення, ми насамперед повинні звернути увагу на Старий Завіт.

Середа, 2 січня

Божественність

Книга Об'явлення починається з привітання, подібного до привітань у посланнях Павла. Ця книга була написана як послання до семи церков у Малій Азії за днів Івана (див. Об'явл. 1:11). Однак Об'явлення призначене не тільки для них, а й для всіх поколінь християн.

Прочитайте Об'явл. 1:4, 5 і Римл. 1:7. Яке спільне привітання об'єднує вірші та хто його передав?

Кожен з наведених текстів містить письмове привітання: «Благодать вам і мир». Цей вислів складається з грецького вітання *charis* («благодать») і слова *ейрене* (від типового єврейського привітання *шалом* – «мир», «благополуччя»). Згідно з текстами, Подателями благодаті й миру є три Особи Божества.

Про Бога Отця сказано: «Хто є, і Хто був, і Хто приходить» (Об'явл. 1:8; Об'явл. 4:8). Цей вислів нагадує нам про Божественне Ім'я Ягве («Я Той, що є» – Вих. 3:14), яке свідчить про вічне існування Бога.

Святий Дух фігурує в контексті згадування про «сім Божих духів» (пор. Об'явл. 4:5; 5:6). Сім – число повноти. «Сім Божих духів» означають дію Святого Духа в усіх семи церквах. Цей образ символізує повсюдну присутність Святого Духа і Його невинну діяльність серед Божого народу. Саме Святий Дух робив Божих дітей здатними виконувати їхнє покликання протягом усієї історії.

У тексті про Ісуса Христа ми відзначаємо три імені – «вірний Свідок», «Первородний з мертвих» і «Владика земних царів» (Об'явл. 1:5). Ці імена вказують на Його смерть на хресті, воскресіння і царювання на Небесах. Потім Іван повідомляє, що здійснив Ісус: «Котрий любить нас і омив нас від наших гріхів Своєю кров'ю, Котрий зробив нас царями і священиками Богові й Своєму Отцеві, – Йому слава і влада на віки віків!» (Об'явл. 1:5, 6).

Грецький вислів, перекладений як «любить нас», свідчить про безперервну любов Христа, що охоплює минуле, теперішнє й майбутнє. Ісус, Котрий любить нас, звільнив нас від гріхів ціною Своєї крові. У грецькому тексті йдеться про завершену дію в

минулому: віддавши Своє життя на хресті, Ісус забезпечив віруючим у Нього викуплення їхніх гріхів.

У текстах Ефес. 2:6 і Филип. 3:20 про викуплених сказано, що вони воскресли і сидять разом з Ісусом на Небесах. Що це означає і як ми можемо вже зараз, перебуваючи в гріховному світі, насолоджуватися славним становищем царів і священників у Христі (див. Об'явл. 1:6)? Як цей факт має впливати на наш спосіб життя?

Четвер, 3 січня

Основна думка книги Об'явлення

Кінець прологу книги Об'явлення вказує на головну подію всієї книги – повернення Ісуса в силі і славі. Обітниця про повернення Христа тричі повторюється в заключному розділі книги (Об'явл. 22:7, 12, 20).

Прочитайте Об'явл. 1:7, 8. Лексика тексту запозичена з кількох пророчих віршів: Дан. 7:13, 14; Зах. 12:10; Матв. 24:30. Що наведені тексти повідомляють нам про реальність Другого приходу Христа?

Другий прихід Христа в книзі Об'явлення – кінцева точка, до якої рухається історія грішної Землі. Ця подія ознаменує завершення історії нашого світу і покладе початок Божого вічного Царства, де не буде зла, страждань, болю і смерті.

Текст Об'явл. 1:7, як і весь Новий Завіт, свідчить про буквальний особистий Прихід Христа у величі й славі. Кожен житель Землі, зокрема й ті, «хто Його проколов», стане свідком Його Приходу. Процитовані слова повідомляють про воскресіння певної групи людей безпосередньо перед Приходом Христа. До цієї групи належать також ті, хто розп'яв Його.

І якщо Прихід Ісуса принесе звільнення тим, які очікують Його, то тих, хто відкинув Його любов і милість, чекає суд.

Реальність Приходу Христа підтверджується словами: «Так, амінь» (Об'явл. 1:7). Слово «так» у грецькій мові звучить як *най*, а єврейське слово *амєн* виражає ствердження або згоду. Разом вони передають безумовну впевненість. Цими ж словами у двох подібних твердженнях книга і завершується (див. Об'явл. 22:20).

«Минуло понад вісімнадцять століть, відколи Спаситель дав обітницю про Своє повернення. Протягом віків слова Господар-вселяли мужність у серця Його вірних. Ця обітниця ще не виконалася: голос Життєдавця ще не підняв та не вивів із могил сплячих святих, проте сказане слово вірне (див. Об'явл. 22:6). Прийде час, і Бог виконає Своє слово. Чи має хтось сумувати тепер? Невже ми втратимо віру, коли настільки наблизилися до вічності? Чи почнемо ми говорити: “Славне місто ще далеко”? Ні, і ще раз ні. Ще трохи, і ми побачимо Царя в Його величі. Ще трохи, і Він обітре кожную сльозу з наших очей. Ще трохи, і Він збереже нас “від падіння і поставить перед Своєю славою непорочними в радості”» (Е. Уайт. Рев'ю енд Геральд, 13 листопада 1913 р.).

Надійність будь-якої обіцянки залежить від того, наскільки обіцяльник чесний і спроможний її виконати. З огляду на факт, що обітницю про Другий прихід дав Бог, Котрий виконав у минулому всі Свої обітниці, чи можемо ми продовжувати вірити, що Христос повернеться, як і обіцяв?

П'ятниця, 4 січня

Для подальшого дослідження:

Прочитайте уривок «Вивчення книг Даниїла й Об'явлення» з книги Е. Уайт «Свідчення для проповідників», с. 112-119. «Це одкровення було дане для керівництва й розради Церкви впродовж християнської доби... Це те, що відкрите. Сам Господь повідомив Своему слугі таємниці цієї книги і бажає, щоб вони були відкриті для всіх. Її істини призначені як для сучасників Івана, так і для людей останніх днів історії Землі. Деякі події, змальовані в пророцтві, відбулися в минулому, деякі – тепер, інші пов'язані із завершенням великої боротьби між силами темряви і Князем Неба, а ще інші відбуватимуться на Новій Землі, де будуть тріумфувати й радості викуплені.

Якщо ви не можете пояснити значення кожного символу в Об'явленні, то не думайте, що марно досліджувати цю книгу й намагатися зрозуміти її істину. Той, Хто відкрив ці таємниці Іванові, допоможе старанному шукачеві істини відчувати небесне блаженство. Якщо серця відкриті для прийняття істини, вони зрозуміють її вчення. Їм буде дароване благословення, обіцяне тим, які “слухають

слова пророцтва та дотримуються написаного в ньому”» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 583, 584).

Питання для обговорення:

1. Якщо Об’явлення відкриває нам Ісуса Христа, чому слово «апокаліпсис» часто має негативний відтінок у наш час? Що це говорить нам про сприйняття сучасними християнами книги Об’явлення? Чому слово «страх» часто асоціюється з пророцтвами Об’явлення?

2. Подумайте про хибні пророцтва щодо останнього часу і Другого приходу Христа, висловлені людьми за останні 20 років. Незалежно від мотивації цих «пророків», до яких негативних наслідків призвели фальшиві передре-чення? Що відчують люди, які повірили їм? Що тепер думають про християн ті, хто переконався в неправдивості згаданих провіщень? Яким чином можна, вірячи в пророцтва й орієнтуючись на події останнього часу, виявляти мудрість у тлумаченні пророцв та в повчанні інших?

Місіонерська історія Сила свідчення

Мігель Мануель Мафугула

Я народився в сім’ї, яка святкувала недільний день, у невеликому містечку Міланж, що на відстані трьох кілометрів від кордону

Мозамбіку з Малаві.

Моє знайомство із Церквою адвентистів сьомого дня відбулося завдяки дівчині на ім’я Аделіна. Їй було 16 років, і вона навчалася в сьомому класі. Аделіна попросила мене допомогти їй виконати домашнє завдання. Я був 21-річним юнаком, який навчався в десятому класі.

Після того як я допоміг їй, Аделіна розповіла мені про Адвентистську церкву. Вона пояснила, що Бог відділив суботу як день поклоніння, а не неділю. Потім Аделіна подарувала мені Біблію. Вона підкреслила четверту заповідь у Вих. 20:8-11 та Єзек. 20:20, де написано: «І святить суботи Мої, і вони стануть знаком поміж Мною та між вами». На одній зі сторінок Біблії вона написала: «Прочитай Марка 2:27, 28». Я відкрив Євангеліє від

Марка і прочитав слова Ісуса: «Суботу встановлено для людини, а не людину для суботи, тому Син Людський є Володарем і суботи».

Прочитавши ці рядки, я усвідомив, що дотримувався не того дня тижня. Я вирішив ходити до Адвентистської церкви разом з Аделіною, щоб дізнатися більше про це, і незабаром почав святкувати суботній день. Через це в мене виникли проблеми в моїй колишній церкві, де я в минулому був молодіжним керівником. Пастор церкви пішов до мого батька і все розповів йому, і батько наказав мені повернутися. Коли я відмовився, він заявив: «Якщо ти не слухаєш своїх батьків, то не можеш жити з нами». І після цього батько вигнав мене з дому.

Я розповів про те, що сталося, батькам Аделіни, і вони прихисти-ли мене до випуску зі школи. Через два роки я прийняв хрещення. Бог допоміг мені закінчити навчання в школі й коледжі, і я отримав роботу вчителя хімії в державній школі в Міланжі. Пізніше я одружився з Аделіною – тією дівчиною, яка розповіла мені про суботу.

Господь використовував моє свідчення дивовижним чином. Я поділився своїм досвідом з молодими людьми з моєї колишньої церкви, і двоє з них стали адвентистами. Я свідчив своїм батькам, і вони також прийняли хрещення.

Я говорю всім: щодня довіряйте Богу! Для Нього немає нічого неможливого.

Частина пожертвувань тринадцятої суботи допоможе відкрити першу адвентистську початкову школу в Міланжі, рідному місті Мігеля. Дякуємо вам за ваші пожертви!

Серед світильників

Біблійні тексти для дослідження:

Об'явл. 1:9- 18; Дії 7:54-60; Матв. 12:8; Вих. 20:11; Дан. 10:5, 6; Об'явл. 1:20; Об'явл. 2:1-7.

Пам'ятний вірш:

**«Хто має вухо, нехай слухас, що Дух промовляє до Церков»
(Об'явл. 2:7).**

У Псалмі 73 псалмист Асаф, дивлячись на зарозумілість нечестивих, висловлює збентеження і здивування. У порівнянні з наповненим стражданнями життям праведників життя нечестивих видається легким і безтурботним. Така уявна несправедливість глибоко схвилювала псалмиста (див. Псал. 73:2-15), котрий у замішанні увійшов до святині (див. Псал. 73:16, 17). Тут, у присутності Бога, він отримав певне розуміння того, що відбувається.

Через століття перестарілий апостол був ув'язнений на скелястому острові за своє вірне свідчення. Перебуваючи тут, він отримав вістку про те, що довірені його піклуванню церкви страждають. І саме в цей критичний момент апостола було показане видіння, у якому він споглядав воскреслого Христа в Н Іванові деякі таємниці життя й боротьбу, яка супроводжує його. Сцена у Святині вселила в апостола впевненість у присутності і невтомній турботі Христа. Свою впевненість він передав церквам та наступним поколінням християн, які житимуть до закінчення світової історії.

Починаючи дослідження служіння Христа в Небесній святині, цього тижня ми також розглянемо перше із семи особливих послань для Його Церкви. Хоч ці послання адресовані семи церквам в Азії, вони також важливі і для нас сьогодні. Наступного тижня ми будемо досліджувати вістки Христа іншим шести церквам.

Неділя, 6 січня

На Патмосі

Прочитайте Об'явл. 1:9. Що Іван Богослов повідомляє про обставини, за яких він отримав видіння з книги Об'явлення?

Патмос – пустинний скелястий острів в Егейському морі завдовжки 16 км і завширшки 10 км. Римляни використовували його разом із сусідніми островами як місце заслання політичних злочинців. Ранняхристиянські автори, котрі жили в порівняно близький до періоду написання книги час, одностайні в думці, що римська влада заслала Івана на Патмос за його проповідь Євангелія. Перестарілий апостол зазнав усіх труднощів римського ув'язнення на острові Патмос. Імовірно, до нього ставилися як до злочинця і закували в кайдани. Апостол відчував нестачу їжі, був змушений виконувати каторжні роботи й терпіти свавілля римських наглядачів.

«Патмос, пустинний скелястий острів в Егейському морі, був вибраний римською владою як місце заслання злочинців, але для Божого слуги ця похмура оселя стала ворітьми Неба. Тут, ізольований від суєтного життя, не маючи можливості активно працювати, він спілкувався з Богом, Христом і небесними ангелами, отримуючи від них повчання для Церкви на всі прийдешні віки» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 570).

Хто ще з біблійних героїв зазнавав труднощів і страждань через свою вірність Богові? Див. Дан. 3:14-20; Дії 7:54-60.

Послідовникам Христа потрібно завжди пам'ятати: у важких ситуаціях вони не самотні. Ісус, Котрий відвідав Івана на Патмосі зі словами надії й підтримки, завжди перебуває зі Своїм народом, щоб підтримувати його в скрутних обставинах.

Як навчитися розрізняти страждання в Ім'я Христа і страждання з інших причин, зокрема через наш неправильний вибір? Як ставитися до страждань, причину яких ми не спроможні збагнути? Як ми можемо навчитися довіряти Господу в будь-якій ситуації?

Понеділок, 7 січня

Господнього дня

Прочитайте Об'явл. 1:10, а також Вих. 31:13; Ісаї 58:13; Матв. 12:8. Який день, згідно з наведеними біблійними текстами, є днем Господнім? Яке значення мав цей день для Івана серед труднощів, які спіткали його?

«Господь слави з'явився засланому апостолові саме в суботу. Іван так само свято дотримувався суботи на Патмосі, як і тоді, коли проповідував народів в містах і селах Юдеї. Він вірив, що йому належать дорогоцінні обітниця щодо цього дня» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 581).

Грецький текст ясно свідчить, що апостол Іван отримав видіння сьомого дня – у суботу. І хоч апостол з нетерпінням очікував майбутніх подій, зокрема Другого приходу Христа (пор. Об'явл. 1:7), також названого «днем Господнім» (див. Ісаї 13:6-13; 2 Петра 3:10), у цьому разі Іван говорив про конкретний день тижня, коли отримав видіння.

Безперечно, для стражденного апостола ця субота стала передчуттям життя без страждань, яке буде дароване йому та вірним усіх часів після Другого приходу. У юдейському розумінні субота – це передчуття «прийдешнього світу» (євр. *оламхаба*).

«Встановлена Богом в Едемі субота була... дорогою для Івана на цьому самотньому острові...

О, що це була за субота для самотнього засланця, котрий завжди був надзвичайно цінним для Христа, а тепер звеличений більше, ніж будь-коли раніше! Так багато йому ще не доводилося дізнатися про Ісуса. Ніколи раніше він не чув такої піднесеної істини» (Е. Уайт. Біблійний коментар АСД, т. 7, с. 955).

Порівняйте два варіанти четвертої заповіді Декалогу у Вих. 20:11 і П. Зак. 5:15. Ці тексти вказують на сьомий день, суботу, як на пам'ятник творіння й звільнення, оскільки Господь створив і викупив нас. Як ми можемо щосуботи зосереджувати увагу на Богові як на Творцеві й Викупителеві? Подумайте також про те, чи міг Господь обмежитися тільки роллю Творця?

Вівторок, 8 січня

Христос у видінні Івана

Прочитайте Об'явл. 1:12-18. Порівняйте змальований Іваном образ Христа з описом Божественної Особи в Дан. 10:5, 6. Яким Ісус постає у видінні Івана? Що Він здійснює?

Іван бачить Ісуса – зодягненого в ризи Первосвященника, Котрий ходить серед світильників.

Образ Ісуса, Який ходить серед світильників, указує на отриману стародавнім Ізраїлем обітницю про те, що їхній Бог ходитиме серед них (Лев. 26:12). У книзі Об'явлення світильники символізують сім церков в Азії, яким спочатку було адресоване це послання (Об'явл. 1:20). Крім того, світильники уособлюють Божу Церкву протягом історії. За допомогою Святого Духа Ісус продовжує піклуватися про Свою Церкву на Землі. У символічному ходінні Ісуса серед світильників можна вбачати виконання даної Ізраїлеві обітниці заповіту: Господь невпинно перебуватиме зі Своїм народом на нашій Землі, доки не забере його до вічних осель.

Образ Ісуса як Первосвященника серед світильників запозичений з обрядової практики священницького служіння в скинії та в Єрусалимському храмі. Повсякденним обов'язком священника було підтримувати вогонь у світильниках у Святому. Він мав підрізати або міняти гніт, доливати олію у світильники, що згасали. Отже, священник знав про стан кожної окремої лампи. Так само Ісусові відомі потреби й обставини Його дітей, Він особисто турбується про них.

Прочитайте Об'явл. 2:2, 9, 13, 19; 3:1, 8, 15. Наскільки Ісус знає про стан і потреби Божого народу?

Ісус називає Себе Божими іменами «Перший і Останній» (див. Об'явл. 1:17; Ісаї 44:6; 48:12). Прикметником «останній» перекладене грецьке слово *eschatos*, від якого походить слово *есхатологія* (учення про кінець часу). Це свідчить про те, що біблійна есхатологія зосереджена на Христі, Котрому наприкінці історії належатиме останнє слово. Він «Живий» і має «ключі від смерті й від аду» (Об'явл. 1:18). Завдяки смерті й воскресінню Ісуса Йому дано владу відкрити брами смерті (Псал. 9:14). Він підніме з могили до вічного життя кожного, хто покладається на Нього (1 Кор.

15:21-23). Вірним послідовникам Ісуса не варто боятися, адже навіть мертві перебувають - під Його наглядом. І якщо під контролем Господа є навіть мертві, то наскільки більше Він піклується про живих на Землі! (Див. 1 Сол. 4:16, 17).

Середа, 9 січня

Вістка Христа тоді і тепер

Прочитайте Об'явл. 1:11, 19, 20. Ісус передав сім особливих вісток для церков у римській провінції Азії. Яке символічне значення мають ці вістки для християн загалом, враховуючи факт, що в цій провінції було більше семи церков?

Ісус доручив Іванові надіслати семи церквам вістки, записані в розділах 2 і 3 книги Об'явлення. Вони мають трирівневе застосування:

1. *Історичне застосування.* Спочатку ці вістки були адресовані семи церквам, розташованим у квітучих містах Азії I століття. Місцеві християни зіткнулися із серйозними випробуваннями. У язичницьких храмах кількох міст запровадили обов'язкове поклоніння імператорові на знак відданості Риму. Громадяни також мали брати участь у публічних заходах та язичницьких релігійних обрядах. Відмовившись коритися цим вимогам, чимало християн зіткнулося з переслідуванням і навіть зазнало мученицького досвіду. Виконуючи доручення Христа, Іван написав сім послань, щоб допомогти цим людям у випробуваннях.

2. *Пророче застосування.* Факт, що книга Об'явлення є пророкою, а адресатами послань були обрані тільки сім церков, також свідчить про пророчий характер послань. Духовний стан семи церков збігається з духовним станом Божої Церкви в різні періоди історії. Згідно із задумом Господа, сім послань являють собою панорамний огляд духовного стану християнства від першого століття і до кінця історії Землі.

3. *Універсальне застосування.* Хоч спочатку ці сім послань були адресовані церквам в Азії, вони містять уроки, застосовні до християн усіх часів. Вістки були надіслані одним листом, який необхідно було прочитати віруючим у кожній церкві (Об'явл. 1:11; Об'явл. 22:16). Таким чином, у них зображені різні категорії християн у всіх місцях і в усі часи. Наприклад, якщо християнство

загалом сьогодні символізує Лаодикійська церква, то окремим християнам можуть бути притаманні характерні риси інших церков. Добра вістка така: яким би не був наш духовний стан, Бог сходить до рівня Свого творіння, аби знову підняти і спасти його (див. Е. Уайт. Вибрані вісті, т. 1, с. 22).

Уявіть собі, що Господь написав вашій місцевій громаді листа про її нинішній духовний стан і випробування. Яким був би зміст такого листа?

Четвер, 10 січня

Послання Ефеській церкві

Ефес був столицею і найбільшим містом римської провінції Азії, розташованим на перетині основних торгових шляхів. Як головний порт Азії, це місто відігравало роль значущого торгового й релігійного центру. Тут було безліч громадських будівель, таких як храми, театри, гімназії, лазні, будинки розпусти. Ефес також славився своїм мистецтвом і магічними практиками, а також здобув сумну популярність через розбещеність та забобони місцевих жителів. Проте найвпливовіша християнська церква цієї провінції була саме в Ефесі.

Прочитайте Об'явл. 2:1-4. Як Ісус представляє Себе Ефеській церкві? Які її характеристики заслуговують схвалення Ісуса? Що викликає Його стурбованість?

Від перших днів відмітною особливістю ефесян були вірність і любов (див. Ефес. 1:15, 16). Незважаючи на зовнішні та внутрішні проблеми, християни в Ефесі зберігали твердість віри. Вони були працелюбні й слухняні правді, не допускаючи у свою громаду фальшивих апостолів. Проте їхня любов до Христа і ближніх почала згасати. І хоч ці люди зберігали твердість у питаннях віри, без Христової любові навіть їхній «світильник» (тобто церква) опинився під загрозою.

Прочитайте Об'явл. 2:5-7. На виконанні яких трьох дій наполягав Ісус, щоб Ефеська церква змогла відродити свою першу любов, посвячення Христу й ближнім? Як пов'язані між собою ці дії?

Ситуація, що склалася в Ефеській церкві, відповідає загальній ситуації й духовному стану Церкви в період приблизно з 31 по 100 рр. Відмітними рисами апостольської Церкви були любов та відданість Євангелію. Однак до кінця першого століття Церква почала втрачати першу любов і, як наслідок, віддалятися від простоти й чистоти Євангелія.

Уявіть себе частиною громади, чия любов згасє. Члени такої громади можуть не допускати явних гріхів і навіть робити правильні вчинки, але при цьому духовно помирати від формалізму й холоду. Як дана Ісусом порада може допомогти церкві виправити таку ситуацію?

П'ятниця, 11 січня

Для подальшого дослідження:

Прочитайте розділ «Патмос» у книзі Еллен Уайт «Дії апостолів» (с. 568-577). «Переслідування Івана перетворилися на інструмент благодаті. Слава воскреслого Спасителя наповнила Патмос саявом. Іван побачив Христа в людській подобі зі слідами цвяхів на руках і ногах – вічним свідченням Його величі.

І ось йому знову було дозволено дивитися на воскреслого Господа, одягненого в таку славу, на яку людина не може дивитися без страху за своє життя.

З'явлення Христа Іванові має довести всім, віруючим і невіруючим, що ми маємо воскреслого Господа. Ця істина має стати живою силою для Церкви. Часом над Божим народом згущуються темні хмари. Здається, що утиски й гоніння ось-ось знищать його остаточно. Однак саме в такий час Господь викладає найбільш повчальні уроки. Подібно до того як зірки найяскравіше сяють на темному небі, так і найяскравіші промені Божої слави пронизують найгустішу темряву. Чим темніше небо, тим яскравіші й виразніші промені Сонця Праведності – воскреслого Спасителя» (Е. Уайт. Наставник молоді, 5 квітня, 1900 р.).

Питання для обговорення:

1. Іван передає читачам побачене й почуте на острові Патмос. Що бачите і чуєте ви, читаючи Об'явл. 1:12-20? Які втішливі слова ви тут знаходите?

2. Перший ангел в Об'явл. 14:7 закликає людей, які живуть на Землі наприкінці часу: «Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод!». Схожий вислів використано в тексті Вих. 20:11. Що вістка першого ангела повідомляє про значення суботи в останній час?

3. Чимало християн стикається з дивним явищем: чим довше вони в церкві, тим легше виснажується або зовсім висчерпується їхня віра, хоч усе має бути навпаки. Адже чим довше ми ходимо з Ісусом, тим більше маємо знати про Нього і Його любові до нас. Як же нам навчитися не тільки підтримувати вогонь віри, а й розпалювати його дедалі дужче?

Місіонерська історія

Дитина в подарунок

Ендрю Мак-Чесні

Дженіс Кларк не планувала всиновлювати дитину колишньої учениці, але одного холодного березневого дня пролунав телефонний дзвінок. «У мене незабаром народиться дитина, яку я не зможу виростити.

І я хотіла б дізнатися, чи не візьмете ви її?» – запитала Аннет.

«Що означає “чи не візьму я її”?» – поцікавилася Дженіс, 47-річна вчителька фізкультури в адвентистській школі канадської провінції Альберта.

«Я хочу, щоб ви всиновили її», – сказала Аннет, 18-річна дівчина, у якої вже було двоє дітей.

Дженіс не повірила, що дівчина говорить серйозно, але спробувала організувати зустріч Аннет з її батьками. Однак усі спроби виявилися марними.

Через два місяці пролунав телефонний дзвінок. Це була Аннет. «Чи не могли б ви завтра приїхати до лікарні та підтримати мене при пологах?» – запитала дівчина. Вона збиралася народжувати за допомогою кесаревого розтину.

Дженіс та її чоловік, що мали п'ятеро власних дітей і четверо прийомних, рано-вранці прибули до лікарні. Медсестра привітала їх словами: «О, ви – прийомні батьки!» Дженіс була шокована. Вона думала, що в Аннет інші плани щодо цього малюка, оскільки та згадувала про всиновлення лише одного разу, коли вони розмовляли по телефону.

У лікарняній палаті Дженіс запитала майбутню матір про її плани: «Як ти її назвеш?» – запитала жінка.

«Це ваша дитина! – відповіла Аннет. – Ви дайте їй ім'я!»

Тільки тоді стало остаточно зрозуміло, що це буде прийомна дитина Дженіс.

Через кілька годин, 12 травня 2016 року, народився здоровий хлопчик. Дженіс залишалася в лікарні всю ніч і наступного дня забрала немовля додому. Вона назвала його Гекслі.

Дженіс упевнена, що Аннет віддала їй дитину, тому що побачила в школі любов до себе з боку вчителів. «Ідеться не тільки про мене! – розповіла Дженіс. – Я багато років працювала з її сім'єю в цій школі. Аннет і всі її брати й сестри знають, що вчителі люблять їх. Ось чому вона попросила нас бути батьками хлопчика». При цих словах на очі жінки навернулися сльози.

«Приємно думати, що мені довіряють! – зізнається Дженіс. – Від мене чекають, що я розповім Гекслі про Творця».

Частина пожертвувань тринадцятої суботи другого кварталу 2018 року допоможе школі розширити освітню програму. Ім'я колишньої учениці змінено.

Послання Ісуса церквам

Біблійні тексти для дослідження:

Об'явл. 2:8-29; 3:1-22; Ісаї 61:10.

Пам'ятний вірш:

«Переможцеві дозволю сісти зі Мною на Моєму престолі, – як і Я, перемігши, сів з Моїм Отцем на Його престолі» (Об'явл. 3:21).

З острова Патмос Ісус надіслав через Івана листа із сімома вістками для Свого народу. І хоч ці послання були адресовані церквам в Азії, вони також символічною мовою зображують стан Церкви протягом усієї християнської історії.

Детально порівнюючи послання, ми виявляємо, що кожне з них складається із шести частин. Кожне послання починається зверненням Ісуса до конкретної церкви, яку він називав на ім'я. У другій частині після словосполучення «так говорить» Ісус представляє Себе кожній церкві за допомогою висловів та символів, які містяться в першому розділі. Кожен вислів найкраще відповідає особливим потребам конкретної церкви. Тим самим Ісус наголошує, що здатний допомогти віруючим у боротьбі й різних життєвих ситуаціях. Потім Господь дає оцінку церкві та пропонує вихід з її складного становища. У заключній частині кожного послання звучить заклик слухати слова Святого Духа та обітниця для церкви.

Як ми дізналися з попереднього уроку, досліджуючи послання до Ефеської церкви, так і цього тижня, вивчаючи наступні шість послань, ми побачимо, що Ісус пропонує надію і задоволення потреби кожної церкви в кожній ситуації. Так само сьогодні Він може задовольнити і наші потреби.

Неділя, 13 січня

Послання Христа до Смирни й Пергама

Гарне багате місто Смирна було центром узаконеного культу поклоніння імператорові. Відмова від виконання цієї постанови

могла призвести до втрати правового статусу, переслідування і навіть смерті.

Прочитайте Об'явл. 2:8-11. Який існує зв'язок між тим, як Ісус представляє Себе Смирнській церкві, та її становищем? У якій ситуації опинилася ця церква? Яке застереження дає їй Ісус щодо майбутніх подій?

Послання до Смирнської церкви може бути застосоване до Церкви після апостольського періоду, коли християни зазнавали жорстоких гонінь з боку Римської імперії. Вислів «протягом десяти днів» (Об'явл. 2:10) указує на 10 років гонінь Діоклетіана з 303 по 313 рр. н. е., поки Костянтин Великий не видав Міланський едикт, завдяки якому християни отримали релігійну свободу.

У Пергамі були зосереджені різні язичницькі культи, зокрема культ Ескулапа – грецького бога лікування, якого зображували у вигляді змія і називали «спасителем». Люди приїжджали з різних куточків світу до храму Ескулапа, щоб отримати зцілення. Пергам відігравав ключову роль у насадженні культу поклоніння імператорові, яке, як і в Смирні, було обов'язковим. Не дивно, що Пергам у книзі Об'явлення описаний як місто, де перебуває престол сатани.

Прочитайте Об'явл. 2:12-15. Як Ісус представляє Себе Пергамській церкві? Як Він оцінив її духовний стан?

Християни в Пергамі зіткнулися як із зовнішніми, так і внутрішніми загрозами. У той час як більшість із них зберігала вірність, так звані миколаїти пішли на компроміс із язичництвом, щоб уникнути гонінь. Подібно до Валаама, котрий припустився віровідступництва та звів ізраїльтян на шлях гріха й повстання проти Бога під час подорожі до Обітованого краю (див. Числа 31:16), вони обрали, як їм здавалося, більш зручний і вигідний шлях, зрадивши своїм релігійним принципам. Хоч Єрусалимський собор постановив утримуватися від «ідолоських жертв» і «розпусти» (Дії 15:20, 29), члени церкви під дією вчення Валаама нехтували цим рішенням, відкинувши його. Єдиний вихід, який Ісус може запропонувати Пергаму: «Покайся» (Об'явл. 2:16).

Церква в Пергамі – це пророка картина Церкви, що існувала в період приблизно від 313 по 538 рр. Хоч деякі люди в Церкві

залишалися вірними, духовний занепад та віровідступництво стрімко зростали.

Що означає вислів «не зрікся Моєї віри» (Об'явл. 2:13; див. також Об'явл. 14:12)? Яким чином відмова зректися віри може допомогти нам протистояти поступкам і бути вірними до смерті (див. Об'явл. 2:10)?

Понеділок, 14 січня

Послання Христа Тиятирській церкві

Тиятири, на відміну від інших міст, не відігравали в стародавній історії особливої політичної або культурної ролі, а церква була непомітною і маловідвідуваною. Щоб займатися своєю справою або мати роботу, людям у Римській імперії необхідно було вступити в торгові гільдії. Власті Тиятирів особливо відрізнялися тим, що строго контролювали дотримання цієї вимоги. Члени таких угруповань мали відвідувати гільдійські свята і брати участь у храмових ритуалах, які часто супроводжувалися аморальною поведінкою. Хто відмовлявся підкоритися згаданим вимозі, тих гільдій і накладали на них економічні санкції. Християни того часу мали робити вибір – або відступництво, або страждання заради Євангелія.

Прочитайте уривок Об'явл. 2:18-29. Як Ісус представляє Себе цим людям (див. також Дан. 10:6)? Які якості церкви Ісус високо оцінив, а якими був стурбований?

Тиятирська церква, як і Пергамська, пішла на компроміс із язичницьким оточенням. Єзавель – ім'я дружини царя Ахава, яка привела Ізраїль до відступництва (див. 1 Цар. 16:31-33). Ісус описує її як духовно аморальну. Люди, котрі пішли на компроміс у питанні істини та прийняли «нечисте» язичницьке вчення, припустилися духовного перелюбу.

Церква в Тиятирах символізує загальний стан християнства в період приблизно з 538 по 1517 рр. Біда прийшла до Церкви не ззовні, а зсередини. Біблію замінили переказами, духовенство і священні реліквії витіснили з поля зору людей священство Христа, а діла почали вважати засобом спасіння. Особи, які не піддавалися впливу фальшивої релігії, зазнавали гонінь і навіть смерті. На багато

століть (див. Дан. 7:25) люди практично забули про Євангеліє, доки про нього не нагадала Реформація, розпочата 1517 року.

Поміркуйте над порадою Ісуса: «Тільки тримайте те, що маєте, аж поки прийду» (Об'явл. 2:25). Яке значення мають ці слова як для Церкви загалом, так і для кожного віруючого зокрема? Про що говорить Ісус?

Вівторок, 15 січня

Послання Христа Сардійській церкві

Місто Сарди має чудову історію. Однак із початком римської епохи воно втратило колишню велич. Його жителі продовжували насолоджуватися добробутом, який був заслугою винятково їхніх попередників. Стародавнє місто побудували на вершині стрімкого пагорба, тому воно вважалося неприступним. Жителі Сардів почувалися настільки безпечно, що недбало охороняли міські мури.

Прочитайте Об'явл. 3:1-6, а також Матв. 24:42-44 і 1 Сол. 5:1-8. До яких трьох дій Ісус наполегливо закликає християн Сардів, щоб покращився їхній духовний стан? Як заклик Ісуса пильнувати співвідноситься зі станом міста в той момент історії?

Деяких християн у Сардах Ісус називає вірними, однак більшість – духовно мертві. Вірний Свідок докоряє Церкві не за якийсь явний гріх або віровідступництво (як Пергамську й Тиятирську церкви), а за духовне заціпеніння.

Послання Сардійській церкві пророчо співвідноситься з духовним станом протестантів у постреформаційний період (приблизно 1517-1740 рр.), оскільки Церква скочувалася до мертвого формалізму й духовному самовдоволення. Унаслідок зростання впливу догматизму та секуляризації в церквах істини про спасенню благодать Євангелія й відданість Христу відійшли на другий план. І хоч Церква в цей період продовжувала існувати фізично, духовно вона була мертвою.

Послання до Сардійської церкви адресоване також кожному поколінню християн. Деякі віруючі постійно із захопленням говорять про свою колишню вірність Христу. Але, на жаль, таким людям практично нічого розповісти про свої нинішні взаємини з

Господом. Їхня релігія номінальна, натомість серце потребує істинної релігії та щирого посвячення Євангелію.

Завжди усвідомлюючи істину про спасіння лише через віру в Христа, у яких випадках ми могли б сказати, що наші діла не знайдені «досконалими» перед Богом? Що означає ця фраза і як ми можемо «вдосконалити» наші діла перед Ним? Див. Матв. 5:44-48.

Середа, 16 січня

Послання Христа Філадельфійській церкві

Шоста церква, до якої звернувся Ісус, перебувала у Філадельфії (у перекладі з грец. «братолюбство»). Це місто було розташоване на торговому шляху імперії і вважалося «відчиненими дверима» до великого родючого плато. Розкопки свідчать про те, що місто було центром, куди люди приїздили, щоб оздоровитися й отримати зцілення. Через часті землетруси жителі міста переїхали до села й оселилися в скромних хатинах.

Прочитайте Об'явл. 3:7- 9. Який існує зв'язок у цьому посланні між тим, як Ісус представляє Себе церкві, та її становищем? Що свідчать про стан церкви слова Ісуса: «Ти маєш малу силу» (Об'явл. 3:8)? Яку обітницю Він дарує цим людям?

Послання до Філадельфійської церкви добре ілюструє велике відродження протестантизму під час Першого і Другого пробуджень, які відбулися у Великобританії й Америці приблизно в 1740-1844 рр. Отримавши небесне світло, Господній народ справді намагався дотримуватися Божого Слова (див. Об'явл. 3:8). Увага була зосереджена на послуху Божим Заповідям та чистоті життя. «Відчинені двері» – це шлях до Небесної святині, адже ми знаходимо також згадку про «храм Мого Бога» (Об'явл. 3:12, пор. з Об'явл. 4:1, 2). Одні двері зачиняються, а інші відчиняються, що вказує на зміну, яка мала відбутися 1844 року в служінні Христа як Первосвященника.

Прочитайте Об'явл. 3:10-13. Що в цих текстах вказує на те, що часу залишилося мало і наближається година Приходу Христа? Яке значення має напис Імені Бога на Його народі (2

Тим. 2:19)? Якщо ім'я відображає характер людини, що тоді текст Вих. 34:6 повідомляє нам про Бога й людей, які носять Його Ім'я?

Велике відродження відбулося в церквах по обидва боки Атлантики. У роки, що передували 1844 року, вістку про скорий Прихід Христа проголосили в багатьох частинах світу. Обітниця написати Боже Ім'я на переможцях свідчить про те, що Божий народ буде відображати Його характер. Вістка про скорий Прихід Христа має велике значення, але не менш важливою є також вістка про те, що Христос обіцяє приготувати Свій народ до цієї великої події, подарувавши прощення їхніх гріхів та вклавши Свій Закон у їхні серця (див. Филип. 1:6; Євр. 10:16, 17).

Яке значення особисто для вас має надія на скорий Прихід Христа? Яку впевненість вселяє в нас обітниця Христа завершити розпочату Ним працю?

Четвер, 17 січня

Християни в Лаодикії

Остання церква, до якої звернувся Ісус, була в Лаодикії – багатому місті, розташованому на головному торговельному шляху. Місто славалося виробництвом вовняних виробів, банками, де зберігалося безліч золота, і мазю для очей, виготовленою місцевими фармацевтами. Добробут Лаодикії спонукав мешканців міста вважати себе самодостатніми. Коли воно було зруйноване землетрусом (приблизно 60 р. н. е.), городяни відмовилися від допомоги Риму.

Оскільки в місті не було власних джерел, вода надходила сюди довгим акведуком із гарячих джерел у Гієраполі. До Лаодикії вода доходила вже теплою.

Прочитайте Об'явл. 3:14-17 та Осії 12: 8. Яким чином дух самодостатності жителів Лаодикії проникнув у середовище лаодикійських християн?

Ісус не засуджував християн Лаодикії за серйозний гріх, ересь або відступництво. Їхня проблема полягала в самовдоволенні, що веде до духовного заціпеніння. Як вода, що надходила до міста, стан цих людей був ні холодним, ні гарячим, а теплим. Вони вважали, що

є багатими й нічого не потребують, проте були духовно нужденними, мізерними, убогими, сліпими й голими.

Лаодикійська церква символізує духовний стан Божої Церкви на заключному етапі земної історії. Про це свідчать паралелі з деякими текстами книги Об'явлення, у яких ідеться про події останнього часу. Один з них записаний

в Об'явл. 16:15 і вказує на білий одяг праведності Христа, якого потребує духовно гола Лаодикія (див. Об'явл. 3:18). Заклик купити одяг і не ходити нагим міститься в самому центрі уривка, який змальовує духовну Армагедонську битву. Спочатку ця часова паралель Ісуса може здатися досить дивною, адже тоді отримати цей одяг буде вже неможливо, оскільки випробувальний термін для кожного закінчиться. Проте заклик зберігати свій одяг з'являється у взаємозв'язку із шостою карою й Армагедоном, бо Ісус бажає нагадати Лаодикії про завчасне приготування до цього страшного конфлікту, доки не стало надто пізно. Таким чином, Об'явл. 16:15 попереджає лаодикійців: якщо вони не послухаються поради Христа, вважаючи за краще залишатися голими (Об'явл. 3:17, 18), то під час Його Приходу будуть засоромлені й загинуть (див. 1 Івана 2:28-3:3).

Ісус запевняє лаодикійців у Своїй любові до них і закликає їх до покаяння (Об'явл. 3:19). На закінчення Христос указує на Себе як на Коханого з книги Пісня над Піснями (5:2-6), Котрий стоїть біля дверей і стукає, бажаючи увійти (Об'явл. 3:20). Кожному, хто відчинить двері і впустить Ісуса, обіцяна вечеря з Ним, а врешті-решт вони царюватимуть із Христом на Його престолі (див. Об'явл. 20:4).

Прочитайте Об'явл. 3:18-22. Яку пораду Ісус дає лаодикійцям? Що символізують золото, білий одяг і мазь для очей (див. 1 Петра 1:7; Ісаї 61:10; Ефес. 1:17, 18)? Про що ця порада свідчить нам – адвентистам сьомого дня, котрі вважають себе Лаодикійською церквою?

П'ятниця, 18 січня

Для подальшого дослідження:

Прочитайте розділ «Об'явлення» в книзі Еллен Уайт «Дії апостолів» (с. 578-592).

Сім послань до церков свідчать про їхній поступовий духовний занепад. Ефеська церква продовжувала зберігати вірність, хоч згодом втратила свою першу любов. Церкви в Смирні й Філадельфії здебільшого залишалися відданими вірі. Пергамська і Тиятирська церкви дедалі більше йшли на компроміс, доки переважна більшість віруючих повністю не відійшла від чистої Христової віри. Сардійська церква опинилася в дуже непростому становищі. Більша частина членів цієї церкви чинила всупереч Євангелію, а у Філадельфії лише невелика жменька віруючих зберегла вірність Богові.

Лаодикійська ж церква перебувала в такому духовному заціпенінні й самовдоволенні, що про неї не можна було сказати нічого хорошого.

Наприкінці кожного послання Ісус дає обітницю тим, хто прислухається до Його порад. І ми бачимо цікаву закономірність: чим глибший духовний занепад у церквах, тим більше дано обітниць. Ефеська церква, якій Ісус передає першу вістку, почувла тільки одну обітницю. Кожна наступна церква, демонструючи погіршення духовного стану віруючих, отримує більше обітниць, ніж попередня. Остання, Лаодикійська церква, також отримала єдину, але грандіозну обітницю: сісти з Ісусом на престолі (Об'явл. 3:21).

Питання для обговорення:

1. Яким чином зростання кількості обітниць на тлі посиленого духовного занепаду в церквах відображає принцип: де намножується гріх, там безмірно виявляється благодать (Римл. 5:20)? Поміркуйте про це, прийнявши до уваги таку цитату: «Церква, якою б немічною і нечисленною не була, є єдиним на Землі об'єктом найвищої уваги з боку Христа. Він постійно дбає про неї, зміцнюючи її Своїм Святим Духом» (Е. Уайт. Вибрані вісті, т. 2, с. 396).

2. Серед християн існує думка, що в промислових, торгових і столичних містах бути християнином дуже непросто. У квітучих містах Азії жили християни, які, перебуваючи під тиском з боку язичницького оточення, зберегли вірність Євангелію і були непохитні у своїй відданості Богу. Який урок можна почерпнути з їхнього досвіду? Подумайте про це в контексті молитви Ісуса, записаної в Івана 17:15-19. Як застосувати принцип «у світі, але не

від світу» до сучасних християн, особливо до тих, котрі живуть у великих містах?

3. Яким чином ми як адвентисти сьомого дня можемо при-слухатися до порад, адресованих Лаодикії?

Місіонерська історія

Ранкова радість

Гората Обонце

Одного разу на порозі нашого дому в Ботсвані з'явився літературний євангеліст Церкви адвентистів сьомого дня. Моя мати зацікавилася і купила три книги Еллен Уайт: «Вісті для молоді», «Христос – надія світу» і «Велика боротьба». Незабаром вона почала відвідувати адвентистську церкву і прийняла хрещення. Це сталося, коли я навчався у восьмому класі та думав про подальше навчання. Мама почала молитися і постити, бо хотіла, щоб я продовжив навчання в адвентистській школі-пансіоні «Істерн Гейт» у Франсисауні, що у двох з половиною годинах їзди від нашого будинку в Махалап'є. Проте мій батько не дозволив мені там навчатися. Він сказав, що не може платити за навчання.

Мама не втрачала надії та продовжувала молитися. Я молився разом з нею. Вона будила мене рано-вранці, і ми молилися разом. Вечорами ми також схиляли коліна в молитві. Однак мій батько не передумав, і я пішов до 9-го класу державної школи-пансіону в іншому місті. Навчатися там було складно. Деякі учні вживали наркотики й алкогольні напої. Доки наші батьки платили за навчання, учителів не цікавило, виконуємо ми домашнє завдання чи ні.

Через два роки навчання в цій школі я вирішив, що з мене досить. Я запитав батька, чи можу я перевестися до адвентистської школи. «Ні!» – різко відповів він. Тієї ночі я плакав і молився. Я просив Господа допомогти мені, тому що справді хотів навчатися в школі «Істерн Гейт». Я поговорив з мамою, і вона прочитала Псал. 30:6, де сказано: «Буває увечорі плач, а радість на ранок!» Ці слова вселили в моє серце надію.

Через два місяці, коли літні канікули закінчувалися, я знову запитав батька, чи можу я навчатися в адвентистській школі. «Добре!» – почув у відповідь. Я подякував Богові! Із цього досвіду я дізнався, що Господь завжди чує нас. Усе йде за Його планом, коли ми віримо та слухаємо Його.

Зараз мені 16 років, я закінчую школу, після чого сподіваюся продовжити навчання і стати лікарем.

За винятком батька, уся моя сім'я, включно з двома старшими братами і старшою сестрою, приєдналася до Адвентистської церкви. Прошу вас молитися за мою сім'ю і за нашу школу.

Середня школа «Істерн Гейт» поділяє навчальне містечко з початковою школою, яка відкрилася 2017 року завдяки пожертвам тринадцятої суботи, зібраним 2015 року. Дякуємо вам за місіонерські пожертвування, що підтримують адвентистську освіту по всьому світу.

Агнець достойний**Біблійні тексти для дослідження:**

Об'явл. 4, 5; Єзек. 1:5-14; Ефес. 1:20-23; Євр. 10:12; Дії 2:32-36.

Пам'ятний вірш:

**«Не плач; ось Лев, Котрий з племені Юди, з кореня Давида,
– Він переміг і може зняти сім печатей!» (Об'явл. 5:5).**

Минулого тижня ми досліджували послання Христа Своєму народові на Землі. Нове видіння Івана переводить наш погляд із Землі на Небо й відкриває майбутнє – те, «що має статися після цього» (Об'явл. 4:1).

Події видіння, описаного в розділах 4-5 книги Об'явлення, відбуваються в небесному тронному залі. Сцени в цих розділах, як і в розділі 12, символічно зображують Божий контроль над історією і Планом спасіння. Однак перш ніж почне відкриватися майбутнє, нам показана центральна роль первосвященницького служіння Христа на Небесах у Його верховній владі над Землею й у викупленні людського роду. Отже, у розділах 4-5 викладено пророчий погляд на значення майбутніх подій, про які піде мова в наступних розділах книги. Також слід зазначити: якщо послання до семи церков були написані досить простою мовою, то від цього моменту в книзі використана образна мова, яку не завжди легко витлумачити. Ця мова запозичена з історії Божого народу, записаної в Старому Завіті. Щоб правильно тлумачити книгу Об'явлення, необхідно навчитися розуміти її символічну мову у світлі Старого Завіту.

Неділя, 20 січня

У небесному тронному залі

У тексті Об'явл. 4:1 Ісус запрошує Івана зійти на Небеса, щоб побачити панорамну картину огляд історії від його часу і до повернення Христа.

Тексти Об'явл. 4:1-8; 5:8-12; Єзек. 1:26-28 містять опис небесного тронного залу. Що ці вірші повідомляють про це місце?

Через відчинені двері апостол побачив Небесний храм і Божий престол. Престол символізує верховенство Бога і Його вищу владу над творінням, тоді як райдуга навколо престолу знаменує собою Його вірність Своему слову (Бут. 9:13-16; Ісаї 54:9, 10). Однак сатана – противник Христа, який зазіхнув на Божу владу, – намагається заперечити авторитет Господа. Головне питання великої боротьби між Богом і сатаною полягає в тому, кому належить право керувати Всесвітом. Побачена Іваном Небесна рада зібралася в небесному тронному залі, щоб підтвердити законність Божого правління у Всесвіті (Об'явл. 4:1-8; 5:11-14).

Прочитайте Об'явл. 4:8-11 і 5:9-14. Що ці уривки повідомляють про справжнє поклоніння? Чому Господь Бог і Агнець достойні поклоніння?

Вурилку Об'явл. 4 ми бачимо загальний опис тронного залу в Небесному храмі та безперервного поклоніння в ньому.

І якщо в ході поклоніння в 4-му розділі всі возвеличують творчу силу Бога, то в 5-му розділі прославляють викуплення, дароване заколеним Агнцем. Ці розділи свідчать: справжнє поклоніння вказує на могутні Божі діяння – творіння й викуплення – та оспівує їх. Бог, Котрий створив світ за шість днів, має також владу і силу відновити наш світ до початкового стану і перетворити його на вічні оселі для Свого народу відповідно до Своїх обітниць.

Поміркуйте про те, чого навчає Євангеліє: Той, Хто створив не тільки нас і наш світ, але й увесь Всесвіт, став Агнцем, заколеним за нас (див. Об'явл. 5:12). Яку дивовижну надію дарує нам ця вістка у світі, сповненому болю й сум'яття?

Понеділок, 21 січня

Небесна рада в тронному залі

Опис старців у тексті Об'явл. 4:4 свідчить про те, що це не ангели (грец. *пресбутерос* – «старійшина»). Старійшинами в Біблії завжди називали людей. На відміну від ангелів, що постійно перебувають у присутності Бога, ці старійшини сидять на престолах. Їхній білий одяг – атрибут Божого вірного народу (див. Об'явл. 3:4, 5). Золоті вінці (грец. *стефанос*, Об'явл. 4:4) на їхніх головах призначені винятково для святих, котрі здобули перемогу (див.

Якова 1:12). Усі ці деталі свідчать про те, що 24 старці – прославлені святі, котрі вознеслися на Небо.

Число 24 – символічне. Це двічі по 12, а число 12 у Біблії – символ Божого народу. 24 старійшини можуть уособлювати Божий народ у всій його повноті в старозавітний і новозавітний часи. Число 24 також може слугувати символом голів 24 священницьких черг, які здійснювали служіння в земному храмі (див. 1 Хронік 24:1-19).

Факт, що в Біблії ніколи раніше не згадувалося про 24 старійшин,- означає: це нова група в небесному тронному залі. Можливо, це люди, які воскресли в момент смерті Христа (див. Матв. 27:51-53).

Якщо це так, то 24 старійшини, які вознеслися з Ісусом на Небеса, стають представниками людства, щоб засвідчити справедливість діянь Бога у виконанні Плану спасіння. У тексті Об'явл. 5:9 читаємо, що 24 старці й чотири істоти (вірш 8) впали перед Агнцем, Який був заколений, але тепер живий. Разом вони співають нову пісню, прославляючи Агнця такими словами: «Ти достойний... бо Ти був заколений і викупив нас Богові Своєю кров'ю від усякого покоління і мови, племені й народу. Ти зробив їх царством і священниками для нашого Бога, й вони будуть царювати на землі!» (Об'явл. 5:9-10).

В уривку Об'явл. 4:6-8 також згадуються чотири істоти. Порівняйте їх опис із зображенням чотирьох істот у текстах Єзек. 1:5-14; 10:20-22, а також з описом серафимів в Ісаї 6:2, 3.

Згадані чотири істоти посідають високе становище, вони служать Богові як Його посередники і стражі Його престолу (див. Псал. 99:1). Їхні крила символізують негайне виконання Божих доручень, а очі вказують на досконалу обізнаність. Присутність цих істот разом з 24 старійшинами та безліччю ангелів навколо престолу (Об'явл. 5:11) свідчить про те, що в тронному залі представлені і Небо, і Земля.

Вівторок, 22 січня

Запечатана книга

Прочитайте текст Об'явл. 5:1. Яке значення має запечатана книга в контексті Ісаї 29:11, 12 і чому Іван плакав?

Ці вірші в грецькому тексті оригіналу вказують на те, що книга лежала на престолі праворуч від Отця. Вона чекала Того, Хто був би достойний узяти книгу і «зняти її печаті» (Об'явл. 5:2).

Еллен Уайт пише, що в запечатаній книзі міститься «історія Божого провидіння, пророча історія народів і Церкви. Тут записані Божі вислови, Його повноваження, заповіді, закони, усі настанови Предвічного, а також історія всіх панівних сил народів. У цьому сувої образною мовою описано вплив кожного племені, покоління й народу від початку земної історії і до її завершення» (Е. Уайт. Рукописи, т. 9, с. 7).

Отже, запечатана книга містить Божественну таємницю щодо вирішення Богом проблеми гріха та спасіння грішного людства. Повне здійснення цієї таємниці відбудеться під час Другого приходу Христа (див. Об'явл. 10:7).

Прочитайте Об'явл. 5:5-7. Чому Христос – Єдиний у Всесвіті, достойний узяти запечатану книгу і зняти її печаті?

Змальована Іваном ситуація в тронному залі пов'язана з повстанням сатани. Хоч Творцем нашої планети є Бог, її поневолив сатана. Плач Івана символізує сльози Божого народу, котрий від часів Адама очікує спасіння від рабства гріха. У запечатаній книзі зберігався Божий План вирішення проблеми гріха. Безперечно, завдяки Своїй безмежній силі Бог Отець Сам міг виконати цей План. Однак викуплення грішного людства вимагало особливої жертви, і нею став Ісус. Він «переміг», тому достойний зняти печаті з книги, стати Володарем Землі і нашим Посередником у Небесній святині.

Як ми можемо навчитися відводити Христу центральне місце у своєму житті?

Середа, 23 січня

Достойний Агнець

Прочитайте Об'явл. 5:8-14, а також Ефес. 1:20-23 і Євр. 10:12. Яку велику надію й розраду ми знаходимо в цих уривках, перебуваючи у світі, який сам собою не може нас підбадьорити?

Підійшовши до престолу, Христос-Агнець бере книгу. Така дія свідчить про те, що всі необхідні повноваження й верховна влада належать Йому (див. Матв. 28:18; Ефес. 1:20-22). У цей момент увесь Всесвіт визнає законне право Христа на управління Землею. Христос знову придбав те, що одного разу втратив Адам.

Христос узяв сувій, а це означає, що в Його руках – доля всього людства. Чотири живі істоти і 24 старійшини впали перед Ним та поклонилися, кажучи: «Ти достойний узяти книгу і відкрити її печаті, бо Ти був заколений» (Об'явл. 5:9). Таким актом поклоніння високопоставлені ангели і представники викупленого людства підтверджують жертву Христа за людей. Своєю кров'ю Він заплатив викуп за грішне людство та пропонує кожній людині надію на викуплення й обітницю майбутніх благ, які ми навіть не можемо собі уявити. До чотирьох живих істот і старійшин приєднується безліч ангелів навколо престолу, віддаючи хвалу Агнцеві, Котрий був заколений і тепер живий, щоб заступатися за грішний людський рід (див. Євр. 7:25). Голоси присутніх у тронному залі зливаються воедино в гучному оклику: «Заколений Агнець достойний прийняти силу і багатство, мудрість, міць, честь, славу, благословення!» (Об'явл. 5:12).

Цієї ж миті все творіння на Небі й на Землі об'єднується у величному поклонінні Отцеві і Христу: «Тому, Хто сидить на престолі, й Агнцеві – благословення, і честь, і слава, і влада на віки віків!» (Об'явл. 5:13). У відповідь на цю хвалу чотири живі істоти і 24 старійшини вигукують: «Амінь!», завершуючи грандіозне поклоніння в небесному тронному залі.

Учені вважають, що одного разу Всесвіт або вибухне, або знаєс колапса*, або розпадеться на частини. Який разуючий контраст являє собою майбутнє, відкрите в Слові Божому! Як ми можемо вже зараз почати радіти майбутньому, котре очікує нас?

Четвер, 24 січня

Значення П'ятидесятниці

Злиттям Святого Духа в день П'ятидесятниці (Дії 2:1-4) була відзначена одна з вирішальних подій в історії спасіння: посвячення Христа на післягогофське служіння Первосвященника і Царя в Небесній святині (див. Дії 1:4-8; 2:33). Завдяки Своєму служінню

Первосвященика праворуч Отця (Об'явл. 5:6, 7) Христос повною мірою може виконати План спасіння. Як наш Посередник у Небесній святині, Ісус здійснює служіння заради нашого спасіння. Через Нього віруючі мають вільний доступ до Бога й отримують прощення гріхів.

Прочитайте Дії 2:32-36; Івана 7:39. Яку надію й підбадьорливу звістку ви знаходите в тому, що Ісус служить на Небесах як наш Первосвященик і Цар?

Колапс – катастрофічно швидке стиснення зірки після вичерпання її внутрішніх джерел ядерної енергії (прим. редактора).

Після воцаріння Христа в Небесній святині відбулося злиття Святого Духа на учнів. У тексті Об'явл. 5:6 згадуються сім духів Божих, «посланих на всю землю». Як ми вже досліджували раніше, сім духів символізують повноту дії Святого Духа у світі. Під час воцаріння Христа на престолі Святий Дух був посланий на Землю. Цей факт пов'язаний з однією з перших дій Христа в ролі нашого Первосвященика в Небесній святині. Злиття Святого Духа означає, що Ісус постав перед Отцем і Його жертва за людей прийнята Богом.

«Вознесіння Христа на Небо було знаком того, що Його послідовники отримають обіцяне благословення... Христос, увійшовши небесними ворітьми, був посаджений на престол при загальному поклонінні ангелів. Як тільки ця церемонія була завершена, Святий Дух щедрими потоками зійшов на учнів і Христос був воістину прославлений тією славою, котру мав у Отця від віковічних часів. Злиття Духа в день П'ятидесятниці було ознакою Неба, що коронація завершилася. Згідно зі Своєю обітницею Він послав Своїм послідовникам Святого Духа з Неба на знак того, що прийняв усяку владу на Небі й на Землі як Цар і Священик та є Помазаником над Своїм народом» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 38, 39).

Прочитайте Євр. 4:16; 8:1. Яку підбадьорливу вістку ви знаходите в запевненні, що Ісус як Священик і Цар отримав всю владу на Небі й на Землі? Як віра в цю істину допомагає долати труднощі в повсякденному житті й мати впевненість у майбутньому?

П'ятниця, 25 січня

Для подальшого дослідження:

Прочитайте розділ «До Отця Мого та вашого Отця» в книзі Еллен Уайт «Христос – надія світу» (с. 829-835), а також розділ «Дар Духа» у книзі «Дії апостолів» (с. 47-56).

Вістка, записана в розділах 4-5 книги Об'явлення, має величезне значення для Божого народу, який живе в заключний період історії Землі. Злиття Святого Духа в день П'ятидесятниці ознаменувало початок проповіді Євангелія всьому світові; центром цієї проповіді став Ісус, Котрий воцарився на небесному престолі як Первосвященик і Цар праворуч Отця. Ця істина про Ісуса зайняла центральне місце в переконаннях ранніх християн (див. Євр. 8:1) і стала наріжним каменем їхньої проповіді (див. Дії 2:32-33; 5:30, 31). Вона також була для них могутнім мотивом, джерелом віри й мужності в гоніннях і важких життєвих ситуаціях (див. Дії 7:55, 56; Римл. 8:34). Унаслідок цього багато людей відгукнулося на вістку, яку проповідували християни. Через служіння Святого Духа Боже Царство виявилось тоді і продовжує виявлятися сьогодні.

Ми ніколи не повинні забувати, що тільки Добра вістка про спасіння в Христі може зворушити людські серця, перетворити їх і допомогти людям відгукнутися на заклик вічного Євангелія – боятися Бога, віддати славу й поклонитися Йому (див. Об'явл. 14:7). Наша єдина надія зосереджена в Спасителі, нашому Первосвященику й Царю в Небесній святині. Він перебуватиме зі Своїм народом до самого кінця (Матв. 28:20). Майбутнє – у Його руках.

Будемо ж завжди пам'ятати: не випускаючи з уваги суті Євангелія, ми зможемо досягти повного успіху в проповіді останньої вістки заблудлому і стражденому людству. Жодна інша проповідувана нами істина не є важливішою за Голгофський хрест, який красномовно свідчить про Бога.

Питання для обговорення:

1. Одного разу на Небесах ми поклонимось й віддамо славу Господу за Його доброту, силу і благодать. Яким чином уже зараз ми можемо підготуватися до того великого дня? Іншими словами, як можна з вдячністю в серці поклонятися Богові та славити Його за все, що Він уже здійснив, здійснює і здійснить у майбутньому?

2. Прочитайте Об'явл. 4:11 і 5:9. У яких двох ролях виступають Отець і Син у наведених текстах? Яким чином виконання Богом цих двох центральних у Плані спасіння ролей робить Його достойним нашого поклоніння? Як субота відображає ці дві дивовижні істини про нашого Бога?

Місіонерська історія **Дві дивовижні молитви**

Ендрю Мак-Чесні

Одне з найважливіших запитань, яке ставлять собі люди: як правильно вибрати супутника життя?

Для Маріо Бріто, президента Євро-Африканського дивізіону Церкви адвентистів сьомого дня, це запитання не було складним. Він попросив Бога про дві, здавалося б, неймовірні речі.

Маріо навчався на третьому курсі богословського факультету Адвентистського університету у французькому Коллонжі. Одного разу, коли молодий чоловік у молитві просив Бога послати йому посвячену дружину, він пригадав Марію. Вони познайомилися рік тому на студентській зустрічі в адвентистському коледжі в Сагунто, Іспанія.

У Маріо з'явилося сильне відчуття, що ця дівчина створена для нього. Однак він хотів переконатися в Божій волі й тому молився: «Боже, якщо Ти бачиш Марію моєю дружиною, спонукай її написати мені листа!» Це прохання може здатися нездійсненним, враховуючи, що дівчата рідко проявляють ініціативу на початку взаємин.

На свій подив, Маріо отримав дружній лист через тиждень. Він написав теплий лист у відповідь і звернувся в молитві з другим неймовірним проханням: «Господи, для Марії буде природно відповісти на мій лист. Та якщо вона має стати моєю дружиною, зроби так, щоб вона не відповіла».

Минули тижні, відповіді не було. Молоді люди не спілкувалися доти, доки на початку навчального року Марія не приїхала навчатися на третьому курсі Адвентистського університету у Франції. Незабаром вони почали зустрічатися.

Одного разу Маріо із цікавості запитав Марію, чому вона не відповіла на його лист.

«Він видався мені холодним і формальним, тому я вирішила не відпо-відати», – сказала дівчина.

Маріо не міг повірити і запитав, чи зберегла вона його. Марія принесла лист із кімнати, і молоді люди прочитали його разом. Він був таким самим теплим, яким Маріо його пам'ятав.

«Що ж було не так, чому ти не відповіла?» – знову запитав Маріо. Марія не знала, що сказати. Тоді Маріо розповів їй про свої дві молитви. «Тепер у тебе є пояснення!» – з усмішкою відповіла Марія.

Молоді люди одружилися наступного року.

Минуло тридцять дев'ять років, і Маріо досі впевнений, що зробив правильний вибір. Понад десять років подружжя звершувало місіонерське служіння, організовуючи церкви в неохоплених районах Португалії. Згодом Маріо очолив Адвентистську церкву в Португалії, а 2015 року був обраний президентом Євро-Африканського дивізіону.

Сім'я Маріо та Марії – ще одне місіонерське поле. Подружжя виховало рідну доньку, яка вийшла заміж за адвентистського пастора, а також два-надцять прийомних дітей.

«Марія народжена для служіння! – говорить Маріо. – Я впевнений, що зробив правильний вибір».

Сім печатей**Біблійні тексти для дослідження:****Об'явл. 6:1-17; Левит 26:21-26; Єзек. 4:16; П. Зак.****32:43; 2 Сол. 1:7-10.****Пам'ятний вірш:**

«Ти достойний узяти книгу і відкрити її печаті, бо Ти був заколений і викупив нас Богові Своєю кров'ю від усякого покоління і мови, племені й народу. Ти зробив їх царством і священиками для нашого Бога, й вони будуть царювати на землі» (Об'явл. 5:9, 10).

Розділ 6-й книги Об'явлення продовжує опис сцени з розділів 4-5, де Христос постає достойним відкрити запечатану книгу, адже Своїми переможними життям і смертю Він знов здобув те, що втратив Адам. Тепер Ісус готовий розкрити печатки, щоб виконати до кінця План спасіння. П'ятидесятниця ознаменувала початок проповіді Євангелія, завдяки якій Христос розширює межі Свого Царства. Таким чином, зняття печатей пов'язане з проповіддю Євангелія та наслідками її відкидання. Зняття останньої, сьомої, печаті приводить нас до завершального етапу світової історії.

В Об'явл. 3:21 міститься ключ до розуміння семи печатей: «Переможцеві дозволю сісти зі Мною на Моєму престолі, – як Я, перемігши, сів з Моїм Отцем на Його престолі». Розділи 4-5 повідомляють про перемогу Христа і про те, що завдяки Своїй жертві на Голгофі Він достойний бути нашим Небес-ним Первосвящеником та розгорнути книгу. Останні тексти 7-го розділу розповідають про переможців, які стоять перед престолом Христа. Отже, 6-й розділ розповідає про боротьбу Божого народу за право сидіти разом з Ісусом на престолі.

Неділя, 27 січня

Зняття першої печаті

Прочитайте Об'явл. 6:1-8, а також Левит 26:21-26 і Матв. 24:1-14. Знайдіть спільні ключові слова в цих текстах. Що

можна пізнати про значення перших чотирьох печатей на підставі паралельних віршів?

Події семи печатей необхідно розуміти в контексті старозавітних проклять, які зображені мечем, голодом, моровицею і польовими звірами (див. Лев. 26:21-26). Єзекіїль визначає їх як Божі «чотири... лихі присуди» (Єзек. 14:21). Це були дисциплінарні заходи, які Бог застосовував до людей, коли вони виявляли невірність заповіту. Тим самим Він бажав пробудити Свій народ, щоб він усвідомив власний духовний стан. Так само і чотири вершники – це Божий інструмент, який Він використовує, щоб не дати Своему народові заснути в очікуванні повернення Ісуса.

Ми бачимо також тісні паралелі між першими чотирма печатами і текстами Матв. 24:4-14, де Ісус відкриває майбутні події. Чотири вершники – це засіб, завдяки якому Бог утримує Своїх дітей на правильному шляху, нагадуючи, що нинішній світ не є їхнім домом.

У текстах Об'явл. 6:1, 2 образною мовою описана перемога. Вони перегукуються з уривком Об'явл. 19:11-16, де Христос зображений як Вершник на білому коні на чолі Свого небесного ангельського війська; Господь гряде спасти Свій народ під час Другого приходу. Білий колір, який символізує чистоту, асоціюється з Христом та Його послідовниками. Вершник на коні тримає лук, йому також дано вінець (Об'явл. 6:2). Цей портрет нагадує нам образ Бога в Старому Завіті – Вершник з луком у руці, Котрий перемагає ворогів Свого народу (див. Авак. 3:8-13; Псал. 45:5, 6). Вінець на голові вершника (Об'явл. 6:2) позначений грецьким словом *стефанос* – «вінець перемоги» (Об'явл. 2:10; 3:11). Цей вершник іде вперед, щоб перемагати.

У розповіді про першу печать зображена проповідь Євангелія; вона посилилася в день П'ятидесятниці, за допомогою чого Христос почав розширювати Своє Царство. Як тоді, так і сьогодні існує багато територій, які необхідно охопити проповіддю. Безліч людей потребує того, щоб стати послідовниками Ісуса, доки грядущий у славі Христос не здобуде остаточної перемоги.

З пророчого погляду, розповіді про першу печать відповідає послання до Ефеської церкви. У посланні зображений апостольський період першого століття, протягом якого Євангеліє стрімко поширювалося по всьому світу (Колос. 1:23).

Чому нам не слід забувати, що, зробивши свій вибір на користь Христа, ми приєдналися до Переможця?

Понеділок, 28 січня

Друга і третя печаті

Прочитайте Об'явл. 6:3, 4. Грунтуючись на описі вершника на червоному (гр. *тюррос* – «вогненно-червоному») коні, що можна сказати про ставлення людей до проповіді Євангелія?

Червоний – колір крові. У цього вершника великий меч і йому дано забрати мир із Землі, що дозволяє людям убивати один одного (Матв. 24:6).

Розповідь про другу печать змальовує наслідки неприйняття Євангелія, які виявилися в другому столітті. Христос провадить духовну війну за допомогою проповіді Євангелія, проте сили зла чинять сильний опір, тому переслідування неминучі. Вершник не вбиває, а забирає мир із Землі, після чого неодмінно відбуваються гоніння (Матв. 10:34).

Прочитайте Об'явл. 6:5, 6, а також Левит 26:26 і Єзек. 4:16. На підставі опису вершника на чорному коні, що можна сказати про проповідь Євангелія в цей період?

Вершник на чорному коні тримає вагу для зважування продуктів. Звучить заява: «Мірка пшениці – за динарій, і три мірки ячменю – за динарій» (Об'явл. 6:6). У тій частині світу зерно, олія і вино були товарами першої необхідності (П. Зак. 11:14). Ретельно зважувати зерно означало зазнавати великих нестатків або голоду (див. Левит 26:26; Єзек. 4:16). За днів Івана динарій становив денну заробітну плату (Матв. 20:2). За звичайних обставин денний заробіток міг покрити всі одноденні потреби сім'ї. Однак через голод ціни непомірно зросли. В епізоді з третьою печаттю повідомляється, що заробітної плати за цілий робочий день було достатньо для забезпечення необхідною кількістю їжі лише однієї людини. Щоб нагодувати невелику сім'ю, за денну плату треба було купити три мірки ячменю – дешевшого продукту для бідних.

Уривок про третю печать указує на подальші наслідки неприйняття Євангелія в четвертому столітті, коли церква здобула політичну владу. Якщо білий кінь символізує проповідь Євангелія,

то чорний позначає її відсутність і довіру людським традиціям. Зерно в Біблії – символ Слова Божого (Луки 8:11). Відкидання Євангелія неминуче призведе до голоду за Божим Словом, про який писав пророк Амос (див. Амоса 8:11-13).

Вівторок, 29 січня

Четверта печать

Прочитайте Об'явл. 6:7, 8. Яка картина змальована в уривку? Як він пов'язаний з попереднім?

Колір коня в оповіді про четверту печать передає грецьке слово *хлорос*, яке означає «мертвовно-блідий колір трупа, що розкладається». Ім'я вершника – Смерть; його супроводжує Ад (гр. *хайдес* – «могила») – місце перебування мертвих. Цим двом дана влада умертвляти людей мечем, голодом, моровицею й земними звірами на четвертій частині Землі (Матв. 24:7, 8).

Добра звістка полягає в тому, що влада смерті й аду (могили) обмежена четвертою частиною Землі. Ісус запевняє нас, що має ключі від аду і смерті (див. Об'явл. 1:18).

Перегляньте ще раз зміст послань до церков у Ефесі, Смирні, Пергамі й Тиятирах, записаних у другому розділі книги Об'явлення. Порівняйте становище цих церков зі сценами, що супроводжують зняття перших чотирьох печатей. Які паралелі ви можете відзначити?

Картини зняття семи печатей відкривають майбутнє Церкви. Подібно до семи церков, печаті співвідносяться з різними періодами в історії християнства. В апостольські часи Євангеліє стрімко поширювалося по всьому світу. Потім був період гонінь у Римській імперії (кінець I – початок IV ст.), відображений в епізоді з другої печаттю. Третя печать указує на період компромісу (V-VI ст.), під час якого тривав духовний голод за Біблією, що призвело до похмурого Середньовіччя. Розповідь про четверту печать якнайкраще відображає стан духовної смерті християн протягом майже тисячі років.

В Об'явл. 6:6 сказано, що наслідки голодної моровиці, яка панувала в період третьої печаті, не завдадуть шкоди «олії та вино». Олія – символ Святого Духа (1 Сам. 16:13; Дії 10:38), а вино (тобто виноградний сік) символізує пролиту за нас кров

Ісуса Христа, яка дарує нам спасіння (Матв. 26:27, 28). Яким чином значення цих символів свідчить про те, що, незважаючи на часом гостру нестачу Слова Божого, Святий Дух продовжує діяти, а спасіння в Христі доступне кожному, хто бажає пізнати істину?

Середа, 30 січня

Зняття п'ятої печаті

Прочитайте Об'явл. 6:9, 10. Про що розповідають ці вірші?

У Біблії слово «душа» означає людину (див. Бут. 2:7). Мучеництво Божого вірного гнаного народу зображене в наведених текстах у образі жертвовної крові, вилитої до основи жертовника цілопалення в земній святині (див. Вих. 29:12; Левит 4:7). Божі діти зазнали переслідувань і смерті за свою вірність Євангелію. Вони кличуть до Бога, бажаючи Його втрутитися й виправда-ти їх. У наведених текстах ідеться про несправедливість, яка панує на Землі, але аж ніяк не про стан померлих.

Прочитайте Об'явл. 6:11, а також П. Зак. 32:43 і Псал. 79:10. Що було сказано мученикам з Божого народу у відповідь на їхні благання?

Святим мученикам був даний білий одяг, що символізує праведність Христа; завдяки цьому вони отримують виправдання – Його дар для тих, хто прийняв Божу благодать (див. Об'явл. 3:5; 19:8). Потім цим людям наказано ще трохи спочивати, доки їхні брати, котрих чекає така ж доля, не доповнять числа. Важливо зазначити, що в грецькому тексті Об'явл. 6:11 слово «число» відсутнє. У книзі Об'явлення говориться не про конкретне число мучеників, яке має бути досягнуте до повернення Христа, а про повноту їхнього характеру (грец. *хеосплеротосін* означає «поки будуть наповнені/довершені»). Божий народ досягне духовної повноти завдяки одягові праведності Христа, а не ціною власних заслуг (див. Об'явл. 7:9, 10). Святі мученики не воскреснуть і не будуть виправдані, доки не відбудеться Другий прихід Христа і не настане Тисячолітнє царство (див. Об'явл. 20:4).

Події, пов'язані з п'ятою печаттю, відбулися перед Реформацією, тоді мільйони людей зазнали мученицької смерті за

свою вірність (Матв. 24:21). Цей уривок з Об'явлення також нагадує нам про страждання, яких зазнав Божий народ протягом усієї історії від часів Авеля (див. Бут. 4:10) і зазнаватиме, доки Бог не помститься за «кров Своїх рабів» (Об'явл. 19:2).

«Доки, Владико?» – протягом століть звучить зойк Божого стражденного народу. Хто з нас ніколи не боровся з несправедливістю в цьому житті? Яку розраду ви знаходите в розповіді про п'яту печать, знаючи, що одного разу справедливість переможе?

Четвер, 31 січня

Зняття шостої печаті

У розповіді про п'яту печать бачимо Божий народ, який страждає від несправедливості у ворожому світі і благає про Боже втручання. Настав час Богові заступитися за Своїх дітей у відповідь на їхні молитви.

Прочитайте Об'явл. 6:12-14, а також Матв. 24:29, 30 і 2 Сол. 1:7-10. Про що повідомляють ці тексти?

Останні три ознаки шостої печаті були передречені Ісусом у Матв. 24:29, 30. Як провісники Другого приходу вони мали здійснитися після завершення «великої скорботи» (Об'явл. 7:14) 1798 року. Як і в пророцтві Христа, записаному в Матв. 24, сонце, місяць, зорі (метеорити) і небо згадуються тут у буквальному розумінні. Використання сполучника «як» допомагає нам зрозуміти, що йдеться про реальні предмети або явища: сонце стало темне, як волосяний міх; місяць став, наче кров; зорі попадали на землю, як смоківниця скидає свої плоди. Християни в західному світі сприйняли Лісабонський землетрус 1755 року, «Чорний день» 19 травня 1780 року в східній частині Нью-Йорка і на півдні Нової Англії, а також видовищний метеоритний дощ над Атлантичним океаном 13 листопада 1833 року як виконання пророцтва Ісуса. Виконання цього пророцтва (Об'явл. 6:12-14) також викликало цілу низку пробуджень та усвідомлення близькості Приходу Христа.

Прочитайте Об'явл. 6:15-17, а також Ісаї 2:19; Осії 10:8 і Луки 23:30. Ці картини зображують представників усіх верств суспільства, які в паніці намагаються сховатися від жахливого потрясіння під час Приходу Христа. Звертаючись до гір та скель, вони просять сховати їх від «обличчя Того, Хто сидить на престолі,

та від гніву Агнця» (Об'явл. 6:16). Настав час відновити справедливість, адже Христос прийде «прославитися між Своїми святими» (2 Сол. 1:10). Доля нечестивих описана в уривку Об'явл. 19:17-21.

Наприкінці згаданих подій з уст уражених жахом нечестивих звучить риторичне запитання: «Бо прийшов великий день Його гніву, – і хто може встояти?» (Об'явл. 6:17; див. також Наума 1:6; Мал. 3:2). Відповідь на це запитання міститься в тексті Об'явл. 7:4: встояти того дня зможе тільки відмічений Божий народ.

«І хто витерпить день Його прибуття?» (Мал. 3:2). Як би ви відповіли на це запитання? Які аргументи з Біблії могли б навести? Поділіться своїми відповідями в класі Суботньої школи.

П'ятниця, 1 лютого

Для подальшого дослідження:

Прочитайте розділ «Потреба світу» в книзі Еллен Уайт «Свідчення для проповідників» (с. 457-460).

Видіння про сім печатей символічно вказує на те, що Бог турбується про Свій народ на Землі й навчає його. Кеннет А. Стренд зазначає:

«Писання запевняє нас у тому, що Бог завжди дбає про Свій народ. Сама історія свідчить, що Він постійно перебував зі Своїми дітьми та підтримував їх. А під час великої есхатологічної розв'язки Господь дарує їм повне виправдання і неймовірно щедрю нагороду – вічне життя. У книзі Об'явлення докладно викладена ця ж тема, і вона жодним чином не є надзвичайним пророчим об'явленням, яке не узгоджується з біблійною літературою загалом; вона відкриває саму суть біблійної вістки. Книга Об'явлення наголошує, що Живий – Той, Хто здобув перемогу над смертю й могилою (див. 1:18), – ніколи не залишить Своїх вірних послідовників. Навіть зазнавши мученицької смерті, вони на правах переможців (12:11) отримують “вінець життя” (див. 2:10; 21:1-4; 22:4)» (Kenneth A. Strand, «The Seven Heads: Do They Represent Roman Emperors?» in *Symposium on Revelation-Book 2, Daniel and Revelation Committee Series*, vol. 7, p. 206).

Питання для обговорення:

1. Які важливі уроки ви почерпнули для себе з розповіді про сім печатей? Чому так важливо знати, що, незважаючи на критичне становище на Землі, верховна влада належить Богові і всі обітниці, які ми маємо в Христі, урешті-решт будуть виконані?

2. Поміркуйте над таким твердженням: «Церква – це визначений Богом засіб для спасіння людей. Вона була створена для служіння, її місія полягає в тому, щоб нести Євангеліє світові» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 9). Подумайте про вашу місцеву громаду. Яким чином вона могла б виявляти ще більше завзяття в поширенні Євангельської вістки?

3. Поділіться в класі Суботньої школи своєю відповіддю на останнє запитання в уроці за четвер. Хто може встояти в день Приходу Христа і чому? Яким має бути наш спосіб життя сьогодні, щоб ми були готові до дня Його Приходу?

Місіонерська історія Усиновлений на похороні

Ендрю Мак-Чесні

Люди зібралися на похорон молодої жінки в церкві адвентистів сьомого дня Міланжа, що на відстані трьох кілометрів від кордону Мозамбіку з Малаві.

Жінка померла від ускладнень, пов'язаних зі СНІДом, усього через п'ять днів після народження хлопчика. Її ВІЛ-інфікований чоловік, батько дитини, помер раніше.

Малюк кричав під час похорону. «Він плакав, оскільки не було кому його погодувати», – розповідає Клементе Матеус Малала, 61-річний фермер, який був присутній на похороні.

Клементе поговорив з родичами дитини після похорону і дізнався, що в них немає грошей навіть на молоко і підгузки. Він міг купити все необхідне, але не був упевнений, що родичі не продадуть усе це. Тому чоловік запропонував усиновити дитину.

Хлопчик Лейстон тепер п'ятий і наймолодший з чотирьох дітей-сиріт, усиновлених Клементе та його дружиною. У них також

є четверо власних дітей. Клементе, який вирощує стручкову квасоллю і кукурудзу на своїй фермі в сільській місцевості на заході Мозамбіку, завжди був активним членом Церкви і євангелістом. Завдяки його служінню за останні тринадцять років хрестилися 430 осіб. Проте ніщо не зворушувало його серце так, як горе чотирьох усиновлених дітей, які втратили своїх батьків через СНІД.

«Бог благословив мене даром приводити до Нього людей, але справжнє щастя я знаходжу в турботі про сиріт, – говорить він. – Дорослі, яких я привожу до Христа, здатні подбати про свої фізичні потреби. А сироти без моєї допомоги страждатимуть удвічі більше: їхні фізичні потреби не будуть задоволені, і вони можуть втратити спасіння».

СНІД – серйозна проблема в Мозамбіку. Клементе й інші адвентисти сьомого дня намагаються змінити ситуацію. Чоловік усиновив першого сироту Рохеріо, побачивши, як дворічний малюк порпається в смітті на узбіччі дороги в пошуках їжі. Родичі повідомили Клементе, що батьки Рохеріо померли, і з радістю віддали його фермеру, коли той запропонував забрати хлопчика на виховання. Подібним чином Клементе всиновив ще двох дітей – дівчаток.

Рохеріо зараз п'ятнадцять років, а двом дівчаткам – вісім і одинадцять. «Найменше, що я можу зробити, – це взяти кількох дітей і нагодувати їх у своєму домі», – говорить Клементе.

Чоловік мріє про адвентистську школу в Міланжі, де його прийомні діти зможуть навчатися.

«Ми повинні вкладати кошти в освіту, щоб у Церкви було майбутнє!» – упевнений він.

Частина пожертвувань тринадцятої суботи допоможе побудувати адвентистську школу в рідному місті Клементе. Дякуємо вам за ваші місіонерські пожертвування!

Божий народ, позначений печаттю**Біблійні тексти для дослідження:**

Об'явл. 7; 2 Петра 3:9-14; П. Зак. 8:11-17; Об'явл. 14:4, 5, 12; 17:5; Римл. 3:19-23.

Пам'ятний вірш:

«Це ті, котрі прийшли з великої скорботи й випрали свій одяг, і вибілили його в крові Агнця» (Об'явл. 7:14).

Вістка про сім печатей свідчить, що кожна людина, яка заявляє про свою віру в Христа, отримує благословення як нагороду за вірність або пожинає прокляття за невірність.

У видінні про перші чотири печаті описані виховні заходи, які Бог застосовує до Своїх дітей, бажаючи пробудити їх від духовного заціпеніння та зробити переможцями. Але Божий народ також страждає від несправедливості й утисків у світі, вороже налаштованому проти Євангелія. Видіння про шосту печать свідчить: Бог готовий дати відсіч усім, хто завдає страждань Його народові. 7-й розділ книги Об'явлення – це інтерлюдія (Інтерлюдія – невелика музична п'єса, яку виконують у проміжках між окремими частинами іншої великої п'єси (прим. редактора)).

У між шостою і сьомою печатями. Шоста печать підводить нас до Другого приходу Христа. У той час як нечестиві стають перед судом, 7-й розділ відповідає на їхнє запитання про те, хто встоїть в день Приходу Христа: встоять позначені (або відмічені) печаттю – 144 тисячі.

Про інші характерні риси цього народу можна прочитати в Об'явл. 14:1-5. Між шостою і сьомою сурмами (Об'явл. 10:1-11:14) також міститься інтерлюдія. Вона починається розповіддю про Друге велике пробудження, про зародження адвентистського руху й охоплює той же часовий період, що й видіння із 7-го розділу, а також повідомляє про переживання та місію Божого народу останнього часу.

Неділя, 3 лютого

Стримуючи вітри

Прочитайте Об'явл. 7:1-3 і 2 Петра 3:9-14. Що бачить Іван? Як довго ангели мають тримати вітри? Що станеться після відмічення печаттю?

Старому Завіті вітри символізують руйнівні сили, за допомогою яких Бог звершує суд над нечестивими (див. Єрем. 23:19, 20; Дан. 7:2). «Коли ангели Божі перестануть стримувати люті вітри людських пристрастей, боротьба спалахне з надзвичайною силою» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 614). Бог стримує ці руйнівні сили, доки відбувається відмічення Божого народу.

У давнину головною метою накладання печаті була вка-зівка на право власності. Символічне позначення печаттю в Новому Завіті означає: «Господь знає Своїх» (2 Тим. 2:19). Бог визнає народ Своїм та відмічає його Святим Духом (див. Ефес. 1:13, 14; 4:30). Наприкінці часу символічна печать на чолі буде поставлена вірному Божому народові, який дотримується Його Заповідей (Об'явл. 14:1, 12). Божа печать – це не видима мітка або знак на чолі, натомість, як пише Е. Уайт, це «міцне вкорінення в істині – як інтелектуальне, так і духовне» (Події останніх днів, с. 220). А хто врешті-решт приєднається до звіра, той прийме його знак (див. Об'явл. 13:16, 17).

Вірність Божого відміченого народу була випробувана в усіх поколіннях. Однак перевіркою на вірність під час останньої кризи буде дотримання Божих Заповідей (див. Об'явл. 12:17; 14:12), особливо четвертої заповіді, яка стане знаком послуху Богові (див. Об'явл. 14:7). І якщо в біблійні часи субота була знаком Божого народу (див. Єзек. 20:12, 20; Євр. 4:9, 10), то в період останньої кризи вона стане знаком вірності Богові.

Наприкінці часу ця печать слугує ще й знаком захисту від руйнівних сил семи останніх чаш Божого гніву (див. Об'явл. 7:1-3 в контексті Єзек. 9:1-11). Тому на запитання, що прозвучало в Об'явл. 6:17, дано остаточну відповідь: встояти під захистом у день Божого гніву зможе позначений печаттю Божий народ.

Павло застерігає нас: «І не засмучуйте Святого Божого Духа, Яким ви запечатані на день викуплення» (Ефес. 4:30). Що це означає? Як можна засмутити Святого Духа? Які рішення можуть уберегти нас від цього?

Понеділок, 4 лютого

Відмічений Божий народ

Прочитайте Об'явл. 7:4-8. Яким є число відмічених із Божого народу? Яке значення має це конкретне число?

Проголошення числа позначених печаттю знаменує собою завершення процесу відмічення. Іван чує, що їх число – 144 тисячі – з дванадцяти племен Ізраїлю. Текст указує не на буквальне число людей, а на символічне значення числа. Число 144000 складається з кількох множників – 12, 12 і 1000. Число 12 – символ Божого народу: ізраїльських племен, а також Церкви, збудованої на основі 12 апостолів (див. Ефес. 2:20). Отже, число 144 тисячі символізує повноту Божого народу останнього часу, «весь Ізраїль» – готових до Приходу Христа юдеїв та язичників, які вознесуться на Небо, не побачивши смерті (Римл. 11:26; 1 Кор. 15:51-53).

Перелік 12 племен у 7-му розділі книги Об'явлення, безперечно, не слід сприймати буквально, оскільки сьогодні 12 племен- Ізраїлю, які населяли Північне й Південне царства, не існує. Десять племен Північного царства були відведені в полон під час асирійського завоювання (див. 2 Цар. 17:6-23), де вони змішалися з іншими народами. Таким чином, 12 племен не являють собою сучасний юдаїзм.

Крім того, перелік 12 племен у 7-му розділі книги Об'явлення не має аналогів у Святому Письмі (порів. Числа 1:5-15; Єзек. 48:1-29). Перелік очолює плем'я Юди (Об'явл. 7:5), а не Рувима (порів. з Числа 1:5). До того ж племена Дана та Єфрема, включені до переліку в Числа 1 та Єзек. 48, в Об'явл. 7 узагалі відсутні, а їхнє місце займають племена Йосипа й Левія (Об'явл. 7:7, 8). Виключення з переліку в Об'явл. 7 племен Єфрема й Дана відбувається з цілком зрозумілих причин – ці племена відступили від істинної віри і впали в ідолопоклонство (див. 1 Цар. 12:29, 30; Осії 4:17).

Перелік племен у 7-му розділі книги Об'явлення носить не історичний, а духовний характер. Відсутність у переліку племен Дана і Єфрема свідчить про те, що в Божому відміченому народі немає місця невірності, виявленої цими племенами. Крім того, у Новому Завіті про Церкву згадується як про 12 племен Ізраїлю (див. Якова 1:1). У 7-му розділі книги Об'явлення 12 племенами представлений увесь Божий народ, який вистояв до кінця, – юдеї та язичники.

Які біблійні обітниці Бог дарує тим, кому доведеться пережити час скорботи?

Вівторок, 5 лютого

Величезний натовп

Прочитайте Об'явл. 7:9, 10. Яку групу святих споглядає Іван у цей момент? Як зображені ці люди та звідки вони прийшли? Що вони проголошують перед Божим престолом?

Іван бачить «величезний натовп, якого злічити ніхто не може»; ці люди прийшли «з великої скорботи й випрали свій одяг, і вибілили його в крові Агнця» (Об'явл. 7:9, 14). Це особлива група людей, котрі, незважаючи на пережиті скорботи, зберегли вірність Ісусові, на знак чого були одягнені в одягу Його досконалої праведності. У Біблії слово «скорбота» (а також «страждання», «муки») часто використовується для опису того, що відчувають віруючі, страждаючи за віру (див. Вих. 4:31; Псал. 9:10; Матв. 24:9; Івана 16:33; Римл. 5:3). Отже, хоч, на думку деяких тлумачів, ця група представляє ще один образ 144 тисяч, ми розуміємо, що «великий натовп» – це всі викуплені, котрі протягом століть страждали за свою віру.

В описі Іваном величезного натовпу, «якого злічити ніхто не може», як і в усій Біблії, відображена велика тема спасіння через благодать. Єдина надія викуплених на спасіння, вічне життя, Нове Небо і Нову Землю полягає в праведності Христа, дарованій їм через благодать.

«Найближче до престолу стоять ті, котрі колись ревно служили сатані, але, як головешки, вихоплені з вогню, вони стали згодом відданими посвяченими послідовниками свого Спасителя. За ними стоять ті, хто серед обману й невір'я вдосконалював свій християнський характер, люди, які шанували Закон Божий, коли християнський світ оголосив його необов'язковим, та мільйони мучеників за віру з усіх віків. А далі “величезний натовп, якого злічити ніхто не може, з кожного народу, покоління, народності й племені. Вони стояли зодягнені в білий одяг перед престолом і перед Агнцем, і пальмове віття було в їхніх руках” (Об'явл. 7:9). Їхня боротьба завершена, перемога здобута. Вони “бігли на змаганнях” і здобули нагороду. Пальмові гілки в їхніх руках – символ перемоги, а

білий одяг свідчить про бездоганну праведність Христа, яка тепер належить їм» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 665).

Ми одягнені в праведність Христа – дар віри. Але як можна підтримувати цю віру та зберігати вірність серед випробувань і скорбот? Або, що ще важливіше, як ми можемо зберігати віру в час спокою й добробуту? (Див.

Зак. 8:11-17; Об'явл. 3:10).

Середа, 6 лютого

«Вони йдуть слідом за Агнцем»

Прочитайте Об'явл. 14:1-5. Які три головні особливості притаманні 144 тисячам святих? Як ці характерні риси співвідносяться з описом святих наприкінці часу? (Див. Об'явл. 14:12).

Тексти Об'явл. 14:4, 5 дозволяють співвіднести 144 тисячі з Божим народом останнього часу, «які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса» (Об'явл. 14:12). І хоч під час останньої кризи ці люди відчували всю повноту сатанинського гніву, вони залишилися вірними завдяки тісним взаєминам з Ісусом.

У якому розумінні 144 тисячі не опоганилися з жінками (див. Об'явл. 17:5)? Як чистота їхнього характеру співвідноситься з фактом, що вони викуплені від людей як «перші плоди для Бога і Агнця» (Об'явл. 14:4)?

У цьому контексті сексуальна розбещеність (блуд) символізує невірність Богові. В Об'явл. 17:5 говориться про вавилонську розпусницю останнього часу та її дочок, з якими всі народи світу чинять розпусту (див. Об'явл. 18:3). Однак 144 тисячі залишаються вірними Христу, не піддаючись на спокуси Вавилону й віровідступницьких церков. Таким чином, 144 тисячі «йдуть слідом за Агнцем, куди б Він не йшов» (Об'явл. 14:4).

Далі ми читаємо, що 144 тисячі представлені такими словами: «Вони викуплені від людей – перші плоди для Бога і Агнця» (Об'явл. 14:4). У стародавньому Ізраїлі перші найкращі плоди врожаю називали «первоплодами», вони були призначені для приношення Богові (див. Числа 18:12) Слово «первоплоди» може бути застосоване до спасенного народу, відмінного від людей цього

світу (див. Якова 1:18); але в книзі Об'явлення 144 тисячі – це, безперечно, особлива група людей, оскільки вони живими зустрінуть Господа і преобразяться, не побачивши смерті (1 Кор. 15:50-52). Отже, вони є первоплодами рясних жнив спасених протягом багатьох століть (див. Об'явл. 14:14-16).

У яких випадках нам може загрожувати небезпека вчинити духовний перелюб? Чому не можна недооцінювати таку небезпеку?

Четвер, 7 лютого

Вони непорочні

Прочитайте Об'явл. 14:5, а також 2 Петра 3:14 і Юди 24,25. У книзі Об'явлення Божий народ останнього часу названий «непорочним». Як досягнути такого стану?

Остання, згадана в тексті особливість 144 тисяч полягає в тому, що «в їхніх устах не знайдено лукавства, бо вони непорочні» (Об'явл. 14:5). У той час як люди світу віддають перевагу його омані, Божий народ останнього часу прийме любов «до правди... аби спастися» (2 Сол. 2:10, 11).

Слово «непорочні» (грец. *амофос* – «невинний, бездоганний») вказує на вірність 144 тисяч Христу. У Біблії Божий народ названий святим (див. Левит 19:2; 1 Петра 2:9). Авраам (див. Бут. 17:1) і Йов (див. Йов 1:1) були непорочні. Християни покликані бути святими і непорочними перед Богом (див. Ефес. 5:27; Филип. 2:15).

Прочитайте Римл. 3:19-24. Чому ми повинні ніколи не забувати про цю визначну істину?

В останні дні світової історії 144 тисячі відобразатимуть характер Христа. Спасіння цих людей стане результатом не їхньої власної святості чи заслуг, а подвигу Христа заради них (див. Ефес. 2:8-10). 144 тисячі випрали свій одяг та вибілили його в крові Агнця (Об'явл. 7:14) і тепер є «чистими і незаплямованими» перед Богом (2 Петра 3:14).

«Нам необхідно звільнитися, очиститися від усього земного, щоб постійно віддзеркалювати образ нашого Спасителя і стати “учасниками Божественної природи”... Коли життєва боротьба

завершитися, коли обладунки будуть складені біля ніг Ісуса, коли Божі святі прославляться, тоді і тільки тоді можна буде з упевненістю сказати, що ми спасенні та безгрішні» (Е. Уайт. Вибрані вісті, т. 3, с. 355, 356).

Як ми можемо жити освяченим життям, готуючись до вічності, але при цьому не потрапити до пастки перфекціонізму й фанатичної святості?

П'ятниця, 8 лютого

Для подальшого дослідження:

Прочитайте розділ «Безгрішність і спасіння» в книзі Еллен Уайт «Вибрані вісті» (т. 3, с. 353-357).

Християни жваво обговорюють питання про те, ким є 144 тисячі. З книги Об'явлення абсолютно очевидно, що 144 тисячі – це останнє покоління Божого народу в останні дні земної історії. Нам відомо, що цим людям доведеться пережити час скорботи й отримати захист від семи останніх кар (див. Псал. 91:7-16), а їхня вірність зазнає такого випробування, з яким не доводилося стикатися жодному поколінню.

Нам не відкрито точно, хто ж становитиме цю групу людей. Це одна з прихованих Богом таємниць (див. П. Зак. 29:28). Тільки майбутнє відкриє, хто приєднається до цієї групи спасених святих. Щодо цієї таємниці нам дане застереження:

«Христос сказав, що в Церкві з'являться люди, які вигадуватимуть припущення і байки, у той час як Бог дав великі, піднесені й облагороджувальні істини, які треба завжди зберігати в скарбниці розуму. Якщо люди хапаються за ту чи іншу теорію, якщо їх вабить цікавість дізнатися щось, у чому немає жодної необхідності, це означає, що їх веде не Бог. Він не бажає, щоб Його народ проповідував те, чого немає в Писанні, а є лише грою їхньої уяви. Немає на те волі Господа, щоб Його люди сперечалися з питань, які не допомагають їм у духовному зростанні; наприклад: хто увійде в число 144 тисяч? Відповідь на це запитання, безперечно, Божі вибранці отримають дуже скоро» (Е. Уайт. Вибрані вісті, т. 1, с. 174).

Питання для обговорення:

1. Поміркуйте над таким висловом: «Будемо ж докладати всіх зусиль, аби Бог дав нам потрапити в число 144 тисяч» (Е. Уайт. Біблійний коментар АСД, т. 7, с. 970). Як можна реалізувати цю пораду на практиці? Який вплив це прагнення справляє на ваші повсякденні рішення?

2. Цікаво, що 144 тисячі святих останнього часу співають нову пісню. Цю пісню можуть співати тільки вони, адже пережитий ними досвід не відомий жодній іншій групі вірних за всю історію Землі (Об'явл. 14:3, 4; 15:2, 3). Поміркуйте про своє життя: яким чином воно свідчить про нещодавно пережиті досвіди у взаєминах із Богом? Чи ви живете винятково минулими досвідами? Які зміни можуть допомогти вам наново присвятити своє життя Господу?

3. У чому полягає різниця між висловами «знати про Христа» і «знати Христа»? Як би ви відповіли на запитання: «Яким є Христос».

Місіонерська історія Список рис чоловіка

Ендрю Мак-Чесні

Олена Енгель склала список рис, які вона очікувала побачити в майбутньому чоловікові, після того як розлучилася зі своїм першим хлопцем. Насамперед це має бути духовно багата людина. Також він повинен бути організованим, відповідальним і мати лідерські здібності. Крім того, дівчині хотілося знайти людину, яка б поділяла її спортивні захоплення і любов до природи. Мати Олени, прочитавши список, похитала головою:

«Тобі буде складно знайти таку людину».

Олена, уродженка Німеччини, зустріла свого першого хлопця в старшій школі. Після випуску вона вирушила до Гаяни, південно-американської країни, щоб попрацювати рік учителем-місіонером, а він залишився в Європі.

У джунглях вона розмірковувала про свого хлопця і зрозуміла, що будувала стосунки, що ґрунтуються винятково на почуттях. Повернувшись до Німеччини, Олена розірвала ці взаємини і склала список, який показала своїй матері.

Минули місяці. Олена повністю занурилася в навчання в університеті, не виявляючи цікавості до шлюбу. Одного разу під час ранкових духовних роздумів вона відчула спонукання прочитати книгу Е. Уайт «Листи молодим закоханим» і скласти новий список.

Після прочитання книги її список оновився на 75 %. Маючи новий список у руках, Олена побачила, як поліпшити власне життя. Вона думала про те, де знайти таку людину, яка відповідала б новим критеріям. Дівчина відразу ж подумала про Герсона. Олена зустріла Герсона, німця-місіонера, у Гаяні, де вони разом навчалися протягом декількох місяців. Повернувшись до Німеччини, вони залишилися друзями.

Хоч Олену завжди навчали, що ініціатива у взаєминах повинна виходити від чоловіка, вона першою виявила цікавість до Герсона, коли вони зустрілися на черговому церковному заході.

Герсон з радістю відгукнувся, але вирішив дізнатися Божу волю, перш ніж зізнатися дівчині у своїх почуттях. Протягом трьох місяців він читав Біблію, книги «Християнська родина» і «Листи молодим закоханим», щоб краще зрозуміти волю Божу щодо шлюбу. Нарешті він переконався, що вони з Оленою мають схожі принципи, і з благословення його батьків і бабусі з дідусем зробив дівчині пропозицію.

Сьогодні щасливе подружжя Олени та Герсона Енгель викладає в Богенхофені, адвентистському коледжі в Австрії.

«Еллен Уайт дає чудові поради про те, як правильно обрати чоловіка чи дружину, – говорить Олена. ☞ Читайте і застосовуйте на практиці те, про що вона пише, і ви отримаєте ясні благословення!»

Сім сурем

Біблійні тексти для дослідження:

Об'явл. 8:1-13; Числа 10:8-10; Єзек. 10:2; Об'явл. 10:1-11; Дан. 12:6, 7; Об'явл. 11:1-13; Левит 16.

Пам'ятний вірш:

«Але в ті дні, коли залунає голос сьомого ангела, коли він має засурмити, – тоді завершиться Божа таємниця, яку Він сповістив Своїм рабам – пророкам» (Об'явл. 10:7).

В епізоді з п'ятою печаттю ми побачили, що зойк пригнобленого Божого народу відображає зойк вірних усіх часів. Символічною мовою ці вірні зображені як душі під жертovníком, що кличуть до Бога про справедливість і відплату: «Доки... Владико?» (Об'явл. 6:10). Голос згори закликає їх почекати, оскільки наближається день, коли Бог судитиме їхніх кривдників. В уривку Об'явл. 6:15-17 зображений Ісус, Котрий повертається на Землю, аби здійснити суд над ворогами Його вірних послідовників.

У видінні про п'яту печать описані переживання Божого народу, який страждає упродовж усієї історії Землі. Страждання розпочалися від часів Авеля і триватимуть доти, доки врешті-решт Господь не здійснить суд і не помститься за «кров Своїх рабів» (Об'явл. 19:2). Божий стражденний народ має залишатися твердим та вірити, що Бог чує його молитви.

Наступне видіння про сім сурем свідчить: протягом усієї історії Бог заступався за Свій пригноблений народ та чинив суд над його кривдниками. Сім сурем покликані запевнити Божий народ у тому, що Небеса не байдужі до його страждань.

Неділя, 10 лютого

Молитви святих

На початку 8-го розділу книги Об'явлення перед нами розгортається така картина: перед Богом стоять сім ангелів, які

приготувалися сурмити. Але перш ніж це станеться, ми бачимо ще одну сцену, мета якої – пояснити богословське значення сурми.

Прочитайте Об'явл. 8:3, 4 в контексті викладеного нижче опису щоденного служіння в Єрусалимському храмі. Єврейські коментатори Біблії пояснюють, що під час вечірньої жертви агнця клали на жертвник цілопалення, а кров виливали біля основи жертвника. Священик вносив до храму золоту кадильницю і кадив пахощі на золотому жертвнику

у Святому. Коли він завершував це служіння, сім священиків сурмили в сурми, що свідчило про закінчення храмових жертвоприношень того дня.

Слід зазначити, що в уривку Об'явл. 8:3-5 використовується мова вечірньої жертви. Примітним є такий факт: ангел приймає ладан біля золотого жертвника, який «перед престолом» (Об'явл. 8:3). Ладан символізує молитви Божого народу (Об'явл. 5:8). Тепер на їхні молитви Бог дасть відповідь.

Тексти Об'явл. 8:3-5 містять важливу інформацію щодо сурем у книзі Об'явлення:

- Сім сурем – це Божі суди, які зіллються на непокірне людство у відповідь на молитви Його гнаного народу.

- Звук сурми лунає після смерті Ісуса-Агнця, і одна за одною сурми звучать протягом усієї історії аж до Другого приходу (див. Об'явл. 11:15-18).

Прочитайте Об'явл. 8:5 і Єзек. 10:2. Як видіння Єзекіїля про покарання вогнем відступницького Єрусалима проливає світло на значення семи сурем у книзі Об'явлення?

Ангел наповнює кадильницю вогнем з жертвника й кидає її на Землю. Слід зауважити, що вогонь узятий із жертвника, на який було покладено молитви святих. Цей факт свідчить про те, що сім трубних судів уразять мешканців Землі у відповідь на молитви Божого народу і Бог заступиться за нього Свого часу. Кидання кадильниці на Землю також може бути попередженням про те, що заступництво Христа не триватиме вічно. Час випробування закінчиться (див. Об'явл. 22:11, 12).

Понеділок, 11 лютого

Значення сурем

За допомогою образу сурми зі Старого Завіту в книзі Об'явлення змальовано заступництво Бога за Його народ. Сурми відігравали важливу роль у повсякденному житті стародавнього Ізраїлю (див. Числа 10:8-10 і 2 Хронік 13:14, 15). Їхній звук нагадував людям про поклоніння в храмі; сурмили також під час битв, жнив і свят.

У контексті храмового служіння звуки сурем були нерозривно пов'язані з молитвою. Під час поклоніння в храмі або у святкові дні сурми «нагадували» Богові про Його заповіт з народом. Сурми також слугували нагадуванням людям про те, що вони мають приготуватися до дня Господнього (див. Йоїла 2:1). Під час битви звуки сурми передавали основні вказівки й попередження, а також були покликом до Бога про спасіння Його народу. Саме в такому ключі слід розуміти сім сурем у книзі Об'явлення.

Прочитайте Об'явл. 8:13; 9:4, 20, 21. Кого спіткають суди семи сурем?

Події, які відбувалися після звучання сурем, свідчать про втручання Бога в історію у відповідь на молитви Його народу. І якщо печаті стосувалися переважно тих, хто визнає себе частиною Божого народу, то сурми передвіщають суди, які будуть послані на жителів Землі (див. Об'явл. 8:13). Водночас вони слугують застереженням для людей, закликаючи їх покаятися, доки не стало надто пізно.

Сім сурем охоплюють хід подій від часу Івана і до кінця історії нашої Землі (див. Об'явл. 11:15-18). Вони звучать доти, доки на Небі відбувається заступницьке служіння (див. Об'явл. 8:3-6), а на Землі проголошується Євангеліє (див. Об'явл. 10:8-11:14). Суди, які супроводжує звук сурем, носять частковий характер, оскільки уражають лише третю частину творіння. Сьома сурма звіщає: настав час Богові взяти правління у Свої руки. Сім сурем стосуються приблизно тих же періодів, що й сім церков та сім печатей:

- Видіння про перші дві сурми передвіщає суди над народами, котрі розп'яли Христа й переслідували ранню Церкву, а саме бунтівний Єрусалим та Римська імперія.
- Видіння про третю й четверту сурми описує Небесний суд щодо відступництва християнської Церкви в Середньовіччя.
- Видіння про п'яту і шосту сурми змальовує протиборчі сили в релігійному світі під час пізнього середньовічного та постреформаційного періодів. Ці періоди характеризуються підсиленою діяльністю диявола, унаслідок якої світ був утягнутий в Армагедонську битву.

Історія нашої Землі сповнена кровопролиттям, болем і скорботами. Як ця сумна дійсність може допомогти нам усвідомити всю красу й неперевершеність того, що обіцяв нам Ісус?

Вівторок, 12 лютого

Ангел з розгорнутою книжкою

Шоста сурма підводить нас до кінця часу. Чим Божий народ покликаний займатися протягом цього періоду? Перш ніж пролунає звук сьомої сурми, ми бачимо в тексті інтерлюдію, у якій зображені місія й життя Божого народу в останній час.

Прочитайте Об'явл. 10:1-4. Про що йдеться в наведених віршах?

«Могутній Ангел, Який дає вказівки Іванові, був не хто інший, як Ісус Христос» (Е. Уайт. Біблійний коментар АСД, т. 7, с. 971). Він поставив Свої ноги на море і на землю, що свідчить про Його законне право керувати Всесвітом, а також про глобальний характер вістки, яку Він збирається проголосити. Ангел виголошує гучним голосом, подібним до ричання лева. Лев'ячий рик у цьому контексті символізує Божий голос (див. Осії 11:10; Об'явл. 5:5).

Прочитайте Об'явл. 10:5-7. Порівняйте цей уривок з Дан. 12:6, 7. Які слова об'єднують наведені тексти?

У твердженні Ангела про те, що «часу вже більше не буде» (Об'явл. 10:6), використане грецьке слово *хронос* («проміжок часу»),

а це означає, що Ангел указує на певний часовий період. Це відсилає нас до Дан. 12:6, 7, де ангел стверджує, що переслідування святих триватиме протягом часу, часів і півчасу. Згідно з оригіналом вислів час, часи і півчасу означає рік, два роки і півроку, що в сумі становить три з половиною роки. За єврейським місячним календарем рік дорівнює 360 дням, отже, три з половиною роки – це 1260 днів. У книгах Даниїла й Об'явлення пророчий день символізує рік (див. Числа 14:34; Єзек. 4:6), тому 1260 днів – це 1260 років (538-1798 рр.), протягом яких папство переслідувало Церкву (порів. Дан. 7:25).

Твердження про те, що часу вже більше не буде, указує на часові пророцтва Даниїла, зокрема на 2300 пророчих днів з Дан. 8:14 (457 р. до н. е. – 1844 р. н. е.). Після цього періоду інших пророчих часових періодів уже не буде. Еллен Уайт пише: «Зазначений час, про який Ангел сповіщає з урочистою клятвою... стає кінцем пророчого часу, пророчих періодів, які передуватимуть поверненню нашого Господа. Тобто людям не буде дана інша вістка, яка б містила конкретні часи й терміни. Після періоду часу, що простягається від 1842 до 1844 року, не може бути дано жодних конкретних пророчих періодів. Найтриваліший з них закінчився восени 1844 року» (Е. Уайт. Біблійний коментар АСД, т. 7, с. 971).

Згідно з процитованим уривком, чому нам потрібно утримуватися від встановлення термінів і дат щодо майбутнього?

Середа, 13 лютого

«Візьми і з'їж її»

Прочитайте Об'явл. 10:8-11. Метафора поїдання використовується в Біблії для того, щоб описати прийняття Божої вістки задля проголошення її людям (див. Єзек. 2:8-3:11; Єрем. 15:16) Прийняття вістки приємне й благотворне, але її проголошення іноді може спричинити гіркоту, оскільки багато людей опирається їй і відкидає її.

Поїдання Іваном книжки (яка символізує книгу Даниїла) та супутні відчуття солодкості й гіркоти вказують на зняття печаток з пророцтв Даниїла про кінець часу. Тут в особі Івана представлена Церква Останку, на яку покладена місія проголошувати вічне Євангеліє (див. Об'явл. 14:6, 7) після закінчення 1260 днів/років із пророцтва Даниїла (Дан. 7:25).

Контекст свідчить про те, що видіння Івана вказує на солодко-гіркий досвід наприкінці пророчого 2300-літнього періоду. Коли послідовники Міллера, ґрунтуючись на пророцтвах Даниїла, дійшли висновку, що Христос повернеться 1844 року, для них це була радісна звістка. Але коли Христос так і не прийшов, ці люди відчули гіркоту розчарування і знову почали досліджувати Святе Письмо для більш чіткого розуміння.

Дане Іванові доручення «знову пророкувати» світові вказує на місію адвентистів сьомого дня, котрим доручено проголошувати вістку про Другий прихід у рамках пророцтв Даниїла й Об'явлення.

Прочитайте Об'явл. 11:1, 2. Що Іванові було наказано робити?

Цей уривок є продовженням видіння з 10-го розділу книги Об'явлення. Іванові було наказано зміряти храм, жертovníк і тих, що поклоняються там. Біблійна концепція вимірювання нерозривно пов'язана із судом (див. Матв. 7:2). Храм, який необхідно було зміряти, перебуває на Небесах, де Ісус здійснює служіння заради нас. Згадка про храм, жертovníк і тих, що поклоняються, вказує на День викуплення (див. Левит 16:16-19). Цей день був також Судним днем, оскільки Бог судив гріхи Свого народу. Таким чином, текст Об'явл. 11:1 вказує на суд перед Другим приходом. Цей суд стосується виключно Божого народу – тих, які поклоняються в храмі.

Вірш Об'явл. 11:1 свідчить про те, що вістка про Небесне святилище є серцем останньої євангельської вістки, яка включає виправдання Божого характеру. У цій вістці міститься вся повнота євангельської істини про викупне служіння Христа і Його праведність – єдиний засіб спасіння для людського роду.

Усвідомлюючи ключову роль крові в обрядах, які здійснювалися в День викуплення (див. Левит 16), як ми можемо пам'ятати про те, що вістка про суд – добра вістка? Чому ця істина така важлива?

Четвер, 14 лютого

Два свідки

Прочитайте Об'явл. 11:3-6. У якому розумінні згадані два свідки подібні до Зоровавеля та Ісуса, Єгосадакового сина, які виступали в ролі царя і священика? Див. Зах. 4:2, 3, 11-14.

Сама ідея двох свідків бере свій початок з єврейської правової системи, яка передбачає наявність щонайменше двох осіб, здатних засвідчити про істинність чого-небудь (див. Івана 8:17). Два свідки символізують Біблію – Старий і Новий Завіти. Ці два свідки невіддільні один від одного. Божий народ покликаний проголошувати біблійну вістку світові в усій повноті – «усю Божу волю» (Дії 20:27).

У наведеному вище уривку ми бачимо зодягнених у волосяницю свідків, які пророкують протягом пророчого періоду 1260 днів / років (538-1798 рр.). Волосяниця (веретище) – це одяг, який носили на знак жалоби (див. Бут. 37:34); вона вказує на важкі часи, коли біблійні істини, здавалося, були поховані, а на зміну їм прийшли людські традиції.

Прочитайте Об'явл. 11:7-13. Опишіть своїми словами, що сталося з двома свідками після завершення 1260 років.

Звір, який убив двох свідків, виходить з оселі сатани. Убивство свідків в історичній перспективі співвідноситься з атеїстичними нападками на Біблію і боротьбою з релігією в період Французької революції. Антирелігійній системі, сформованій у Франції, були властиві моральний занепад Содому, атеїстична самовпевненість Єгипту і непокірність Єрусалима. Те, що сталося з Ісусом в Єрусалимі, тепер відбувається з Біблією під впливом цієї антирелігійної системи.

Воскресіння свідків символізує велике відродження цікавості до Біблії в період після Французької революції, що привело до виникнення адвентистського руху, відновлення біблійної істини, утворення біблійних товариств і всесвітнього розповсюдження Слова Божого.

Перед самим кінцем світ стане свідком останнього всесвітнього проголошення Слова Божого (Об'явл. 18:1-4). Ця остання

вістка викличе опір злих сил, які чинитимуть чудеса, аби звести світ і залучити тих, хто поклоняється звірові, до останньої битви проти вірних Божих свідків (див. Об'явл. 16:13-16).

П'ятниця, 15 лютого

Для подальшого дослідження:

Видіння сьомої сурми (див. Об'явл. 11:15-18) указує на завершення історії цього світу. Настав час Богові виявити Свою силу і владу. Наша бунтівна планета, яка перебувала під владою сатани протягом тисячоліть, незабаром знову буде підпорядковуватися Богові. Після смерті Христа на хресті та Його вознесіння на Небо Спаситель був проголошений законним Правителем Землі (див. Об'явл. 12:10, 11). Знаючи, що «має обмаль часу» (Об'явл. 12:12), сатана спробує посіяти хаос усюди, де тільки зможе. Сьома сурма сповіщає, що ворожі сили переможені і цей світ нарешті перебуває під законним управлінням Христа.

Видіння сьомої сурми стисло викладає зміст інших розділів книги Об'явлення: 1) І розлютувалися народи: у розділах 12-14 ми бачимо розлюченого сатану (див. Об'явл. 12:17), який з двома своїми союзниками – звіром з моря та звіром із землі – готує народи світу до боротьби проти Божого народу. 2) Прийшов Твій гнів: у відповідь на гнів язичників Бог посилає сім останніх кар, які названі Божим гнівом (див. Об'явл. 15:1). 3) Настав час прийняти суд мертвим: сцена суду зображена в Об'явл. 20:11-15. 4). Нагорода Божим слугам представлена в Об'явл. 21-22. 5). Знищити тих, хто нищить землю: в Об'явл. 19:2 говориться, що Вавилон кінця часу засуджений, бо розбестив землю. Знищення сатани, його війства і двох союзників – це заключний акт у драмі великої боротьби (див. Об'явл. 19:11-20:15).

Питання для обговорення:

1. Іноді ми зауважуємо, що проповідь Євангелія може приносити гіркоту (Об'явл. 10:10). Наші слова відкидають, глузують з них, та й ми самі можемо бути відкинуті і висміяні. Нерідко проповідь Євангелія може навіть викликати протидію. Які біблійні персонажі переживали такі випробування та який урок ми можемо почерпнути для себе з їхнього досвіду?

2. Поміркуйте над таким твердженням: «Знову і знову я отримую застереження щодо встановлення часу. Народ Божий

ніколи більше не отримає вістки, яка ґрунтувалася б на термінах. Нам не дано знати ані певного часу злиття Святого Духа, ані часу Приходу Христа» (Е. Уайт. Вибрані вісті, т. 1, с. 188). До чого може призвести складання надмірно докладних пророчих схем останніх подій після 1844 року? Як уберегтися від підводних каменів, які приховані за цими схемами?

Місіонерська історія

Незаслужена оцінка

Юджин Франи

Я був студентом на факультеті теології в коледжі Солусі в Зімбabwe до проголошення незалежності. Найскладнішим предметом для мене була грецька мова, а максимальною оцінкою з цього предмету – трійка. Написавши екзаменаційну роботу з грецької мови, я знав, що не склав іспит.

«Професоре, я знову не справився», – сказав я, вручаючи роботу доктору Лео Раунію.

«Усе гаразд!» – промовив він з усмішкою.

Протягом наступного тижня мене турбувала думка, що я не зможу закінчити коледж. Я планував одружитися через місяць, і перспектива вчити грецьку найближчі шість місяців мене зовсім не тішила. Однак доктор Раунію, місіонер похилого віку з Фінляндії, запросив мене до свого кабінету, і я вперше зрозумів, що таке Божа милість.

«Я чотири роки спостерігав за тобою в кампусі, – сказав доктор Раунію. – Я бачив, як ти перетворився з бунтаря-першокурсника на старанного і запопадливого молодого чоловіка, який любить Бога. Я помітив, що навіть музика у твоєму плеєрі змінилася з рок-н-ролу на християнські гімни».

Я був здивований, що викладач зауважив те, що, здавалося, ніхто не помічав.

«Ти добре склав іспити з інших предметів, – продовжував доктор Раунію. – Однак грецька дається тобі важко. Знаю, як багато цей випуск означає для тебе. На екзамені з грецької мови ти зробив усе, що зміг, але не склав іспит. І все ж я хочу виявити до тебе милість. У Господа є особливий план для тебе і твого служіння».

Тому я ставлю тобі прохідний бал, щоб ти міг закінчити навчання в коледжі».

Потім він помолився зі мною про Боже керівництво в моїй майбутній роботі.

Якби я знав, як далеко поведе мене Господь! З Божого благословення я вісімнадцять років очолював молодіжне служіння Адвентистської церкви в Зімбабве. Після цього сім років звершував служіння директора Відділу молодіжного служіння в дивізіоні. Також я отримав докторський ступінь у сфері лідерства. Щодня я молюся про Божу допомогу, аби проявляти милість до інших так само, як вона була виявлена до мене.

Бог бачить наш потенціал, незважаючи на нашу гріховність. Він бачить, чого ми можемо досягти, коли наповнені Його Духом. Ми також повинні подивитися навколо Божими очима, щоб побачити потенціал інших людей.

Юджин Франш, 61 рік, помічник секретаря Зімбабвійського уніону зі штаб-квартирою в Булавайо, Зімбабве. Лео Рауніо помер у 72-річному віці 1984 року, через три роки після випуску Юджина.

Частина пожертвувань тринадцятої суботи 2015 року була спрямована в університет Солусі, щоб збільшити кількість місць у студентській їдальні з 500 до 1000.

Сатана – переможений ворог

Біблійні тексти для дослідження:

Об'явл. 12; Бут. 3:15; Ісаї 14:12-15; Дан. 7:23-25; 2 Сол.

2:8-12; Об'явл. 13:13, 14; 19:20.

Пам'ятний вірш:

«І вони перемогли його кров'ю Агнця та словом свого свідчення, і не злюбили свого життя навіть до смерті» (Об'явл. 12:11).

Розділи 12-14 книги Об'явлення готують нас до частини, яка розповідає про події останнього часу (Об'явл. 15-22).

Якщо в першій половині книги (Об'явл. 1-19) змальована духовна боротьба, яку Церква провадила у ворожому світі протягом усієї історії християнства, то в другій половині книги увага зосереджена на ключових подіях, які передують Другому приходу і встановленню Божого Царства.

Розділ 12 книги Об'явлення змальовує нам повну картину, яка пояснює останню кризу у світовій історії. У цьому розділі показано розвиток великої боротьби між Христом і сатаною протягом усієї історії Землі.

У книзі Об'явлення сатана постає як заклятий ворог Бога та Його народу. Це реальна істота, яка стоїть за всім злом і повстанням у Всесвіті. Диявол знає, що його останній шанс перемогти Бога перед Другим приходом полягає в тому, щоб здобути перемогу в Армагедонській битві, тому він ретельно готується до неї.

Мета 12-го розділу – запевнити Божий народ: зусилля сатани не матимуть успіху. Ми також чуємо попередження про те, що наприкінці часу сатана з усією рішучістю буде провадити тотальну війну проти Божої Церкви Останку; єдина її надія і сила для перемоги – тільки в Христі.

Неділя, 17 лютого

Жінка і дракон

Прочитайте Об'явл. 12:1-5. У видінні Іван побачив дві великі ознаки. Перша про жінку, яка носить під серцем дитину, а друга – про дракона. Кого уособлюють ці символи і про що йдеться в текстах?

Жінка в Біблії символізує Божий народ (див. 2 Кор.11:2). Непорочна жінка уособлює вірних християн, а блудниця – віровідступників. Жінка з 12-го розділу книги Об'явлення спочатку символізує Ізраїль, до якого прийшов Месія (див. Об'явл. 12:1-5), а у віршах 13-17 уособлює справжню Церкву, Його вірний Останок.

Непорочна жінка зодягнена в сонце, а під ногами її – місяць. Сонце в Біблії символізує славу характеру Христа, Його праведність (Мал. 4:2). Він – «Світло для світу» (Івана 8:12), і Його народ має відображати світове світло Божого люблячого характеру (Матв. 5:14-16). Місяць, «світло мале» (Бут. 1:16), указує на старозавітні образи й обітниці, які передвіщали- служіння Христа в євангельську еру.

Іван бачить у видінні ще одного символічного персонажа – великого червоного дракона. У наступних віршах дракон названий дияволом і сатаною, стародавнім змієм (див. Об'явл. 12:9). Текст повідомляє, що його хвіст змів третину небесних зірок і кинув їх на землю. Хвіст – символічне знаряддя зваблювання (див. Ісаї 9:14, 15; Об'явл. 9:10). Втративши своє високе становище на Небесах (див. Ісаї 14:12-15), сатана зміг звабити третину ангелів (Об'явл. 12:4). Ці грішні ангели є злими духами, що допомагають дияволу в протистоянні Богові та Його справі спасіння (див. 1 Тим. 4:1). У книзі Об'явлення дракон із сімома голова-ми й десятьма рогами згадується також як символ вико-ристовуваних сатаною посередників – язичницького Риму (Об'явл. 12:4) і спіритизму (Об'явл. 16:13, 14). «В іншому місці сатана названий драконом (див. Об'явл. 12:9); це він підбурював Ірода вбити Спасителя. Але головною зброєю сатани в боротьбі проти Христа і Його народу протягом перших століть християнської ери була Римська імперія, де панувало язичництво. Отже, передусім уособлюючи сатану, дракон водночас є символом і язичницького Риму» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 438).

Прочитайте Об'явл. 12:9. Сатана названий «давній змій». Який існує зв'язок між обітницею в Бут. 3:15 і спробою дракона погубити насіння жінки, «коли народить» (Об'явл. 12:4)?

Від самого початку сатана очікував Месію – Дитину, яка мала народитися, щоб знищити її. Коли Месія народився, сатана використав язичницький Рим (символом якого є дракон в Об'явл. 12:4), щоб знищити Його (див. Матв. 2:13-16). «І взятє було її Дитя до Бога і до Його престолу» (Об'явл. 12:5).

Понеділок, 18 лютого

Сатана скинутий на землю

Прочитайте Об'явл. 12:7-9, де йдеться про війну на небесах. Що це була за війна, яка закінчилася вигнанням сатани з Неба?

Сатана був вигнаний з Неба ще на початку великої боротьби, коли відкрито повстав проти Божого правління. Він захопити небесний престол й уподібнитися до Всевишнього (див. Ісаї 14:12-15). Диявол відкрито повстав проти Бога, але зазнав поразки і був скинутий на Землю. Однак, спокусивши першу пару людей, сатана захопив владу Адама над цим світом (див. Луки 4:6). Самозваний князь цього світу (див. Івана 12:31) привласнив собі право бути присутнім на Небесній раді як представник від Землі (див. Йов 1:6-12). Однак після поразки сатани на Голгофі Бог обмежив його та грішних ангелів територією Землі, яка стала місцем їхнього ув'язнення аж до дня остаточної відплати (див. 2 Петра 2:4; Юди 6).

Своєю смертю Ісус викупив заблудлих, і весь Усесвіт побачив справжню сутність бунтівника. «Сатана побачив, що маска з нього зірвана. Усі його вчинки викриті перед безгрішними ангелами і Всесвітом. Він постав перед ними як убивця. Пролити кров Божого Сина, він втратив прихильність небесних істот. Відтоді його діяльність була обмежена» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 761). Перед обличчям безмежного Всесвіту влада над Землею перейшла від сатани до Ісуса, і Він був проголошений законним Правителем нашої планети (див. Ефес. 1:20-22; Филип. 2:9-11).

Ісус провістив цю подію: «Нині настав суд цьому світові; нині князь цього світу буде вигнаний геть» (Івана 12:31).

Після такого суду над сатаною «настало спасіння і сила, і Царство нашого Бога, і влада Його Христа» (Об'явл. 12:10). Сатана продовжує користуватися обмеженою владою та заподіювати шкоду

Божому народові на Землі, однак усвідомлює, що «має обмаль часу» (Об'явл. 12:12). І хоч часу в сатани справді «обмаль», він докладає всіх зусиль, щоб викликати біль, страждання і хаос на Землі.

Згідно з Об'явл. 12:11, як можна захиститися від диявола? (Див. також Ефес. 6:10-18).

Вівторок, 19 лютого

Війна на Землі

Прочитайте Об'явл. 12:13, 14. Утративши доступ на Небеса, сатана продовжує свої нападки на Церкву протягом 1260 років. Як упродовж цього періоду Бог діяв у житті Церкви?

«Скинення сатани як обвинувача братів на Небі було здійснене великою працею Христа, Котрий віддав Своє життя. Незважаючи на постійний опір сатани, План викуп-лення було здійснено... Сатана знає, що узурпована ним імперія буде врешті-решт відібрана від нього, тому сповнений рішучості будь-що знищити якомога більше істот, створених Богом на Його образ. Він зненавидів людину, оскільки Христос виявив до неї вибачливу любов і співчуття; тепер диявол готовий вдатися до будь-якого обману, щоб цим погубити людину. Усвідомлюючи власне безвихідне становище, він узявся до справи з подвійною енергією» (Е. Уайт. Дух пророцтва, т. 3, с. 194, 195).

Безперечно, сатана продовжує діяти на Землі, зливаючи свій гнів на головний об'єкт Христової любові – Церкву. Однак Церква протягом пророчого періоду в 1260 років перебуває в пустелі під Божественним захистом.

У 12-му розділі книги Об'явлення двічі згадується період сатанинського переслідування. У першому випадку це 1260 днів / років (Об'явл. 12:6), у другому – час, часи і півчасу (див. Об'явл. 12:14). Ці два відрізки часу – період гоніння з боку малого рогу, про який згадується в Дан. 7:23-25. У Біблії пророчий день дорівнює року, згідно з принципом «день за рік». Історичний період, що відповідає цьому опису, охоплює 538-1798 рр. Увесь цей час Римська Католицька церква на правах церковно-державної влади домінувала в Західному світі до 1798 року, коли генерал Наполеона Бертє поклав край її деспотизму.

Після закінчення пророчого періоду перебування жінки в пустелі сатана починає нову атаку, щоб знищити Божу Церкву. Протягом такого тривалого періоду дракон, бажаючи погубити жінку, вивергає зі своєї пащі потік води, наче ріку. Води символізують людей і народи (Об'явл. 17:15). У цей період Рим посилає армії і народи проти вірного Божого народу. Після завершення згаданого пророчого періоду земля поглинає ріку й рятuje жінку, забезпечивши їй надійне сховище. Це вказує на надане Америкою пристановище, де панувала релігійна свобода (Об'явл. 12:16).

Поміркуйте про те, як довго тривали гоніння – 1260 років! Що це говорить про обмеженість наших уявлень, які спонукають нас вважати, що Другий прихід Христа невинувато затримується?

Середа, 20 лютого

Війна з рештою

Прочитайте Об'явл. 12:17. Проти кого сатана провадитиме тотальну війну наприкінці часу?

Словом «решта», або «останок», названі ті, хто зберігає вірність Богові навіть тоді, коли більшість впадає у відступництво (див. 1 Цар. 19:18; Об'явл. 2:24). Наприкінці часу, коли більшість людей у цьому світі приєднується до сатани, існуватиме також група людей, яку Бог покликав після 1798 року. Вони збережуть вірність Христу, зазнавши всієї люті сатани.

Які дві характерні риси притаманні «решті»? Об'явл. 12:17. Як можна мати впевненість у тому, що ми належимо до Божого Останку?

Божий Останок наприкінці часу дотримується Божих Заповідей. У 13-му розділі книги Об'явлення ми бачимо, що перша скрижаль Декалогу відіграватиме головну роль у конфлікті останнього часу. Ключовим компонентом перших чотирьох заповідей є поклоніння. Кому слід поклонятися – ось головне питання останньої кризи. У той час як люди цього світу вирішать поклонятися звірові та його образу (див. Об'явл. 13:4, 15), вірний Останок буде поклонятися Богові Творцю (див. Об'явл. 14:7). Четверта заповідь про суботу особливим чином указує на Бога як на

нашого Творця, тому ми віримо, що ця заповідь відіграє вирішальну роль під час останньої кризи.

Другою характерною рисою Останку наприкінці часу є «свідчення Ісуса» (Об'явл. 12:17), тобто «дух пророцтва» (Об'явл. 19:10). Зіставляючи цей текст із текстом Об'явл. 22:9, ми бачимо, що «брати» Івана, які мають свідчення Ісуса, – це пророки. Таким чином, словосполучення «свідчення Ісуса» вказує на Ісуса, Котрий свідчить про істину через Своїх пророків так само, як Він робив це через Івана (див. Об'явл. 1:2). Книга Об'явлення показує, що останнім часом Божий народ матиме «дух пророцтва», який буде скеровувати їх, коли сатана докладатиме всіх зусиль, аби спокусити і знищити їх. Ми, адвентисти сьомого дня, отримали цей дар як служіння та праці Еллен Уайт.

Які надзвичайні об'явлення були даровані нам через «дух пророцтва»? Які зобов'язання цей дар покладає на нас як на Церкву загалом та на кожного особисто?

Четвер, 21 лютого

Стратегія сатани наприкінці часу

Текст Об'явл. 12:17 знаменує собою поворотний момент у стратегії сатани, який прагне переманити на свій бік людей цього світу і навіть спокусити вірних послідовників Христа. Протягом усієї історії християнства диявол перешкоджав Божій справі спасіння насамперед за допомогою майстерних компромісів усередині Церкви, а також насильства і гонінь ззовні. Історія свідчить, що ця стратегія, успішна протягом багатьох століть, була ослаблена завдяки Реформації та поступовому поверненню Божого народу до біблійних істин. Однак, усвідомлюючи, що час спливає, сатана подвоює свої зусилля, щоб «воювати» з Божим Останком (Об'явл. 12:17). Його нападки на Останок матимуть суттєвий елемент зваблювання, а саме: злі духи робитимуть чудеса й ознаки (Об'явл. 16:14). Така зміна в стратегії сатани в книзі Об'явлення співвідноситься зі зміщенням фокусу з історичних подій на кінець часу (див. Матв. 24:24).

Важливо зазначити, що в історичній частині книги Об'явлення слово «бманювати / спокушати» (гр. *планай* – «відводити вбік», «збивати з істинного шляху») широко використовується в Об'явл. 12-20 для опису вивертів сатани. У книзі Об'явлення опис діяльності

сатани наприкінці часу починається (див. Об'явл. 12:9) і закінчується (див. Об'явл. 20:7-10) тим же словом.

Прочитайте 2 Сол. 2:8-12, а також Об'явл. 13:13, 14 і 19:20. Якої форми набувають сатанинські спокуси останнього часу?

У розділах 12-20 книги Об'явлення ми бачимо сатану, який прагне завоювати відданість усього світу. Для виконання своєї справи він по черзі використовує релігійно-політичну та політичну влади: язичницький Рим, якого символізує дракон (Об'явл. 12:4, 5), за ним іде влада християнського Риму, представлена звіром з моря (Об'явл. 12:6, 15; Об'явл. 13:1-8), і, нарешті, влада США, яку уособлює звір із землі (Об'явл. 13:11). В інших місцях книги Об'явлення показано, як члени цієї сатанинської лжесистеми (язичництво і спіритизм, яких символізує дракон; римський католицизм, котрого уособлює звір з моря, та гегемонія США, представлених звіром з яг-нячими рогами, або звіром із землі) злягджені протидіють Божій справі у світі. Вони об'єднують зусилля для зваблення людей, щоб ті відступили від Бога і приєдналися до сатани під час битви «великого дня Бога Вседержителя» (Об'явл. 16:13, 14). Ці лжесистеми будуть знищені під час Другого приходу Христа (Об'явл. 19:20), а дракон, який символізує диявола, що діяв через ці земні влади (Об'явл. 12:9), буде знищений після закінчення тисячі років (Об'явл. 20:10). Книга Об'явлення показує: обман останнього часу буде настільки сильним, що більшість людей обере шлях до смерті (Матв. 7:13).

У книзі Об'явлення двічі звучить заклик запастися мудрістю й духовною проникливістю, завдяки яким можна розпізнати сатанинські спокуси останнього часу і протистояти їм (Об'явл. 13:18; 17:9). Про яку мудрість ідеться в текстах? Згідно з текстом Якова 1:5, як можна здобути цю мудрість?

П'ятниця, 22 лютого

Для подальшого дослідження:

Прочитайте розділ «Пастки диявола» в книзі Еллен Уайт «Велика боротьба» (с. 518-530).

Мета 12-го розділу книги Об'явлення – насамперед розповісти Божому народові про те, що події останнього часу – це частина великої боротьби між Христом і сатаною. Ця книга попереджає

Божий народ про досвідченого лютого противника, з яким ми стикаємося вже сьогодні та якому нам доведеться протистояти в майбутньому на більш серйозному рівні. Павло застерігає нас, що сатана діятиме «з усякою силою, ознаками, фальшивими чудесами, з усякою оманною неправдою для тих, які гинуть, бо любові до правди вони не прийняли, аби спастися» (2 Сол. 2:9, 10).

Книга Об'явлення наполегливо закликає нас серйозно ставитися до майбутнього, визнати нашу залежність від Бога і поставити Його на перше місце у своєму житті. З іншого боку, ця книга запевняє нас: хоч сатана – сильний досвідчений ворог, його сил недостатньо, щоб подолати Христа (див. Об'явл. 12:8, 9). Божий народ може мати надію тільки на Того, Хто в минулому переможно завдав поразки сатані та його злим духам. Господь пообіцяв, що перебуватиме зі Своїми вірними послідовниками «по всі дні аж до кінця віку» (Матв. 28:20).

Питання для обговорення:

1. Як адвентисти сьомого дня ми вважаємо себе народом, який виконує роль Останку наприкінці часу. Це не тільки привілей, а й величезна відповідальність (див. Луки 12:48)! Чому ми маємо бути обережними, не дозволяючи собі думати, що ця роль є запорукою нашого спасіння?

2. «Ми дуже багато говоримо про силу сатани. Сатана і справді сильний, але – подяка Богові! – ми маємо Всемогутнього Спасителя, Котрий вигнав лукавого з Неба. Ми говоримо про нашого противника, згадуємо його в молитві, і він здається нам дедалі могутнішим. Чому б не говорити про Ісуса? Чому б не звеличувати Його силу й любов? Сатана задоволений, коли ми підносимо його силу. Звеличуйте Ісуса, думайте про Нього і, споглядаючи Його, ви перетворитеся на Його образ» (Ellen G. White, *Advent Review and Sabbath Herald*, March 19, 1889). У яких випадках християни звеличують силу сатани? З іншого боку, яку небезпеку може приховувати в собі заперечення не тільки сили сатани, а й самого факту його існування?

Місіонерська історія

Дар часу

Ендрю Мак-Чесні

Треїсі Лі, мати чотирьох дітей, яка живе неподалік від Форт-Уерта, штат Техас, міркувала, яким даром вона може послужити Господу.

Вона була небагата і протягом багатьох років страждала від синдрому дефіциту уваги. Однак, займаючись навчанням своїх дітей і доглядаючи за п'ятьма тваринами, жінка зрозуміла, що може присвятити Богові час.

Треїсі зголосилася листуватися з ув'язненими в рамках програми служіння засудженим Церкви адвентистів сьомого дня в Грандв'ю, штат Техас.

«Чим більше я займалася цією справою, тим більше вона мені подобалася, – розповідає Треїсі. – Я відчувала, що приношу людям користь, тому продовжувала своє служіння».

Через шість років вона стала відповідальною за програму служіння засудженим, що охопила більшу кількість людей, ніж чисельність її церкви. Вона щотижня надсилає поштою десяткам ув'язнених біблійні уроки і підтримує контакт з понад 300 людьми.

Складно сказати, скільки людей прийняло хрещення завдяки її роботі, але кілька ув'язнених засвідчило про великі зміни у своєму житті. Один ув'язнений написав, що під час чергового побачення його родич із подивом запитав: «Що з тобою трапилося? У тобі щось помітно змінилося. Ти став випромінювати світло!»

«Я зміг свідчити цій людині, тому що в мені відбулися зміни, – пи-сав ув'язнений Треїсі. – Дякую вам за час, який ви присвятили нам!» Зараз Треїсі 46 років, вона виросла в церкві, яка збирається на богослужіння по неділях. Жінка вийшла заміж і кілька років

відвідувала різні церкви, намагаючись знайти найкраще місце для виховання дітей. Одного разу вона роздивлялася книги в книгарні зі своїм старшим сином Кайлом, коли один із покупців заговорив з нею.

«Він запросив нас до церкви Грандв'ю на концерт», – згадує Трейсі. Сім'я відвідала кілька концертів у церкві й почала відвідувати богослужіння по суботах. Через сім місяців після приєднання до Церкви Трейсі зайнялася служінням засудженим. Ця робота не тільки принесла їй радість, а й допомогла компенсувати синдром дефіциту уваги.

Трейсі дуже рада, що це служіння навчило її не відкладати всі справи на потім і складати свій розпорядок на тиждень таким чином, щоб своєчасно допомагати ув'язненим і піклуватися про свою сім'ю.

Урок 9

23 лютого – 1 березня

Сатана і його союзники

Біблійні тексти для дослідження:

Об'явл. 13; Об'явл. 17:8; Дан. 7:24; 2 Сол. 2:2-12; Об'явл. 12:14-16; 1 Цар. 18:38.

Пам'ятний вірш:

«А змій розлютився на жінку і пішов воювати з рештою її нащадків, які зберігають Божі заповіді й мають свідчення Ісуса» (Об'явл. 12:17).

У 12-му розділі книги Об'явлення ми бачимо нападки сатани на вірний Божий народ, зокрема гоніння з боку язичницького Риму, а пізніше – папського Риму впродовж 1260 днів / років (538-1798 рр.; див. Об'явл. 12:6, 13, 14; урок 7, матеріал за вівторок). У 13-му розділі напади сатани протягом усієї історії християнства описані докладніше, а допомагають дияволу в цьому два союзники, які постають в образах звірів. Під керівництвом сатани ці два звірі наприкінці часу об'єднують свої зусилля в протистоянні Божій справі викуплення, бажаючи завоювати довіру всього світу.

Нам необхідні слова застереження, адже виконані в минулому пророцтва легше витлумачити, ніж пророцтва, які мають ще здійснитися, тому з ними необхідно бути обережнішими.

Бог показує, що відбудеться наприкінці часу, щоб ці події не стали для нас несподіванкою, однак Він не подає всі подробиці, які нам хотілося б знати.

Ми завжди повинні пам'ятати: хоч пророцтва відкривають нам події останнього часу, вони не повідомляють, коли та яким саме чином ці події відбудуться. Тому нам слід бути обережними, щоб не намножувати здогадів щодо значення пророцтв. Пам'ятаймо: пророцтва книги Об'явлення мають практичну мету – навчити нас, як необхідно жити сьогодні та як приготуватися до майбутнього.

Неділя, 24 лютого

Звір з моря

Прочитайте Об'явл. 13:1-4, 8 та Об'явл. 17:8. Як охарактеризований цей звір та які етапи його діяльності й панування?

Іван бачить жадливого звіра, який виходив з моря. Хоч звір здебільшого символізує політичну владу, опис морського звіра вказує на таку політичну владу, домінантною характеристикою якої є релігія. Море символізує густонаселену територію Європи, звідки морський звір приходить до влади після падіння Римської імперії (див. Об'явл. 17:15).

Іван описує звіра, який виходив з води. Цей звір має сім голів і десять рогів, як і дракон з Об'явл. 12:3, 4, що вказує на тісний зв'язок з язичницьким Римом. На головах цього звіра богозневажливі імена, а на рогах – царські вінці. Голови звіра – це царства, які сатана використав для переслідування Божого народу протягом усієї історії (див. Об'явл. 17:9-11). Богозневажливі імена означають зазіхання звіра на Божественний титул. Десять рогів указують на Дан. 7:24, символізуючи народи, які виникли після падіння Римської імперії. Усі ці характеристики морського звіра засвідчують, що йдеться про папську владу, яка виникла з Римської імперії.

Морський звір подібний до леопарда, ноги в нього, наче у ведмеда, а паща – як у лева. Він поєднує в собі риси чотирьох звірів з Дан. 7:2-7, які символізують світові імперії:

Вавилон, Мідо-Персію, Грецію і Рим. Однак Іван, який жив у першому столітті, перераховує їх у зворотному порядку, а це з його

часової перспективи свідчить, що морський звір пов'язаний із четвертим звіром з розділу 7 книги Даніїла, тобто з Римською імперією.

Змій дав цьому звірові свою силу, престол і велику владу. Подібно до того як Отець дав Свій престол і владу Христу (Об'явл. 2:28), сатана наділяє звіра повноваженнями свого співправителя та представника на Землі.

Уривок Об'явл. 13:5-7 повідомляє, що період гоніння з боку звіра становить «42 місяці». Як ми вже говорили, переслідування непорочної жінки тривало протягом «часу, часів і півчасу», тобто 3,5 часів, або пророчих років (Об'явл. 12:13, 14; пор. Дан. 7:25). Якщо 42 пророчих місяці помножити на 30 днів, отримаємо 1260 днів / років (Об'явл. 12:6). Таким чином, час, часи і півчасу, 42 місяці і 1260 днів – це один і той самий часовий період – 1260 років. Цей часовий відрізок закінчується тоді, коли одна з голів звіра отримує смертельну рану. Зцілення цієї рани вказує на період після 1798 року, коли відбувається відродження звіра й відновлення його влади. Це викликає загальне здивування, і народи світу поклоняються змієві та звірові.

Понеділок, 25 лютого

Дії звіра з моря

Текст Об'явл. 13:5 указує на конкретний період гонінь, про який ми розмірковували вчора. Морський звір діє протягом 42 місяців. Це той самий часовий відрізок, що й 1260 днів / років переслідування жінки (Церкви) в Об'явл. 12:6, 14. Пророчі дні символізують роки (Числ. 14:34; Єзек. 4:6, див. Урок 7, матеріал за вівторок). Відповідно 538 рік н. е. знаменує собою початок цього пророчого періоду, коли Римська церква на чолі з Папою Римським зайняла панівне становище в західному світі в період Середньовіччя. У 1798 році події Французької революції завдали звірові смертельної рани, призупинивши на час деспотичне правління церкви й засилля державної релігії.

Порівняйте Об'явл. 13:5-8 з Дан. 7:24, 25 і 2 Сол. 2:2-12. Яким чином дії морського звіра перегукуються з діями малого рогу і людини беззаконня?

Дії морського звіра протягом 1260 років Писання розцінює як богозневагу. У Новому Завіті богозневага переважно означає зазіхання на рівність з Богом (див. Івана 10:33; Матв. 26:63-65) та привласнення Його повноважень (див. Марка 2:7). Богохульство морського звіра спрямоване на те, «щоб зневажати Бога, щоб зневажати Його Ім'я та Його оселю, як і тих, що живуть на небі» (Об'явл. 13:6). Оселею Бога є Небесна святиня, де Христос звершує служіння заради нашого спасіння. Морський звір намагається узурпувати посередницьке служіння Христа і замінити його людським священством, яке заявляє про своє право дарувати спасіння та прощення гріхів. Привласнення повноважень, які належать винятково Богові, – основа богозневаги.

Розділ 13 книги Об'явлення свідчить про період масштабного відступництва в християнстві, коли римський католицизм передав титул і владу Бога своєму правителю – Папі Римському. Люди, які відмовилися підкоритися Риму, зазнавали гонінь і мученицької смерті. І хоч нині такі заяви розцінюють як різкі і навіть фанатичні, стерти історію не-можливо, як би люди цього не хотіли.

Як ми можемо правильно тлумачити пророцтва щодо церковної історії і водночас виявляти доброту й обережність, викладаючи ці істини людям?

Вівторок, 26 лютого

Звір, що виходить із землі

У першій половині 13-го розділу книги Об'явлення повідомляється, як римська католицька влада поводить ся протягом пророчого періоду 1260 днів / років. Події Фран-цузької революції завдали цій релігійно-політичній системі смертельної рани. Однак через деякий час смертельна рана зажила, і ця система повернулася до життя. У другій половині 13-го розділу розповідається про те, яким чином відбудеться зцілення смертельної рани звіра.

Прочитайте Об'явл. 13:11. Чим характеризується другий звір? У контексті Об'явл. 12:14-16, яке значення має факт, що цей звір виходить із землі?

Іван бачить іншого звіра. На відміну від першого, другий звір виходить із землі. Другий звір – це світова влада, яка має такий самий вплив, як і перший звір. Однак на відміну від морського звіра,

що має страхітливий вигляд, земний звір видається досить мирним – у нього «два роги, такі як у ягняти» (Об'явл. 13:11). Агнець у книзі Об'явлення є символом Христа. Таким чином, сила, що діє в останній час, імітує Христа.

Ця влада з'являється на території, де жінка (істинна Божя Церква) знайшла захист від ріки, яку випустив змії після закінчення 1260 пророчих днів (див. Об'явл. 12:14-16). Цей новий персонаж – світова сила, що виникла після того, як морському звірові була завдана смертельна рана під час подій Французької революції. Це свідчить про те, що земний звір дасть знати про себе лише в останній час.

«Яка нація Нового Світу постала 1798 року, обіцяючи стати великою й могутньою державою та привертаючи до себе увагу всього світу? Пояснення цього символу не допускає жодного сумніву. Одна-єдина держава точно виконала це пророцтво. Це – Сполучені Штати Америки» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 440).

Однак текст Об'явл. 13:11 показує, що Америка (переважно протестантська країна) зрештою почне говорити, як змії, тобто як сам диявол, впливаючи на весь світ, подібно до Римської імперії. В останній час ця сила змусить увесь світ поклонитися першому звірові, якому була завдана смертельна рана. Іншими словами, США, одного разу надавши Церкві захист і пристановище, в останній час виступлять у ролі гонителя.

Коли Сполучені Штати Америки вперше були ототоженні з другим звіром із 13-го розділу книги Об'явлення, ця держава не мала й десятої частки тієї влади і впливу, які належать їй сьогодні. Як цей факт підтверджує, що саме США є тією силою, про яку йдеться в пророцтві?

Середа, 27 лютого

Образ звіра

Прочитайте Об'явл. 13:12, 13. Як тексти 1 Цар. 18:38 і Дії 2:3 допомагають нам зрозуміти сутність оман земного звіра, найбільшою з яких є зведення вогню з неба

Здійснюючи чудеса, звір з ягнячими рогами переконає багатьох людей в істинності своїх слів, хоч вони суперечать Слову Божому. «За допомогою спіритизму будуть звершувати чудеса, зціляти хворих, а також відбуватимуться надприродні явища, яких не можна буде заперечити» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 588). Завдяки цим чудесам земний звір зможе переконати мешканців Землі зробити образ морського звіра, якому була завдана смертельна рана.

Зцілення смертельної рани морського звіра означає відновлення римського папства як релігійно-політичної влади. Земний звір також почне говорити, як змій, та здійснювати повноваження морського звіра, бажаючи показати, що стане таким же нетерпимим, як і народи, представлені цими символами.

«Такі дії суперечать принципам правління цієї держави, духові її волелюбних законів, ясним урочистим положенням Декларації незалежності та Конституції... Але непослідовність такого кроку повною мірою відповідає символу, яким представлена ця влада. Це звір з ягнячими рогами, які вказують на уявну чистоту, лагідність і невинність, але звір говорить, як змій, “намовляючи мешканців землі створити образ того звіра”. Тут ясно зображена така форма правління, коли законодавча влада належить народові. Це найбільш певний доказ того, що Сполучені Штати – держава, на яку вказує пророцтво.

Але що таке “образ звіра”? І як він буде створений? Образ буде створений двома звіром. Щоб довідатися, що являє собою цей образ і як він буде сформований, ми маємо дослідити характерні риси самого звіра, – папства.

Коли рання Церква почала деградувати, відступивши від євангельської простоти та прийнявши язичницькі звичаї й обряди, вона втратила Духа Божого і Його силу, а щоб панувати над сумнінням людей, звернулася по допомогу до світської влади. Унаслідок цього виникло папство – церква, що контролювала державну владу і використовувала її для досягнення власних цілей, передусім покарання “єретиків”...

Коли провідні церкви Сполучених Штатів, об’єднавшись на основі спільних для них пунктів віровчення, почнуть тиснути на державні органи, щоб запроваджувати свої постанови і підтримувати свої закони, тоді протестантська Америка створить образ римської

ієрархії, а неодмінним наслідком цього буде переслідування громадянською владою інакодумців...

“Образ звіра” являє собою форму відступницького протестантизму, котра виникне, коли протестантські церкви звернуться по допомогу до державної влади, щоб силою нав’язати свої вчення» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 442-445).

Четвер, 28 лютого

Знак звіра

У 13-му розділі книги Об’явлення повідомляється, що дворогий звір відіграє головну роль під час останньої кризи.

З метою здійснення контролю над віруваннями людей влади цього світу встановлять глобальну систему. Вона стане відображенням середньовічного християнства, яке перебувало під контролем папства.

Прочитайте Об’явл. 13:16, 17, а також П. Зак. 6:4-8. Яким чином знак на правій руці і чолі пов’язаний з Божими Заповідями?

Усі люди, незалежно від їхньої соціальної приналежності, будуть змушені прийняти знак звіра на праву руку або на чоло. Подібно до того як печать на чолі є особливою рисою Божого народу (Об’явл. 7:3, 4; Об’явл. 14:1), знак звіра вказує на тих, хто поклоняється звірові.

Знак звіра – це не печатка і не знак, який можна побачити. Його розташування на правій руці або чолі нагадує дане Мойсеєм повеління ізраїльському народові – прив’язати Божий Закон як пам’ятний знак на руку або чоло (див. П. Зак. 6:8). Знак на правій руці вказує на поведінку, а знак на чолі – на розум та свідому згоду. Деякі приймуть знак звіра, щоб уникнути загрози смерті, тоді як інші будуть повністю – душею й розумом – віддані цій віровідступницькій системі поклоніння.

Ключовим питанням під час останньої кризи буде поклоніння і послух Богові, виявлений у дотриманні Його Заповідей (див. Об’явл. 14:12). Зокрема заповідь про суботу стане критерієм вірності й послуху Богові. Субота є відмітним знаком послуху вірного Божого

народу (див. Єзек. 20:12, 20), а знак звіра – це знак відданості звірові.

Знак звіра призводить до підміни Божої заповіді людською постановою. Найбільшим доказом цього факту є встановлений людьми недільний день поклоніння (див. Дан. 7:25) замість суботнього поклоніння, передбаченого у Священному Писанні нашим Творцем. Спроба замінити ознаку Божої влади на інший день – це спроба привласнити собі роль і силу Самого Бога. «Знак звіра – це папська субота... Коли вийде постанова, яка буде нав'язувати фальшиву суботу, і гучний поклик третього ангела застереже людей від поклоніння звірові та його образу, тоді... ті, хто продовжуватиме порушувати заповіді, приймуть знак звіра» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 234, 235).

В Об'явл. 13:18 читаємо: «Тут – мудрість. Хто має розум, нехай вирахує число звіра, бо те число людське. І його число – шістсот шістдесят шість». Про кого йдеться? Павло називає його людиною беззаконня (див. 2 Сол. 2:3). Це визначення вказує на папську владу, символом якої є морський звір. Богохульні імена на головах морського звіра свідчать про те, що він претендує на Божественний титул, ніби займаючи місце Сина Божого на Землі.

П'ятниця, 1 березня

Для подальшого дослідження:

Книга Об'явлення повідомляє: на заключному етапі історії Землі субота стане знаком покори Богові. Однак нам не слід забувати, що дотримання людиною недільного дня в теперішній час ще не означає, що вона має знак звіра. Дотримання неділі стане знаком звіра тільки тоді, коли люди всупереч Божим застереженням зроблять свідомий вибір проти Нього. Цей час чекає нас у майбутньому.

«Поки ніхто ще не прийняв знак звіра. Час випробування ще не настав. У кожній церкві є істинні християни, зокрема й серед католиків. Ніхто не засуджений, поки не отримав світла щодо дотримання четвертої заповіді. Однак коли вийде постанова, яка нав'язуватиме фальшиву суботу, і гучний клич третього ангела застереже людей від поклоніння звірові та його образу, тоді буде проведена чітка межа між обманом і правдою, а ті, хто

продовжуватиме порушувати заповіді, приймуть знак звіра» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 234, 235).

Наближається час, коли «знак звіра» стане ключовим питанням і вибір дня поклоніння стане випробуванням вірності. Книга Об'явлення закликає Божий народ узяти Біблію та, досліджуючи власне серце, вивчати пророче слово, докладаючи всіх зусиль для того, щоб за допомогою Євангелія навертати людей до Христа.

Питання для обговорення:

1. Оцінюючи стан сучасного світу, які тенденції ви бачите в релігійній і політичній сферах, котрі ведуть до здійснення пророцтва з 13-го розділу книги Об'явлення?

2. Очікуючи кінця часу, як ми маємо ставитися до християн інших деномінацій? Поміркуйте над таким твердженням: «Нашим служителям слід прагнути до зближення зі служителями інших деномінацій. Моліться за них і разом з ними, з тими людьми, за яких заступається Христос. На них покладений урочистий обов'язок. Як вісники Христові, ми маємо виявляти глибоку, щире зацікавленість щодо цих пастирів стада» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 6, с. 78). Як у своєму ставленні до християн інших деномінацій ми можемо уникнути прояву гордовитої поведінки або нехристиянського духу? Яким чином ми маємо виявляти повагу до них та їхньої віри, не поступаючись біблійними принципами?

Місіонерська історія

Соломон і корова

Ендрю Мак-Чесні

Мордехай Мсіманга пізнав Бога і став місіонером для своїх співвіт-чизників у Зімбабве після випадково почутої проповіді на основі книги Соломона Пісня над піснями.

1963 року, ще молодим Мордехай хрестився в Церкві адвентистів сьомого дня в Родезії і в пошуках роботи переїхав до Булавайо, другого за величиною міста країни. Там він перестав молитися і читати Біблію.

«Я став упертим чоловіком, який двадцять два роки втікав від Церкви», – зізнається він.

Протягом цих років Мордехай воював за незалежність Зімбабве. Після проголошення незалежності 1980 року він почав жити для себе і не думав про Бога.

Одного разу чоловік вирішив купити корову. Однак продавець був на адвентистському табірному зібранні, тому Мордехай вирушив шукати його. Прибувши на місце проведення табору, він дізнався, що продавець відійшов на короткий час, тому він сів на землю і чекав його.

Проповідник читав з книги Соломона Пісня над піснями, і почуті слова запали Мордехаю в саме серце. «Ловіть нам лисиці, лисинята маленькі, що ушкоджують нам виноградники, виноградники ж наші в у цвіті!» (П. Пісень 2:15). Він сказав, що лисиці знищували урожай ізраїльтян, а Бог допускав це, оскільки народ ізраїльський уперто відмовлявся покаятися і коритися Йому. Мордехай зрозумів, що також зіткнеться з проблемами, якщо вперто відмовлятиметься покаятися і коритися Богу.

«Я був подібний до ізраїльтян, які втекли від Бога», – говорить він. Чоловік пригадав безліч ситуацій у минулому, коли Бог захищав його. Він пішов на війну і повернувся без єдиної подряпини. Його гріхи здавалися незліченними. Мордехай заплакав. Він не міг стримувати емоції, які пробудилися в ньому, сльози котилися по щоках, а плач перейшов у гучне ридання.

«Я усвідомив себе великим грішником перед обличчям Божим», – зізнався він пізніше.

Мордехай підвівся і, голосно плачучи, підійшов до сцени. Проповідник зупинив свою проповідь і негайно зробив заклик. Десятки людей, зворушені сльозами загартованого ветерана війни, вийшли вперед, щоб віддати свої серця Ісусові.

Мордехаю зараз 68 років. З 2006 року він звершує служіння піонера Глобальної місії, місіонера, що поширює Євангеліє серед своїх співвітчизників у неохоплених областях. Він виганяє злих духів і навернув цілу церкву з 16 осіб, включно з пастором.

Мордехай дякує Богу за те, що його ідея купити корову не здійснилася. «Дух Божий змусив мене сидіти і слухати, і я вдячний Господу за це!» – говорить він.

Вічне Боже Євангеліє

Біблійні тексти для дослідження:

Об'явл. 14:6-12; Матв. 24:14; Екл. 12:13, 14; Вих. 20:2-11; Ісаї 21:9; 34:8-10.

Пам'ятний вірш:

«Тут терпіння святих, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса!» (Об'явл. 14:12).

Книга Об'явлення повідомляє: сатанинське зваблювання останнього часу буде настільки успішним, що світ обере поклоніння звірові та прийме його знак. Проте в Об'явл. 14:1-5 розповідається, що Бог матиме Свій Останок – людей, котрі на відміну від більшості оберуть Господа.

Вибір, який мають зробити жителі Землі наприкінці часу, полягає не в тому, поклонятися чи не поклонятися (кожен чомусь поклоняється), а в тому, кому поклонятися. Поклонники звіра отримають знак на їхню правицю або на чоло, що символізує їхнє рішення служити віровідступницькій системі своїми вчинками або розумом.

Водночас світ стане свідком масштабного проголошення Євангелія, якого не було від дня П'ятидесятниці. Перш, ніж вилити суди на непокірне людство, Бог пошле вістку застереження «усякому народові, поколінню, племені і народності» (Об'явл. 14:6). Бог бажає, щоб ніхто не загинув, але кожен міг отримати спасіння, саме тому Христос віддав Своє життя заради кожного з нас. Питання полягає в тому, чи приймемо ми цю жертву, чи ні.

Неділя, 3 березня

Трьохангельська вістка

Безпосередньо перед кінцем світу Бог посилає вістку застереження, символічно представлену вісткою трьох ангелів, котрі летять посеред неба і звіщають її гучним голосом. Грецьке слово

ангелос означає «вісник», «посланець». Книга Об'явлення свідчить про те, що три ангели підтримують Божий народ, якому доручено нести світові вістку для останнього часу.

Прочитайте Об'явл. 14:6, а також Матв. 24:14. Вістка першого ангела названа «вічне Євангеліє» (Об'явл. 14:6). Що ця назва відкриває нам про зміст і призначення вістки першого ангела? Чому ця вістка лежить в основі нашої віри?

Першою вісткою для людей останнього часу є Євангеліє в контексті настання години Божого суду. Євангеліє – це Добра новина про Бога, Котрий дарує людям спасіння на підставі віри в Ісуса Христа і Його жертву за них. Євангеліє назване «вічним», тому що Бог ніколи не змінюється. Його План був розроблений ще до нашого існування (див. 2 Тим. 1:9; Тит. 1:2). Вістка першого ангела повідомляє і про спасіння, і про суд. Це добра вістка для тих, хто віддає славу Богові й поклоняється Йому як своєму Творцеві, але вона також попереджає про суд над тими, хто відкидає Творця і дану Ним ознаку істинного поклоніння – сьомий день, суботу.

В описі Трьохангельської вістки зазначено, що ангели проголошують застереження «гучним голосом» (Об'явл. 14:7, 9), оскільки вони. Невідкладні й важливі вісті повинні почути всі, стосуються вічної долі кожної людини. Саме тому їх необхідно донести до кожного народу, покоління, племені й народності.

Це проголошення має особливе значення тому, що наприкінці часу звір отримає владу «над кожним поколінням, і народом, і народностями, і племенами» (Об'явл. 13:7). Сатанинські оми всесвітнього масштабу зіткнуться з проголошенням Євангелія в останній час, яке також охопить весь світ.

Божий народ проголошує Трьохангельську вістку, аби протидіяти сатані і його союзникам останнього часу – драконові, що символізує язичництво/спіритизм, морському звірові, який уособлює римський католицизм, та звірові з ягнячими рогами, або лжепророкові – представнику відступницького протестантизму (Об'явл. 13). Вони діятимуть у період шостої кари (Об'явл. 16:13, 14). Таким чином, світові запропоновані дві протиборчі вістки, які переслідують одну мету – завоювати довіру жителів Землі.

Як адвентисти сьомого дня, ми покликані проголошувати всьому світові істини останнього часу – Трьохангельську вістку.

Яким є ваш особистий внесок у цю місію? Що ще ви можете зробити для цього?

Понеділок, 4 березня

Вістка першого ангела

Частина 1

Прочитайте Об'явл. 14:7, а також Екл. 12:13, 14. Що означає боятися Господа? Як страх Господній і дотримання Божих Заповідей пов'язані з Євангелієм? (Див. також Римл. 7:7-13). Який існує зв'язок між відчуттям шанобливого страху перед Богом та прославлянням Бога

Заклик «Побійтеся Бога й віддайте Йому славу» (Об'явл. 14:7) звучить у контексті «вічного Євангелія». Усвідомлення того, що Христос здійснив заради нашого спасіння, знаходить позитивний відгук у нашому серці.

У Біблії шанобливий страх перед Богом та прославляння Бога – тісно взаємопов'язані поняття (див. Псал. 22:24; Об'явл. 15:4). Разом вони вказують на правильні взаємини з Богом (див. Йов 1:8) і покору Йому.

Боятися Бога не означає відчувати страх перед Ним. Це означає серйозно і з благоговінням ставитися до Нього, дозволити Йому панувати в нашому житті. Божий народ останнього часу – це люди, котрі бояться Бога (див. Об'явл. 11:18; 19:5). Господь бажає, щоб Його народ любив Його (див. П. Зак. 11:13; Матв. 22:37), підкорявся Йому (див. П. Зак. 5:29; Екл. 12:13) та відображав Його характер (див. Бут. 22:12).

Для Божого народу дуже важливо віддавати Йому славу, оскільки «прийшла година Його суду» (Об'явл. 14:7). Тут ідеться про слідчий суд, який передує поверненню Христа. Мета цього суду – на підставі мотивів, слів і вчинків визначити наш остаточний вибір: чи є ми вірними Божими служителями, чи ні (див. 1 Кор. 4:5; Матв. 12:36, 37; 2 Кор. 5:10). Після завершення суду буде вирішена доля кожної людини (див. Об'явл. 22:11) і Христос прийде, щоб віддати кожному згідно з його ділами (див. Об'явл. 22:12).

У 14-му розділі книги Об'явлення сказано, що суд – це частина Євангелія. Для людей, які підтримують правильні взаємини

з Богом, суд несе добру вістку, адже він передбачає виправдання, спасіння, свободу й вічне життя. Однак непокірним суд не обіцяє нічого доброго, доки вони не покаються та не звернуть свій погляд до Бога, прийнявши застережливу вістку останнього часу про годину суду. Бог бажає, щоб ніхто не загинув, але всі покалися (див. 2 Петра 3:9).

Чи зможете ви встояти на суді завдяки власній праведності? Який вердикт можна винести, ґрунтуючись на вашому житті? Як ваша відповідь свідчить про вашу потребу в Євангелії?

Вівторок, 5 березня

Вістка першого ангела

Частина 2

Книга Об'явлення свідчить: центральними питаннями під час останньої кризи в земній історії стануть поклоніння і послух Богові, виявлені в дотриманні Його Заповідей (Об'явл. 14:12). Жителі Землі будуть розділені на дві групи: 1) ті, хто благоговіє перед Богом і поклоняється Йому; 2) ті, що бояться звіра й поклоняються йому.

Прочитайте перші чотири заповіді Декалогу (Вих. 20:2-11). Потім прочитайте 13-й розділ книги Об'явлення. Як вимога звіра поклонитися йому (див. Об'явл. 13:7, 8), створення образу звіра для поклоніння (див. Об'явл. 13:14, 15), зневага Бога і Його Імені (див. Об'явл. 13:5, 6), прийняття знака звіра (див. Об'явл. 13:16, 17) свідчать про нападки сатани на перші чотири заповіді Декалогу під час останньої кризи?

Поклоніння – головне поняття перших чотирьох заповідей Декалогу. У книзі Об'явлення зазначено, що дотримання цих заповідей стане критерієм вірності Богові під час останньої кризи (Об'явл. 14:12). Остання боротьба між Христом і сатаною розгорнеться навколо питання поклоніння та перших чотирьох заповідей.

Друга частина заклику першого ангела наголошує на головному питанні під час останньої кризи. Заклик «Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море і джерела вод!» (Об'явл. 14:7) – це майже точна цитата з четвертої заповіді Декалогу (див. Вих. 20:11). Даний факт свідчить про те, що заклику поклонитися Богові як

Творцеві – це також заклик дотримуватися суботи. Спокій і поклоніння сьомого дня у суботу, є особливою ознакою наших взаємин з Богом (див. Вих. 31:13; Єзек. 20:12). Вістка першого ангела – це заклик до поклоніння Творцеві.

«У той час як дотримання фальшивої суботи згідно з державним законом буде доказом вірності владі, котра вороже ставиться до Бога, дотримання біблійної суботи на знак послуху Закону Божому, стане свідченням вірності Творцеві. У той час як одна група людей, підкорившись земній владі, отримає знак звіра, інша група людей, обравши ознаку вірності Божественному авторитету, отримає печать Божу» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 605).

Який існує взаємозв'язок між творінням і спасінням? Чому так важливо відпочивати в суботу, як це робив Бог?

Середа, 6 березня

Вістка другого ангела

Вістка другого ангела повідомляє про падіння, або віровідступництво, Вавилону як фальшивої релігійної системи. В Об'явл. 17:5 «Вавилон названий “матір'ю блудницям”. Її дочки, безперечно, символізують ті церкви, котрі дотримуються її вчення й традицій, котрі, наслідуючи її приклад, пожертвували правдою та прихильністю Бога задля незаконного союзу зі світом» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 382, 383).

Прочитайте Об'явл. 14:8, а також Об'явл. 18:2 та Ісаї 21:9. Дворазове повторення слова «упав» свідчить про посту-пове віровідступництво Вавилону та символізує безпереч-ність його повного морального занепаду. Чому падіння Вавилону змальоване в минулому часі, якщо ми також читаємо про нього як про подію майбутнього?

Вавилон останнього часу в книзі Об'явлення – це союз фальшивих релігійних систем, який включає римський католицизм і відступницький протестантизм. Вони присвятують себе служінню сатані, виявленому в боротьбі проти Божого народу (див. Об'явл. 13:11-18; Об'явл. 16:13; Об'явл. 17:5). Цей віровідступницький релігійний союз виявить зарозумілість стародавнього Вавилону, звеличуючи себе понад Богом і бажаючи зайняти Його місце у світі.

Вістка другого ангела попереджає Божий народ про те, що ця згубна система, відмовившись прийняти світло євангельської вістки останнього часу, дедалі більше відходить від істини. Поки «церкви християнського світу не опиняться в такому становищі та не об'єднаються повністю зі світом, падіння Вавилону не буде остаточним» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 390).

Прочитайте ще раз Об'явл. 14:8, а також Об'явл. 17:2 і 18:3. Яким чином Вавилон поїть світ вином своєї розпусти? Що символізує це вино?

У 17-му розділі книги Об'явлення Вавилон останнього часу постає в образі блудниці, яка поїть народи Землі вином розпусти (див. Об'явл. 17:2).

Вавилонське вино – це лжевчення і фальшиве євангеліє, запропоновані віровідступницькою релігійною системою. Сьогодні багато протестантських церков у питаннях виконання біблійного пророцтва стрімко стирають відмінності, які колись розділяли їх із Римською Католицькою церквою, та відходять від біблійної істини. Ми стаємо свідками того, як руйнівний вплив вавилонського вина продовжує проникати в учення протестантизму: теїстична еволюція, яка опосередковано відрізняється від згадки про створення світу у вістці першого ангела; теологічні традиції, котрі займають місце *sola Scriptura*; зміна етичних норм (зокрема відкидання біблійного визначення статі, шлюбу) тощо. Коли люди будуть напоєні вавилонським вином, Вавилон схилить їх до поклоніння морському звірові та змусить прийняти його знак.

Четвер, 7 березня

Вістка третього ангела

Як зображений вірний Божий народ в Об'явл. 14:12?

На противагу описові вірного Божого народу, в Об'явл. 14:9, 10 міститься попередження про долю тих, кого спіткає Божий гнів. Злиття Божого гніву в Старому Завіті символічно представлене в образі пиття вина з чаші (див. Єрем. 25:15, 16). На суворість суду над поклонниками звірові вказує факт, що чаша містить нерозбавлене вино Божого гніву. У стародавні часи люди часто розбавляли вино водою, щоб послабити його п'янку дію.

Нерозбавлене вино символізує злиття Божого гніву в усій його повноті, без найменшого натяку на помилування.

Прочитайте Об'явл. 14:10, 11, а також Об'явл. 20:10-15. Як уривки Ісаї 34:8-10 і Юди 7 проливають світло на твердження: «І дим їхніх мук підіймається на віки віків»?

Фраза про муки у вогні й сірці вказує на повне знищення.

Вогонь і сірка – знаряддя суду (див. Бут. 19:24; Ісаї 34:8-10).

Образ висхідного диму знищення використовується в Біблії досить часто. Про майбутнє знищення Едому вогнем і сіркою пророкував Ісаї: «Не погасне вночі ані вдень, дим його підійматися буде повік, з роду в рід опустошений буде, навіки-віків не перейде по ньому ніхто» (Ісаї 34:10). Юда описує долю Содому й Гоморри, називаючи їх містами, що зазнали кари «вічного вогню» (Юди 7). У вищенаведених текстах не йдеться про вічне горіння, адже жодне зі згаданих міст сьогодні не охоплене полум'ям. Вічними будуть наслідки, а не вогонь. У книзі Об'явлення вислів «вічний вогонь» означає повне знищення; вогонь горітиме доти, доки не знищить усе на своєму шляху.

Знання того, що нечестиві не будуть вічно мучитися в пекельному вогні, дає привід для подяки. Проте сам факт відплати вселяє жах. Що незмінність та суворість відплати говорить нам про покладений на нас священний обов'язок – попередити людей про майбутні події?

П'ятниця, 8 березня

Для подальшого дослідження:

Прочитайте розділ «Останнє Боже застереження» в книзі Еллен Уайт «Велика боротьба» (с. 603-612).

Книга Об'явлення свідчить: наприкінці часу Божому народові доручено проголошувати світу Євангеліє останнього часу. Ця місія може видатися нам складною, майже нездійсненною. Однак ми маємо обітницю про Божу силу.

«Велика справа Євангелія завершиться з не меншим проявом Божої сили, ніж на початку... Ця вістка буде поширюватися не стільки людською мудрістю, скільки глибоким переконанням

Божого Духа. Докази вже були дані. Насіння було посіяне, тепер воно зійде і принесе плоди» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 611, 612).

Після проголошення останньої Божої вістки відбудеться велике розділення людей у світі на дві групи: ті, які люблять Бога й підкоряються Йому, і ті, хто підкоряється звірові. Це розділення зображене картиною двох жнив: збирання пшениці в комори (Об'явл. 14:14-16) та збирання винограду, який має бути вичавлений у чавилі (Об'явл. 14:17-20). Останнє розділення ми розглянемо в розділах 17-18 книги Об'явлення.

Питання для обговорення:

1. Хто ще проголошує Трьохангельську вістку, крім адвентистів сьомого дня? Що цей факт говорить нам про важливість нашої місії? Наскільки серйозно нам слід до неї ставитися?

2. Чому тема суду настільки непопулярна серед багатьох християн? Яке значення для сучасних християн має концепція суду перед Приходом Христа? Як ви можете допомогти своїм одновітчим краще зрозуміти справжнє значення суду перед Другим приходом?

3. Поміркуйте про питання суботи в контексті подій останнього часу. Чому ключову роль у цих подіях відіграє сьомий день, субота, яка своїм корінням сягає першого тижня творіння світу (Бут. 2:2, 3)?

Місіонерська історія

Винахідливість заради порятунку

Ендрю Мак-Чесні

Адвентисти сьомого дня вирушили в круїз по Волзі на орендованому кораблі, щоб поділитися із жителями Центральної Росії порадами щодо здорового способу життя.

Діти написали твори на тему Десяти Заповідей і роздавали їх людям на вулицях. На євангельських зустрічах людям, чиї будинки були зруйновані внаслідок воєнного конфлікту в Східній Україні, подарували електричні інструменти. Цими й іншими незвичними способами члени Церкви поширюють Євангеліє у Євро-Азійському дивізіоні Церкви АСД, на території колишнього Радянського Союзу.

«Це не проста територія, але Бог діє через служіння “Залучення всіх членів Церкви”», – говорить президент дивізіону Михайло Камінський.

Одинадцять професійних медиків-адвентистів вирушили у двотижневий круїз по Волзі. Подорож, яка повторювала популярний туристичний маршрут, організувала російська недержавна організація охорони здоров'я. Адвентистам запропонували розповісти про користь води, сонячного світла, фізичних вправ і відпочинку, а також провести заняття для охочих кинути курити.

Капітан судна, який курих усе своє життя, відвідував ці заняття. «Він так багато курих, що навколо нього завжди була хмара диму», – розповідає президент Західно-Російського союзу Іван Вельгоша. До кінця поїздки він кинув курити і зробив свій корабель зоною, вільною від куріння. Адвентисти подарували капітанові книгу про здоров'я і розповіли, що Ісус допоможе йому ніколи більше не повертатися до цієї згубної звички.

У місті Нижній Новгород школярі написали твори про Божий Закон. Одна дитина написала: «Нам потрібно пам'ятати третю заповідь, щоб ми не говорили поганих слів про Бога». В іншому творі сказано: «Якщо люди перестануть красти, ми станемо найбагатшою країною у світі». Діти протягом п'яти днів роздавали написані від руки твори на вулицях міста.

У Східній Україні члени Церкви виявили, що розіграші електродрилів приваблюють чоловіків на євангельські зустрічі. Жінки стабільно приходили на програму, але кількість чоловіків різко зросла, коли зробили оголошення про розіграш електродрилів. «Людям потрібні інструменти, щоб відремонтувати свої будинки, зруйновані внаслідок воєнного конфлікту», – говорить Станіслав Носов, президент Української уніонної конференції.

Щоденні розіграші проводили на двотижневих євангельських зустрічах в декількох містах Східної України. Переможці отримували дриль або набір каструль на вибір, а кожен, хто відвідав сім зустрічей поспіль, отримав продовольчий пакет з макаронами, цукром, молоком та іншими продуктами. Десятки людей прийняли хрещення.

«Бог творить чудеса через програму “Залучення всіх членів Церкви”», – переконаний Михайло Камінський.

Сім останніх кар

Біблійні тексти для дослідження:

Об'явл. 15:1; 7:1-3; 14:9, 10; 16:1-12; 17:1; Дан. 5; Об'явл. 16:16; 2 Сол. 2:9-12.

Пам'ятний вірш:

«Хто не буде боятися, Господи, і не прославить Імені Твого? Бо Ти єдиний Святий, і всі народи прийдуть та поклоняться перед Тобою, бо об'явилися Твої суди!» (Об'явл. 15:4).

У тексті Об'явл. 11:18 узагальнені події на Землі безпосередньо перед останньою Армагедонською битвою: «І розлутувалися народи». Змалювання атмосфери, яка пануватиме на Землі, перегукується зі словам Ісуса про останні дні (Луки 21:25, 26), а після цього буде Божий гнів – злиття Його судів, семи останніх кар на нерозкаяних грішників (див. Об'явл. 15:1).

На початку 15-го розділу книги Об'явлення ми бачимо сім ангелів із сімома чашами, наповненими Божественним гнівом. Однак перш ніж відбудеться злиття кар, перед нами постає вірний Божий народ – картина майбутнього (Об'явл. 15:1-4). Ці люди охарактеризовані як ті, що перемогли «звіра, та його образ, його знак і число його імені» (Об'явл. 15:2); вони стоять на скляному морі і співають пісню Мойсея й пісню Агнця. Це нагадує нам про ізраїльський народ на березі Червоного моря, котрий урочисто святкує Божу перемогу над єгиптянами (див. Вих. 15).

Ці святі переможці – люди, які належать до числа 144 тисяч з Об'явл. 14:1-5. Відмовившись прийняти знак звіра, вони знайшли захист від семи останніх кар. Під час Другого приходу ці люди будуть перемінені, зодягнені в безсмертя (див. 1 Кор. 15:51-54) та приєднаються до воскреслих святих (див. 1 Сол. 4:16, 17).

Неділя, 10 березня

Значення семи останніх кар

На час злиття семи останніх кар люди вже зроблять свідомий вибір на користь або Бога, або Вавилону. Перш ніж прийде Христос, утримувані досі руйнівні вітри сатанинської люті (див. Об'явл. 7:1-3) будуть звільнені, після чого відбудеться злиття семи останніх кар.

Прочитайте Об'явл. 15:1, а також Вих. 7-11. Яким чином опис єгипетських кар, які вважають прототипом семи останніх кар, допомагає зрозуміти їхню мету і значення?

Сім останніх кар названі «останніми», оскільки вони відбудуться наприкінці земної історії. Біди семи сурем охоплюють проміжок часу, який включає всю християнську еру; але сфера їхньої дії територіально обмежена. Пов'язані із сурмами лиха відбуваються в той час, коли проповідується Євангеліє (див. Об'явл. 10:8-11:14) і Христос звершує в Не-бесній святині Своє посередницьке служіння (див. Об'явл. 8:2-5). Ці лиха змішані з милістю, їхня мета – привести противників Божого народу до покаяння.

Натомість сім кар відбудуться безпосередньо перед Другим приходом Христа. Вони зіллються на тих, хто, подібно до фараона, зробив запеклим своє серце проти викупної Божої любові та не покався (див. Об'явл. 16:11). Божественний гнів – це Божий праведний суд над людьми, які вирішили прямувати згубним шляхом (див. Римл. 1:26-28) і тепер пожинають плоди свого вибору.

Прочитайте Об'явл. 15:5-8, а також Вих. 40:34, 35 і 1 Цар. 8:10, 11. Що повідомляє фразу: «Ніхто не міг увійти до храму» (Об'явл. 15:8) про час злиття семи останніх кар?

Вислів: «Ніхто не міг увійти до храму» (Об'явл. 15:8) указує на кінець часу випробування. Коли посередницьке служіння Христа на Небесах буде завершено, двері благодаті зачиняться назавжди, оскільки охочих покаятися вже не буде. Таким чином, сім останніх кар нікого не приведуть до покаяння, а лише остаточно викриють запеклість тих, хто приєднався до Вавилону, викликавши в них ще більшу ненависть до Бога (Об'явл. 16:9, 11).

Погляньте на сучасний світ – його гріховний стан лише поглиблюється. Як тривала затримка кар свідчить про милість і терпіння Бога?

Понеділок, 11 березня

Злиття останніх кар

На момент завершення посередницького служіння Христа в Небесному святилищі доля кожної людини буде визначена назавжди. Настане час, коли люди, які відкинули Євангеліє, зазнають усієї повноти Божого гніву.

Сім останніх кар – дзеркальне відображення кар, злитих на Єгипет (див. Вих. 7-11). Подібно до того як єгипетські кари уражали єгиптян і проминули ізраїльтян, так Божий народ, зазнаючи страждань і гонінь, буде захищений від загибелі в цей час скорботи (Псал. 91:3-10; див. «Велика боротьба», с. 629, 630). Кари, які уразили Єгипет, зробити запеклим серце фараона і продемонстрували єгиптянам нездатність язичницьких богів захистити їх. Так само останні кари ще більшою мірою зроблять запеклими серця тих, хто поклоняється морському звірові, та продемонструють безпорадність Вавилону, не здатного захистити їх від Божественного суду.

Прочитайте Об'явл. 16:1-11. Про які події йдеться в уривку? Як вони зображені?

Перші чотири кари «не матимуть усесвітнього характеру, інакше мешканці Землі були б знищені повністю» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 628). Перша кара заподіює огидні болісні рани лише тим, хто поклоняється звірові. Друга і третя кари уражають море, річки й джерела вод, перетворюючи їх на кров. Без питної води бунтівному людству не вижити. Четверта кара уражає сонце так, що воно палить людей, завдаючи нестерпного болю.

Нестерпні страждання від кар не пом'якшують сердець нечестивих людей та не спричиняють змін у їхній запеклій поведінці. Навпаки, ці люди проклинають і зневажають Бога за послані кари. Ніхто з них не приходить до покаяння.

Уривок Об'явл. 16:10, 11 (див. також Вих. 10:21-23) повідомляє, що п'ята кара уражає престол звіра. Цей престол передав звірові сатана (див. Об'явл. 13:2). Тепер навіть місце сатанинської влади не спроможне встояти перед карами. Страждаючи від болю, люди усвідомлюють нездатність Вавилону

захистити їх. Однак вони налаштували свій розум проти Бога, і навіть страх перед карами не змінює їхніх сердець.

Як ми можемо підтримувати тісні взаємини з Господом, щоб у разі лиха, яке може нас спіткати, пам'ятати про любов Бога й довіряти Йому навіть у стражданнях?

Вівторок, 12 березня

Висихання ріки Євфрат

Прочитайте Об'явл. 16:12, а також Об'явл. 17:1, 15. Що символізує Євфрат? Яке значення має висихання Євфрату в контексті семи останніх кар?

У старозавітні часи Євфрат був вкрай важливим засобом підтримки для ворогів Ізраїлю – Асирії й Вавилону. Ріка протікала через Вавилон і була для міста особливо цінною, оскільки живила посіви й постачала людей водою. Без Євфрату існування Вавилону було б неможливим.

Текст Об'явл. 17:1 повідомляє, що Вавилон останнього часу сидить «над багатьма водами», що може вказувати на Євфрат (див. Єрем. 51:13). Вірш Об'явл. 17:15 пояснює: води, на яких сидить Вавилон останнього часу, символізують людей, котрі підтримують його. В основі цієї системи перебувають всесвітні цивільні, світські й політичні сили. Однак ці сили врешті-решт відмовляться підтримувати Вавилон.

Сцена злиття шостої кари історично перегукується із завоюванням стародавнього Вавилону перським царем Киром (див. Дан. 5). Згідно зі свідченнями давньогрецького історика Геродота, у ніч бенкету царя Валтасара і його вельмож перси відвели води Євфрату й увійшли до Вавилону висохлим руслом ріки, заставши його мешканців зненацька.

Символічне висихання ріки Євфрат в Об'явл. 16:12 призводить до падіння Вавилону наприкінці часу. Оскільки Євфрат у книзі Об'явлення символізує всесвітні цивільні, світські й політичні сили, які підтримують Вавилон, то висихання Євфрату означає: Вавилон втратить підтримку цих сил та зазнає їхнього наступного нападу, що призведе до його падіння.

Жителі Землі, ставши свідками потрясінь у природі (див. Об'явл. 16:3-9), звертаються за захистом до Вавилону. Однак п'ята кара уражає місце влади Вавилону, і люди усвідомлюють усю марність своїх спроб шукати там допомоги. Відчуваючи себе обманутими, вони повстають проти Вавилону, що призводить до його падіння (див. Об'явл. 17:16). Проте, як зазначалося, їхні серця залишаються запеклими проти Бога і Його народу. Тому вони стануть підходящим ґрунтом для останнього обману, за допомогою якого сатана втягне світ у боротьбу проти Божого народу, бажаючи стерти його з лиця землі.

Які життєві ситуації переконали вас у тому, що ризиковано покладатися на людей і довіряти людським принципам?

Середа, 13 березня

Останній великий обман сатани

Текст Об'явл. 16:12 повідомляє, що мета осушення ріки Євфрат – «приготувати дорогу царям, що зі сходу сонця». У старозавітний час «царями зі сходу сонця» були Кір та його війська, які прийшли з півночі, а потім захопили Вавилон зі сходу (див. Ісаї 41:25). Завоювання Вавилону дозволило Божому народові повернутися на свою батьківщину (див. Ісаї 44:27, 28). Аналогічним чином символічне висихання ріки Євфрат готує шлях царям зі сходу, котрі принесуть звільнення Божому народові останнього часу.

Царі зі сходу сонця, про яких ідеться в Об'явл. 16:12, – це Христос та Його небесні війська. Під час Свого Другого приходу Ісус з'явиться з ангельськими військами, які «зодягнені в білий чистий вісон» (Об'явл. 19:14) – одяг безгрішних ангелів (Об'явл. 15:6). У супроводі небесних сонмів Христос здобуде перемогу над сатанинськими силами, котрі гнобили Його народ (Об'явл. 17:14; пор. Матв. 24:30, 31). Ця остання боротьба проти Христа і Його народу перед Другим приходом називається Армагедонською битвою.

Прочитайте Об'явл. 16:13, 14. Яку роль відіграють три нечисті духи в приготуванні до Армагедонської битви? Чому вони є сатанинською підробкою Трьохангельської вістки (див. Об'явл. 14; 1 Тим. 4:1)?

Останні події, які приведуть до кінця часу випробування, підштовхнуть кожну людину до остаточного вибору – до якої з двох сторін приєднатися в Армагедонській битві. Напередодні цієї духовної боротьби Іван бачить трьох нечистих подібних до жаб духів. В останній спробі сатани спокусити жителів світу братимуть участь нечисті духи омани.

Дракон (язичництво і спіритизм), морський звір (римський католицизм) і лжепророк (відступницький протестантизм) об'єднуються під проводом сатани (див. Об'явл. 16:13, 14). Са-тана дозволяє звірові з ягнячими рогами чинити великі чудеса (див. Об'явл. 13:13-17). Ці чудеса, які включають спіритизм, – частина сатанинської стратегії зваблювання в останній час, мета якого – змусити світ прямувати за ним, а не за істинним Богом.

Засліплені своєю ненавистю до Бога та Його істини, пра-вителі світу охоче вірять сатанинській омані під привабливим покривалом релігії (2 Сол. 2:9-12). Урешті-решт вони об'єднуються в останній битві, яка покладе край історії цього світу.

Четвер, 14 березня

Збір учасників Армагедонської битви

Прочитайте Об'явл. 16:16. Наскільки успішним буде сатанинський обман в останній час, коли диявол спробує зібрати мешканців світу на Армагедонську битву?

Звабливі сатанинські чудеса матимуть всесвітній успіх. Відкинувши біблійні доктрини, люди повірять обману, який супроводжується хибними чудесами (див. 2 Сол. 2:9-12). Їх об'єднає спільна мета, яку символізує збір цих людей на місці, названому по-єврейськи Армагедон, що означає «гора Меріддо». Меріддо – це місто-фортеця, яке розташовувалося в долині Ізреел, біля підніжжя хребта Кармел і було важливим стратегічним об'єктом.

Долина Ізреел була відома завдяки багатьом вирішальним битвам в історії Ізраїлю (див. Суд. 5:19; 6:33; 2 Цар. 9:27; 2 Цар. 23:29, 30). Цей історичний аспект використаний у книзі Об'явлення для змалювання останньої масштабної битви – Армагедонської духовної битви між Христом і злими силами. Нечестиві жителі Землі в цьому описі становлять єдину армію під керівництвом сатанинського союзу.

Поруч із містом Мегіддо, над долиною височіє гора Кармел. На цій горі стався один з найбільших поєдинків в історії Ізраїлю між істинним Божим пророком Іллею та лже-пророками Ваала й Астарті (див. 1 Цар. 18). Ця боротьба відповіла на запитання: «Хто є істинним Богом?» Вогонь з неба став свідченням того, що єдиним істинним Богом є Господь і тільки Йому одному потрібно поклонятися. У той час як духовне питання Армагедонської битви – підкоритися Богові чи людині – буде вирішене перед злиттям кар, люди, котрі приєдналися до дракона, звіра і лжепророка (Об'явл. 16:13), перебуватимуть під повним контролем диявола, як Юда, чії дії призвели до розп'яття Христа (Луки 22:3, 4). Обравши тих, хто програв битву, ці люди опиняться серед тих, хто благатиме гори та скелі сховати їх (Об'явл. 6:16; див. також 2 Сол. 1:7, 8).

Однак у текстах Об'явл. 13:13, 14 читаємо, що перед злиттям кар звір із землі зводить з неба вогонь, щоб спокусити весь світ, змусивши людей вважати, що сатанинська підробка, яка включає фальшиві пробудження під керівництвом іншого духу, – це дія Бога.

Армагедон – це не воєнна битва між народами на Близькому Сході, а глобальна духовна боротьба між Христом і силами темряви (див. 2 Кор. 10:4). Результат буде подібний до результату поєдинку на горі Кармел, але вже у всесвітньому масштабі – Бог здобуде найбільшу перемогу над силами темряви.

Протягом багатьох років люди сприймали політичні та воєнні потрясіння на Близькому Сході як ознаку кінця часу й Армагедону. Незважаючи на численні прогнози і встановлення дат, Армагедон так і не настав. Як ми можемо уникнути подібних помилок і не намагатися побачити в локальній події виконання глобального біблійного пророцтва?

П'ятниця, 15 березня

Для подальшого дослідження:

«Тільки ті, хто зміцнив свій розум біблійними істинами, зможуть встояти в останній боротьбі. Кожна людина стане перед випробуванням: “Кому коритися – Богові чи людям?”... Роздумуючи про останні дні, апостол Павло писав: “Бо настане час, коли не слухатимуть здорового вчення...” (2 Тим. 4:3). Цей час уже надійшов. Люди не бажають слухати біблійні істини, бо вони не

узгоджуються з бажаннями гріховного серця, що полюбляє світ; сатана посилає їм таку оману, яка їм подобається.

Але Бог має на Землі народ, котрий керується Біблією і тільки Біблією як мірилом усіх вчень та основою всіх реформ. Ані думки вчених, ані висновки науки, ані символи віри чи постанови церковних соборів, такі ж численні й суперечливі, як і церкви, що стоять за ними, ані голос більшості, – ніщо не можна вважати доказом або запереченням якогось по-ложення християнської віри. Перш ніж прийняти будь-яке вчення чи постанову, ми повинні вимагати ясних доказів зі Слова Божого: “Так говорить Господь!”...

Заключним актом цієї великої драми спокуси буде спроба сатани видати себе за Христа. Церква давно вже заявляла, що чекає Приходу Спасителя як здійснення своїх надій. І великий ошуканець створить видимість Приходу Христа. У різних частинах світу сатана з’являтиметься серед людей як велична істота в осяйному блиску, нагадуючи собою Сина Божого, описаного Іваном у книзі Об’явлення (1:13-15). Слава, яка оточуватиме сатану, перевершить усе, що будь-коли бачили очі смертної людини. Переможні вигуки сповняють повітря: «Христос прийшов! Христос прийшов!» Люди у захваті падають ниць перед ним... Лагідно, зі співчуттям він проголошує деякі сповнені благодаті небесні істини, котрі проповідував і Спаситель; він зціляє людські хвороби, а потім, видаючи себе за Христа, проголошує, що змінив суботу на неділю, і звелить усім святити цей благословенний ним день. Він заявить, що всі, хто вперто продовжує дотримуватися сьомого дня, неславлять його ім’я, відмовляючись слухати його ангелів, які несли їм світло й істину. Який сильний і правдоподібний обман!» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 593-595, 624).

Питання для обговорення:

1. Прочитайте в Об’явл. 16:15 дане Ісусом застереження, записане в інформації про підготовку до Армагедонської битви. Зверніть увагу на аналогічний вислів у більш ранньому зверненні Христа до Лаодикійської церкви (див. Об’явл. 3:18). Що Його слова відкривають про значущість вістки до Лаодикії для Божого народу, котрий живе під час приготування до останньої боротьби? Яким чином ця вістка стосується особисто вас?

2. Білий одяг у книзі Об’явлення символізує праведність Христа (див. Об’явл. 3:4, 5; 19:7-9). Тільки ті, хто зодягнеться в одяг Христової праведності, зможуть встояти під час останньої кризи.

Яким чином можна випрати й вибілити свій одяг у крові Агнця (див. Об'явл. 7:14)?

Місіонерська історія

Мойсей та зімбавійська поліція

Ендрю Мак-Чесні

26-річний місіонер пильно дивився на групу з п'ятдесяти зімбавійських поліцейських. Чоловіки й жінки у формі щойно брали участь у видовищному параді в центрі Булавайо і тепер чекали його виступу. Еммануїл Мсіманга – піонер Глобальної місії, закріплений за центральним діловим районом другого за величиною міста Зімбabwe, – почав розповідати про Мойсея.

«Перебуваючи в Єгипті, Мойсей не забував, що він – єврей! – сказав він. – Мойсей розумів: хоч я живу в Єгипті, я не єгиптянин і тому не повинен наслідувати звичаї цієї країни».

Еммануїл подивився на серйозні обличчя.

«Деякі люди накопичують багатство нечесним шляхом. Не наслідуйте їхній приклад! – сказав він. – Живіть праведним життям, незважаючи на те, що ми перебуваємо в гріховному світі».

У 2017 році Еммануїл закінчив навчання на богословському факультеті університету Солусі. У молодого чоловіка є унікальна можливість ділитися вісткою про Христа. Як піонер Глобальної місії, він шукає шляхи досягнути сердець поліцейських, державних службовців і студентів університетів, які працюють і живуть в цьому районі. У відповідь на своє прохання Еммануїл отримав дозвіл звернутися з 30-хвилинною духовною настановою на навчальних курсах для місцевих і регіональних офіцерів поліції.

«Мойсей вважав за краще страждати з ізраїльтянами, а не насолоджуватися швидкоплинними гріховними задоволеннями», – проповідував він.

Звернувшись до Біблії, Еммануїл прочитав уривок із Послання до євреїв 11:24, 25: «Вірою Мойсей, коли виріс, відмовився називатися сином дочки фараона; він краще зволив терпіти з Божим народом, ніж тимчасово мати насолоду від гріха».

Співробітники поліції подякували Еммануїлу за його виступ.

«Ми потребували саме такої промови, – сказав один з поліцейських. – Ми почули те, чого не хотіли, але мали почути».

«Це були слова докору та спонування до змін, – сказав інший поліцейський. – Бог благословив мене сьогодні».

Еммануїл запросив офіцерів записатися на безплатні біблійні курси «Голос пророцтва» і подарував кожному по книзі.

Жоден з поліцейських не виявив бажання хреститися, але Еммануїл упевнений, що Святий Дух працює над їхніми серцями. За два місяці служіння як піонера Глобальної місії молодий чоловік підготував п'ятьох студентів університету зі свого району до хрещення.

Еммануїл продовжує проповідувати про праведність. «Подібно до Мойсея, ми завжди повинні шукати Божої праведності, бути чесними, незважаючи на те, що сучасний світ закликає нас у всьому шукати вигоді бути корисливими», – переконаний місіонер.

Частина пожертвувань тринадцятої суботи 2015 року була спрямована в університет Солусі, щоб збільшити кількість місць у студентській їдальні з 500 до 1000.

Суд над Вавилоном**Біблійні тексти для дослідження:****Об'явл. 17; Єрем. 51:13; Вих. 28:36-38; Об'явл. 13:1-8, 18; 16:2-12.****Пам'ятний вірш:**

«І почув я інший голос з неба, який казав: Вийди з неї, народе Мій, щоб не був ти співником її гріхів і щоб ти не був захоплений її карами, бо її гріхи досягли неба, і Бог згадав про її злочини» (Об'явл. 18:4, 5).

Шоста кара викликає символічне висихання ріки Євфрат, коли зневірені люди відмовляються підтримувати Вавилон. Як ми побачили в уроці минулого тижня, втраті Вавилоном своєї влади буде передувати широкий прояв сатанинських сил, що імітують діяльність Бога (див. Об'явл. 16:13, 14). Ці зусилля увінчаються успіхом – сатана зможе об'єднати нечестивих у приготуванні до Армагедонської битви. На самому початку останньої битви відбудеться великий землетрус, який є частиною сьомої кари. Цей землетрус підірве єдність Вавилону й розділить його на три частини (Об'явл. 16:18, 19). Вавилон останнього часу зображений як місто, яке символізує короткочасний союз політичних і релігійних сил світу, які борються проти Божого народу. Ця єдність буде підірвана, унаслідок чого Вавилон останнього часу розпадеться.

Нам необхідно пам'ятати: текст Об'явл. 16:19 провіщає тільки політичне падіння Вавилону в останній час. Розділи 17 і 18 розповідають про те, як насправді відбудеться ця подія. Однак перш ніж ми прочитаємо про крах Вавилону останнього часу і причини його падіння (Об'явл. 17:12-18:24), у розділі 17 зображена віровідступницька релігійна система останнього часу, тільки тепер уже в образі розпусниці, котра сидить на звірі та спільно зі своїми дочками налаштовує світ проти Бога (Об'явл. 17:1-11).

Неділя, 17 березня

Вавилонська розпусниця

Прочитайте Об'явл. 17:1. Текст Єрем. 51:12, 13 свідчить про те, що «великими водами», на яких сидить Вавилон, є ріка Євфрат. Що символізують великі води, згідно з Об'явл. 17:15?

У біблійних пророцтвах вірна жінка символізує Божий народ. У книзі Об'явлення істинна Божа Церква представлена в образі непорочної нареченої або жінки (див. Об'явл. 12:1; 22:17). З іншого боку, розпусниця уособлює фальшиву відступницьку церкву. В Об'явл. 17:5 ця розпусниця названа Великим Вавилоном. Подібно до того як існування стародавнього Вавилону залежало від річки Євфрат, так і Вавилон останнього часу покладається на підтримку народу в реалізації свого плану.

Прочитайте Об'явл. 17:2, а також Об'явл. 14:8; 18:2, 3. Ці тексти повідомляють про дві групи людей, котрі, будучи зваблені Вавилоном останнього часу, вступили з ним у порочний зв'язок. Хто ці люди?

Перша група – земні царі, панівні політичні влади. Вони чинили перелюб з вавилонською розпусницею. У Старому Завіті метафора перелюбу часто використовується для відображення віровідступництва Ізраїлю, який відійшов від Бога і впав у ідолопоклонство (див. Ісаї 1:21; Єрем. 3:1-10). Порочний зв'язок між земними царями і розпусницею символізує незаконний союз між Вавилоном останнього часу і панівною політичною владою – союз церкви й держави.

Друга група людей – жителі Землі, які вступили в порочний зв'язок з вавилонською розпусницею. Вони перебувають

у стані духовного сп'яніння, бо напилися вина вавилонської розпусти. На відміну від панівних політичних сил, широкі верстви населення сп'яніли від фальшивих учень і практик Вавилону, хибно вважаючи, що розпусниця зможе їх захистити. Люди, які перебувають у стані сп'яніння, не можуть ясно мислити і легко піддаються контролю (див. Ісаї 28:7). Вавилон введе в оману весь світ, окрім вірного Останку.

Наприкінці світової історії вчення Вавилону звабить безліч людей. Що це говорить нам про небезпеку прийняття популярних ідей, якими б поширеними вони не були?

Понеділок, 18 березня

Розпусниця на багряному звірі

Прочитайте Об'явл. 17:3. Один із семи ангелів, які мали сім чаш із сімома останніми карами, показує Іванові суд над розпусницею, що сидить над багатьма водами. Іван бачить, що вона сидить на багряному звірі. Чому вода та звір – влучні символи для опису прихильників Вавилону?

Іван, опинившись у видінні в пустелі, бачить жінку, що сидить на багряному звірі. Розпусниця уособлює релігійну організацію, а звір символізує політичну владу. Образ указує на дві окремі структури, чого не спостерігалось в минулому, коли релігія й політика були одним цілим. Однак пророцтво повідомляє, що наприкінці часу ці дві структури об'єднуються. Позиція того, хто сидить на звірі, означає панування, свідкуючи про те, що релігійна система останнього часу пануватиме над світською й політичною силами.

Які характерні риси розпусниці вказують на дракона, звіра з моря та звіра із землі (див. Об'явл. 12 і 13)?

Розпусниця зодягнена в пурпур і кармазин, прикрашена золотом, коштовними каменями та перлами; у давнину блудниці за допомогою такого оздоблення посилювали свою звабливість (див. Єрем. 4:30). Кармазин кольору крові відповідає деспотичному характеру цієї релігійної системи.

Одяг розпусниці також імітує одяг первосвященика в старозавітні часи, який мав пурпуровий, блакитний, червлений і золотий кольори (див. Вих. 28:5, 6). Крім того, богохульний напис на її чолі імітує священницький напис «Святиня для Господа» на завої первосвященика (див. Вих. 28:36-38). Чаша в її руці нагадує нам посудини святилища, з яких вавилонський цар Валтасар і його гості пили вино (див. Дан. 5:2-4). У чаші розпусниці, підробляючи істину, міститься вино – омана сатанинської релігійної системи кінця часу, призначена для того, щоб відвести мешканців світу від Бога.

Далі ми читаємо, що вавилонська блудниця «сп'яніла від крові святих і від крові свідків Ісуса», які віддали життя за свідчення про Христа. Таке кровопролиття вказує на зв'язок між Вавилоном останнього часу та середньовічним віровід-ступницьким

християнством під керівництвом папства, винним у смерті мільйонів християн, які зберегли вірність Господу.

Образ вавилонської розпусниці перегукується з образом Єзавелі в Тиятирській церкві (див. Об'явл. 2:20-23). Як зв'язок між цими двома жінками проливає світло на характер Вавилону останнього часу?

Вівторок, 19 березня

Ідентифікація багряного звіра

Опис багряного звіра в Об'явл. 17:3 нагадує опис морського звіра з Об'явл. 13, котрий розв'язав війну з Божим народом і переміг його (див. Об'явл. 13:5-7). Це переслідування більш раннього періоду змусило непорочну жінку переховуватися в пустелі 1260 пророчих днів / років (538-1798 рр. н. е.; див. Об'явл. 12:13, 14). Протестантам, які живуть в епоху екуменізму, не можна забувати про жадливі гоніння в минулому, адже, згідно з пророцтвом, щось подібне і навіть гірше відбудеться знову.

Прочитайте Об'явл. 17:8. Порівняйте мову цього вірша з мовою тексту Об'явл. 13:8. Яким чином текст Об'явл. 13:8 допомагає визначити три етапи існування й діяльності звіра?

Про багряного звіра сказано: «був, і нема, і має прийти з безодні, і йде на загибель». Цей вислів із трьох частин насам-перед є підрубкою Божественного Імені Ягве – «Хто є, і Хто був, і Хто приходить» (Об'явл. 1:4; див. також Об'явл. 4:8). Крім того, він указує на три етапи існування звіра:

1. Звір «був». Він існував у минулому. Його діяльність тривала протягом пророчого періоду в 42 місяці, або 1260 днів / років (див. Об'явл. 13:5; урок 9, матеріал за неділю).

2. «І немає». Отримавши смертельну рану 1798 року (див. Об'явл. 13:3), звір перестав існувати як переслідувач. На деякий час він зник зі світової арени, однак вижив.

3. Урешті-решт, коли смертельна рана загоїться, звір відродиться, знову отримавши свою владу, та продемонструє весь сатанинський гнів.

У 17-му розділі книги Об'явлення ми бачимо опис звіра з Об'явл. 13:1-8 у момент зіцлення його смертельної рани. Саме на цьому відродженому звірі сидить вавилонська розпусниця. Релігія й політика ненадовго утворять союз, як це вже було за часів Середньовіччя, і гоніння спалахнуть з новою силою.

«Як тільки постане протиборство, як тільки посиляться фанатизм і нетерпимість та почнуться гоніння, напівнавернені й лицеміри похитнуться і зречуться своєї віри, тоді як істинний християнин стоятиме твердо, як скеля; його віра зміцниться ще більше, надія стане ще світлішою, ніж за днів благополуччя» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 602). Згідно із цим застереженням, якою має бути наше християнське життя вже зараз – перш ніж відбудуться події останнього часу?

Середа, 20 березня

Сім голів звіра

Прочитайте Об'явл. 17:9-11, а також Об'явл. 13:18. Для розуміння значення сімох голів необхідний «розум, що має мудрість». Про яку мудрість ідеться в наведених текстах? Як здобути цю небесну мудрість (див. Якова 1:5)?

Ангел пояснює, що сім голів – це сім гір. Деякі перекладачі вбачають тут натяк на сім пагорбів, на яких стоїть Рим, тому грецьке слово *оройя* («гори») перекладають як пагорби. Сім гір також символізують сім царів. Крім того, ці гори виникають не одночасно, а по черзі.

Згадані гори не символізують конкретних царів, адже в книзі Об'явлення розглядаються не окремі особи, а цілі системи. У Біблії гори часто служать символом світових держав або імперій (див. Єрем. 51:25; Єзек. 35:2, 3). У біблійному пророцтві «царі» уособлюють царства (див. Дан. 2:37-39; 7:17). Таким чином, сім гір, імовірно, символізують сім великих імперій, котрі змінюють одна одну та панують у світі протягом історії. За допомогою цих імперій сатана виступав проти Бога і завдавав страждань Божому народові.

З часової перспективи Івана, п'ять із зазначених вище царств упали, одне є, а інше ще не настало. Серед адвентистських коментаторів немає єдиної думки з цього питання, але багато хто вважає, що п'ять царств, що впали – це великі царства, які панували

в старозавітні часи й іноді пригноблювали Божий народ, а саме: Єгипет, Асирія, Вавилон, Міді-Персія та Греція. Царство, яке «є», – це Римська імперія часів Івана.

Сьоме царство, яке ще не прийшло, – це звір з Об'явл. 13, або папство, яке посідало панівне становище і завдавало страждань Божому народові. Це царство мало настати після часів Івана та падіння язичницької Римської імперії. Історія з усією очевидністю підтвердила істинність даного пророцтва, написаного за століття до того, як відбулися ці події.

Далі Іван пише, що багрянний звір – це восьма світова сила, хоч вона входить у число семи голів (світових сил). Оскільки голови змінюють одна одну в часі, восьма голова – це відроджене папство, тобто колишня сьома голова, якій перед цим було завдано смертельної рани.

Саме в період цієї восьмої світової сили з'являється багрянний звір, на якому сидить вавилонська розпусниця. Сьогодні ми живемо під час зіцлення смертельної рани. Восьма світова сила виникне перед самим кінцем світу і піде до погибелі.

Четвер, 21 березня

Суд над Вавилоном

Прочитайте Об'явл. 17:12-15, а також Об'явл. 16:14-16. Що повідомляють ці тексти про десятих царів?

Існують різні тлумачення щодо особистості царів. Однак книга Об'явлення не повідомляє, хто вони. З вищенаведених текстів можна зрозуміти тільки те, що вони утворюють короткочасний політичний союз, який виникає перед самим кінцем земної історії та підтримує розпусницю. Їхнє число означає, що всі до єдиної світової держави продемонструють повну й непохитну відданість звірові.

У текстах Об'явл. 17:13, 14 ще раз стисло викладені події Армагедонської битви, про яку вперше читаємо в Об'явл. 16:12-16. Сатанинські сили, що чинять чудеса, спільно з драконом, морським звіром і лжепророком створять політичний союз, який розв'яже війну проти Агнця. Іншими словами, битва Армагедон – не військовий бій на Близькому Сході, а фінальне протистояння при

Другому приході, у якому сатана і його союзники боротимуться проти Христа.

Прочитайте Об'явл. 17:16-18. Як уривок Об'явл. 16:2 -12 пояснює, чому десять царів змінили своє ставлення до Вавилону?

Десять рогів представляють послідовні сили, які підпорядковують собі розділені європейські народи. Вони раптово повстають проти вавилонської розпусниці (папства останнього часу), спустошують і роздягають її, з'їдають її тіло і спалюють вогнем. Описуючи долю вавилонської розпусниці, Іван використовує мову, подібну до тієї, якою змальований Божий суд над невірним Єрусалимом (див. Єрем. 4:30). Спалювання вогнем – таким мало бути покарання дочки священика, якщо вона чинила блуд (див. Левит 21:9). Політичні сили зазнали розчарування через нездатність Вавилону захистити їх від кар. Вони відчують себе ошуканими, тому з ненавистю нападають на розпусницю. Ця віровідступницька релігійна система останнього часу, а разом з нею й усі її спільники, зазнають Божественного суду в усій його суворості.

Чимало запитань щодо подій останнього часу залишаються без відповідей. Яка особлива обітниця записана в Об'явл. 17:14 і що вона означає для нас?

П'ятниця, 22 березня

Для подальшого дослідження:

Перед падінням Вавилону голос із Неба наполегливо закликає Божий народ, який перебуває у Вавилоні: «Вийди з неї, народе Мій» (Об'явл. 18:4). Багато людей, які по-клоняються Богові, з різних причин усе ще перебувають у Вавилоні. Бог використовує Свою Церкву останнього часу, щоб вивести цих людей з віровідступницької релігійної системи й покласти край їхній участі в її нечестивих ділах. Вони повинні вийти з неї, щоб уникнути її долі. Бог бажає, щоб ніхто не загинув (див. 2 Петра 3:9). Тексти Об'явл. 19:1-10 свідчать про те, що багато богобоязливих людей, які перебувають у Вавилоні, відгукнуться на заклик. Яка ж величезна відповідальність покладена на нас – Божу Церкву Останку! Що це відкриває нам про те, наскільки ми потребуємо Божої істини в серцях і злиття Святого Духа в нашому житті?

Питання для обговорення:

1. Згідно з текстом Об'явл. 18:4, у Вавилоні перебуває багато побожних людей, яких Бог називає Своїм народом. Поміркуйте над таким твердженням: «Божу вістку необхідно передавати людям. Однак нам слід бути уважними, щоб не нав'язувати себе, не чинити на слухачів тиску і не засуджувати тих, хто не має світла, яким володіємо ми. Нам не слід відхилятися від свого шляху й робити різкі випадки проти католиків. У Католицькій церкві є багато сумнінних християн, чиє життя проходить згідно з тим світлом, яке сяє над ними. І Бог здійснюватиме Свою справу для цих людей. Але люди, котрим були дані великі переваги й можливості, а вони не вдосконалювали свої фізичні, інтелектуальні й духовні сили... перебувають у більшій небезпеці та зазнають більшого осуду від Бога, ніж люди, котрі, помиляючись у питаннях доктринального характеру, усе ж прагнуть у своєму житті робити добро ближнім» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 575). Згідно з наведеним уривком, яким має бути наше ставлення до ближніх?

2. У 17-му розділі книги Об'явлення ми бачимо опис розпусниці, що сидить на багряному звірі. Якщо у 12-му розділі жінка символізує вірний Божий народ, то в розділі 17 блудниця уособлює віровідступницьку церкву, яка зваблює світ і відводить людей від Бога. Які ви знаходите відмінності й подібність між цими двома картинами? Який висновок можна зробити на підставі такого порівняння?

3. Біблійні тексти, які ми досліджували протягом тижня, зображують доволі плачевний стан, у якому перебуватиме релігійний і політичний світ на заключних етапах земної історії перед переможним поверненням Христа. Що це говорить нам про те, наскільки важливо вже зараз зберігати вірність даній нам Богом істині? Прочитайте текст Об'явл. 16:15 – тут на тлі опису всесвітнього віровідступництва звучить заклик зберігати вірність. Як ми можемо просто зараз застосувати до себе це застереження?

Місіонерська історія

Переосмислення еволюції

Ендрю Мак-Чесні

Світ дев'ятнадцятирічного студента Стена Хадсона змінився, коли його викладач геології з Каліфорнійського університету заявив, що вірить у Бога. Його заява шокувала студентів, і вони засипали про-фесора запитаннями. Викладач виявився прихильником теїстичного еволюціонізму – концепції, яка визнає існування Бога, але стверджує, що Земля формувалася завдяки мільйонам років еволюції.

Ця заява видалася Стену, молодому перспективному вченому, нелогічною. Якщо Бог існує, то як професор міг поставити Його на друге, а не на перше місце? Стен також був спантеличений уявленням про те, що могутній Господь може стати джерелом смерті. Теїстичний еволюціонізм навчає, що смерть була частиною початкового задуму Бога. Покоління тварин мали вмирати протягом мільйонів років, щоб відтворити істот, які населяють Землю сьогодні.

Однак ще більше Стен був засмучений усвідомленням того, що вчені не такі об'єктивні, як він раніше думав, і будь - який науковець, що зважився поставити під сумнів теорію еволюції, зіткнеться з неминучими нападками з боку колег. Він не хотів цього протистояння і тому залишив університет.

Минуло шість місяців. Одного разу Девід Френд, сусід Стена по кімнаті, попросив у нього Біблію. Стен знайшов книгу у своїй кімнаті, здув пил з обкладинки і дав Девіду почитати. Побачивши, що Девід читає Біблію, Стен здивувався і теж почав її читати.

Через деякий час Стен вирішив помолитися. Він схилився на коліна біля ліжка і сказав: «Дорогий Боже, схоже, ми з Девідом шукаємо Тебе. Допоможи нам!»

За словами Стена, це була одна з найсильніших молитов у його житті. Протягом декількох наступних тижнів Бог відкривався молодим людям дедалі більше, задовольняючи їхні потреби. Наприклад, одного разу Стен запропонував Девіду продати диван, і відразу вони почули стукіт у двері.

«Вибачте, ви не продаєте диван?» – запитав їхній сусід.

«Безліч дрібниць, подібних до цієї, радували нас, – розповідає Стен. – Ми зрозуміли, що Бог бере активну участь у нашому житті».

Стен став адвентистським пастором і впродовж 38 років звершував служіння в штатах Каліфорнія, Айдахо і Вашингтон. Він ніколи не втрачав любові до науки і є активним популяризатором біблійного шестиденного тижня творіння на телеканалах «Надія» і «Три ангели». Зараз він керує Центром вивчення творіння в Північно-Тихоокеанській уніонній конференції в Ріджфілді, штат Вашингтон.

«Адвентисти ☐ це одна з небагатьох деномінацій, які визнають буквально творіння, і я пишаюся тим, що належу до неї, – говорить він. – Наша місія – проповідувати про Бога, Який створив небо і землю, море і джерела вод. Мені подобається робити вістку першого ангела трохи гучнішою!»

Урок 13

23-29 березня

«Ось творю все нове»

Біблійні тексти для дослідження:

Об'явл. 19:6-9; Івана 14:1-3; Об'явл. 19:11-16; Об'явл.

20:1-3; Єрем. 4:23-26; Об'явл. 20:4-6; 21:2-8.

Пам'ятний вірш:

«І сказав Той, Хто сидить на престолі: Ось творю все нове! І каже: Напиши, бо ці слова правдиві й вірні» (Об'явл. 21:5).

Падіння Вавилону останнього часу – погана новина для тих, хто співпрацював із цією віровідступницькою релігійною системою. Однак для Божого народу це добра вістка (Об'явл. 19:1-7). За намовою Вавилону світська політична влада переслідувала Божий народ і завдавала йому страждань (див. Об'явл. 18:24). Крах цього великого противника несе із собою звільнення та спасіння для вірного Божого народу. Падіння Вавилону – це остаточна відповідь на молитву Божого народу в епізоді з п'ятою печаттю. Їхній поклик: «Доки... Владико?» символізує благаання гнаного і страждального Божого народу. Цей зойк звучить від часів Авеля та звучатиме доти, доки Бог не заступиться за Свій народ (див. Псал. 79:5; Авак. 1:2;

Дан. 12:6,7). Книга Об'явлення запевняє Божий народ: злу, утискові і стражданням буде покладено край.

Настав час Христу встановити Своє вічне Царство. Останні розділи книги Об'явлення розповідають не тільки про падіння Вавилону, а й про знищення сатани й усякого зла. Крім того, ці розділи містять певну інформацію і про встановлення вічного Божого Царства.

Неділя, 24 березня

Весільна вечеря Агнця

Прочитайте Об'явл. 19:6- 9, а також Івана 14:1-3. Чому весільна вечеря найкраще ілюструє довгоочікуваний союз між Христом і Його народом?

Дві тисячі років тому Христос залишив Свої небесні оселі, щоб запросити Своїх послідовників на весільну вечерю (див. Матв. 22:1-14), яка відбудеться після Його «весілля» зі Своєю нареченою – Церквою. «Шлюб символізує прийняття Христом Свого Царства. Святе місто – Новий Єрусалим... назване «нареченою, дружиною Агнця»... У книзі Об'явлення зазначено, що діти Божі будуть гостями на шлюбній вечері (див. Об'явл. 19:9). Якщо вони гості, то не можуть бути одночасно зображені нареченою...

У притчі, викладеній у 22-му розділі Євангелія від Матвія, використаний такий самий символ шлюбу. У ній ясно показано, що слідчий суд відбудеться перед весільною учтою. Перед весільним бенкетом заходить Цар, щоб оглянути гостей, чи всі вони одягнені в шлюбний одяг, – в одяг непорочного характеру, омитого і вибіленого кров'ю Агнця (див. Матвія 22:11; Об'явл. 7:14)» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 426-428). Після Своєї смерті й воскресіння Наречений повернувся до дому Свого Небесного Отця, аби «приготувати місце» для Свого народу – гостей на Своему весіллі (див. Івана 14:2, 3). Вони залишаються на Землі і готуються до Його повернення. Наприкінці світової історії Христос повернеться і забере їх до дому Свого Отця.

В Об'явл. 19:8 сказано, що нареченій Христа дано одягнутися в чистий світлий вісон. Це свідчить про те, що весільні гості, які входять до міста, не пред'являють свої діла як заслуги. Отже, «чистий світлий вісон» – це «праведність святих» як результат

союзу із Христом, Котрий живе в їхньому серці. Цей одяг символізує Його праведність і факт, що Його народ береже «Божі заповіді та віру Ісуса» (Об'явл. 14:12). Звершуючи служіння на Землі, Ісус розповів притчу про весільний бенкет. Один із запрошених гостей відмовився від шлюбного одягу, запропонованого йому царем, вважаючи за краще залишитися у власному одязі, проте був вигнаний з весільного бенкету (Матв. 22:1-14).

Текст Об'явл. 3:18 свідчить про те, що Божий народ, який живе наприкінці часу, має величезну потребу в одязі Христової праведності, у золоті віри й любові та у Святому Дусі. Пропозиція Ісуса лаодикійцям «купити» в Нього ці дари свідчить, що Він просить щось натомість. Ми відмовляємося від уявної самодостатності й самовпевненості, отримуючи життя повного послуху Христові і віру в Нього як єдину надію на спасіння.

Ми не спасаємося ділами, але які «праведні діла» як результат віри характеризують ваше життя?

Понеділок, 5 березня

Завершення Армагедону

Прочитайте Об'явл. 19:11-16. Яке ім'я Вершника на білому коні і що означає факт, що з Його вуст виходить гострий меч? Що це говорить про те, яким чином наприкінці часу можна опинитися серед переможців?

У наведеному уривку зображено Другий прихід Христа – виконання обітниці, якої з нетерпінням чекали віруючі всіх часів. Подібно до Христа, Його народ ґрунтує свою віру на Божому Слові. Тексти Об'явл. 19:11-16 – це кульмінація багатьох перемог Ісуса: Він подужав сатану на Небесах, переміг його в пустелі і на хресті та остаточно подолає диявола під час Свого повернення.

«Незабаром на сході з'являється невеличка темна хма-ринка, завбільшки в половину людської долоні. Вона оточує Спасителя і на відстані здається темною. Народ Божий знає, що це ознака появи Сина Людського. В урочистій тиші вони уважно стежать за тим, як вона наближається до Землі, стаючи світлішою і прекраснішою, поки нарешті не перетвориться на велику білу хмару, в основі якої – слава, подібна до нищівного вогню, і над нею – райдуга заповіту.

Ісус гряде як могутній Переможець. Тепер Він прийде не як Страдник, щоб випити гірку чашу ганьби і страждання, але як Переможець на Небі й на Землі, щоб судити живих і мертвих, Він – “Вірний і Правдивий; і Він справедливо судить і воює”; “А небесні війська рухалися слідом за Ним” (Об’явл. 19:11, 14). Його супроводжує сила-силенна святих ангелів, які співають небесні гімни. Здається, усе небо заповнене осяйними істотами – “десятки тисяч і тисячі тисяч”. Людське перо не в змозі описати цю сцену; розум смертної людини не може збагнути цієї величі та краси» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 640, 641).

В уривку 2 Сол. 1:8-10 Павло пропонує ще один опис остаточної перемоги Христа під час Другого приходу, коли всі світські й релігійні влади, що перебували в змові проти Нього, будуть знищені, а Божий народ здобуде спасіння на віки вічні.

У 19-му розділі книги Об’явлення описані дві вечери: одна в 9-му вірші, а друга – у віршах 17, 18. На одній вечері їж ти, на другій – «поїдають» тебе. Складно уявити настільки різкий контраст між цими двома долями. Що наведені образи повідомляють про те, наскільки серйозно нам необхідно ставитися до нашої віри й місії, до якої закликає нас Господь?

Вівторок, 26 березня

Тисячолітнє царство

Прочитайте Об’явл. 20:1-3, а також Єрем. 4:23-26. У якому стані перебуватиме Земля під час Тисячолітнього царства? Яким чином буде скутий сатана?

Тисяча років, або Тисячолітнє царство, починається при Другому приході Христа. У цей час сатана і його злі ангели скуті ланцюгом. Ув’язнення сатани має символічний характер, оскільки духовну істоту неможливо фізично скувати. Сатана скутий обставинами – кари знищили нечестивих жителів Землі, де панує безлад, подібний до хаосу на планеті перед створенням світу (див. Бут. 1:2). Така понівечена Земля стане для сатани місцем ув’язнення на тисячу років. Оскільки на планеті не залишиться жодної людини, котру можна було б спокушувати або мучити, усе, що залишається сатані та його помічникам, – роздумувати про наслідки свого повстання проти Бога.

Прочитайте Об'явл. 20:4-15. Де перебувають святі під час Тисячолітнього царства і що станеться після нього?

Згідно з книгою Об'явлення, Божі діти проведуть тисячу років у небесних оселях, приготовлених для них Христом. Іван бачить на престолах царів і священників, яким дано судити світ. Ісус пообіцяв учням, що вони сядуть «на дванадцятьох престолах, щоб судити дванадцять племен Ізраїля» (Матв. 19:28). Павло стверджує, що святі судитимуть світ (див. 1 Кор. 6:2, 3).

Цей суд з'ясовує ступінь законності діянь Бога. Протягом усієї історії сатана ставив під сумнів характер Бога та Його діяння щодо Свого творіння. Під час Тисячолітнього царства Бог дозволить викупленим отримати доступ до історичних записів, де вони зможуть знайти відповіді на всі запитання про справедливість Його рішень щодо нечестивих, а також про Боже керівництво в їхньому власному житті. Після закінчення тисячі років усі запитання щодо справедливості Господа будуть зняті. Божий народ остаточно переконається, що звинувачення сатани безпідставні. Тепер викуплені готові стати свідками виконання Божого вироку на заключному суді над нечестивими.

Кожен з нас має свої запитання, які поки що залишаються без відповіді. Але одного разу Бог відповість на кожне наше запитання. Що це говорить нам про Божий характер?

Середа, 27 березня

«Нове небо і нова земля»

Після знищення гріха Земля буде перетворена і стане оселею для викуплених. Як це станеться?

У тексті Об'явл. 21:1 читаємо, що Іван побачив «нове небо і нову землю». Біблія вказує на три неба: небесне склепіння, зоряний Усесвіт і місце перебування Бога (див. 2 Кор. 12:2). У вірші Об'явл. 21:1 ідеться про атмосферу Землі. Опоганені земля і небо не можуть витримати Божої присутності (див. Об'явл. 20:11). Наша планета буде очищена вогнем, отримав-ши свій первозданний вигляд (2 Петра 3:10-13).

Цікаво зауважити: перше, що Іван спостерігає на Новій Землі, – відсутність моря. Використання слова «море» з означеним артиклем

наводить на думку, що Іван, можливо, мав на увазі те море, яке оточувало його на острові Патмос, ставши символом відчуження і страждань. Відсутність цього моря на Новій Землі означає для Івана відсутність болю внаслідок розлуки з тими, кого він любив.

Прочитайте Об'явл. 21:2-8 і Об'явл. 7:15-17. Які існують паралелі між описами Нової Землі й Едемського саду в Бут. 2?

Життя без страждань і смерті на Новій Землі можливе завдяки Божій присутності серед Свого народу. Ця присутність явлена в Новому Єрусалимі та «скинії Бога» (Об'явл. 21:3), де Господь перебуватиме зі Своїм народом. Завдяки Його присутності життя на Новій Землі стає воістину райським.

Божа присутність гарантує свободу від страждань: не буде вже сліз, смерті, скорботи, голосіння й болю, які є наслідками гріха. Гріх знищений, «перше минулося» (Об'явл. 21:4).

Ця істина знайшла переконливе відображення в словах Марії й Марти, коли помер їхній брат Лазар: «Господи, якби Ти був тут, не помер би мій брат» (Івана 11:21, 32). Сестри знали, що існування смерті в присутності Христа неможливе. Так само постійна присутність Бога на Новій Землі забезпечить свободу від болю і страждань, які ми відчуваємо в теперішньому житті. Це велика надія, обіцяна нам у Христі, – надія, закарбована Його кров'ю.

Чому обітниця про нове життя на Новій Землі така важлива для нашої віри? Який сенс мала б наша віра без цієї обітниці?

Четвер, 28 березня

Новий Єрусалим

Тепер Іван зображує столицю Нової Землі – Новий Єрусалим.

І хоч це реальне місце, населене реальними людьми, Новий Єрусалим і життя в ньому неможливо описати (див. 1 Кор. 2:9).

Прочитайте Об'явл. 21:9-21. Який вигляд має Новий Єрусалим?

Новий Єрусалим названий нареченою, дружиною Агнца. Новий Єрусалим – це місце, яке Христос готує для Свого народу (Івана 14:1-3).

Місто оточує високий мур з дванадцятьма брамами – по три брами на кожній з чотирьох сторін, що дозволяє звідусіль увійти до міста. Така деталь свідчить про універсальний характер міста. У Новому Єрусалимі будь-хто має необмежений доступ до Божої присутності.

Місто зображене як куб, що має по 12 тисяч стадій завдовжки, завширшки і заввишки. У старозавітному храмі Святе святих також мало форму куба (1 Цар. 6:20). Отже, Новий Єрусалим є центром поклоніння Богові.

Прочитайте Об'явл. 21:21-22:5. Які особливості внутрішнього устрою міста нагадують вам Едемський сад? Яке значення має обітниця, що не буде жодного прокляття (див. Об'явл. 22:3)?

Найяскравішою особливістю Нового Єрусалиму є ріка води життя, що виходить від Божого престолу (див. Бут. 2:10). На відміну від ріки у Вавилоні, біля якої Божий народ сидів у полоні й сумував за Єрусалимом (див. Псал. 137), на берегах ріки життя в Новому Єрусалимі мандрівний Божий народ усіх часів знайде свій дім. Тепер викуплені всіх часів і народів становлять єдину Божу родину.

П'ятниця, 9 березня

Для подальшого дослідження:

Прочитайте розділ «Без весільного одягу» (с. 307-319) у книзі Еллен Уайт «Наочні уроки Христа» і розділ «Боротьба закінчена» (с. 662-678) у книзі «Велика боротьба».

Книга Об'явлення закінчується описом тієї самої події, про яку йшлося у вступній її частині: Другим приходом Христа в силі і славі, а також встановленням вічного Божого Царства. Повернення Христа, коли Він з'єднається зі Своюю нареченою, – кульмінаційний момент книги Об'явлення.

Однак викладені в цій книзі події не слід розглядати як щось нереальне. Другий прихід Христа, який незабаром відбудеться, – це перша реальність: він буде буквальним, видимим і чутним для всіх (Об'явл. 1:7; Матв. 24:30; 1 Сол. 4:16). Друга реальність полягає в тому, що ми продовжуємо чекати Його повернення. Чекаючи, ми повинні мати чітке розуміння вістки книги Об'явлення, яке можна

здобути, перечитуючи її знову й знову, доки не здійсниться все напи-сане й не настане кінець. Вістка книги Об'явлення постійно нагадує нам: в очікуванні Приходу Христа нам не слід покладатися на земні блага, ми маємо звернути свій погляд на небо і Того, у Кому зосереджена наша єдина надія. Христос у книзі Об'явлення – це відповідь на всі людські сподівання та прагнення серед загадок і невизначеності земного життя. У Його руках – майбутнє світу і наше майбутнє.

Книга Об'явлення також нагадує нам: напередодні кінця нам доручена місія проголосити вістку про скорий Прихід Христа, свідком якого стане весь світ. Наше очікування Його Приходу має бути не пасивним, а активним. «А Дух і наречена кажуть: Прийди!» (Об'явл. 22:17). Ми повинні відгукнутися на заклик. Це Добра вістка, яку має почути кожен.

Питання для обговорення:

1. Подумайте про Тисячолітнє царство і про вирок суду щодо мертвих нечестивих, який буде виконаний тільки після закінчення тисячі років. Спасенні матимуть тисячу років, щоб отримати відповіді на всі свої запитання. Тільки після цього Бог оголосить остаточний вирок суду над нечестивими. Що ця істина говорить нам про Бога?

2. У тексті Об'явл. 1:3 обіцяні благословення тим, хто читає, слухає пророцтва книги Об'явлення та дотримується їх. Підсумовуючи дослідження цієї книги, подумайте: які істини ви для себе відкрили, котрі необхідно прийняти до уваги і втілювати у своє життя?

Місіонерська історія

Подвійне спасіння

Ендрю Мак-Чесні

Адвентистка Марія Лемос Абель працювала медсестрою в громадській лікарні Нампула – третього за величиною міста в Мозамбіку з населенням близько півмільйона людей.

Одного разу вона попросила матір дворічної дівчинки міцно тримати свою доньку під час ін'єкції антибіотика для лікування бактеріальної інфекції. Проте мати не прислухалася до вказівок, і Марія випадково вколола шприцом свій вказівний палець, коли дитина сіпнулася під час уколу.

Дотримуючись правил лікарні, Марія відразу ж зробила аналізи крові матері й дитини. Через 30 хвилин вона отримала результати: обидві були ВІЛ-інфікованими.

Марія заплакала. Вона працювала з багатьма ВІЛ-інфікованими пацієнтами і знала, що вірус легко передається через кров.

«Господи, допоможи мені не заразитися ВІЛ-інфекцією», – молилася жінка. Лікар призначив Марії антиретровірусні препарати, що пригнічують ВІЛ, два рази на день протягом наступного місяця. Після цього їй доведеться почекати ще п'ять місяців, щоб дізнатися, чи заразилася вона.

«Моє серце трепетало, доки я чекала результатів! – розповідає Марія, мати чотирьох дітей. – Я не знала, що зі мною станеться».

Вона також ревно молилася, аби Бог втрутився.

Через півроку після цього випадку з лабораторії прийшли результати аналізів Марії. Вони були негативними. Жінка не заразилася ВІЛ-інфекцією.

«Я вірю, що це була відповідь Бога, – говорить Марія. – Я хвалила і славила Господа».

Через три роки, у березні 2017 року, 30-річна пацієнтка сіпнулася, коли Марія зробила невеликий розріз її опухлої руки. Скальпель зісковзнув і порізав великий палець Марії. Жінка зробила аналіз крові пацієнтки на ВІЛ, і він виявився позитивним.

Марія не могла в це повірити. Вона плакала, коли знову приймала анти- ретровірусні препарати. Жінка молилася, доки чекала шість місяців, щоб пройти тест на ВІЛ. І цього разу тест був негативним.

Зараз Марії 51 рік, і вона ділиться своїм досвідом із жінками, госпіталізованими після сексуального насильства. Вона рекомендує їм приймати антиретровірусні препарати і молитися.

«Я говорю їм: Бог урятував мене від того, що сталося не з моєї вини, і Він також може врятувати вас від того, що трапилося не з вашої вини!» ☞ розповідає Марія.

Як мінімум три жінки отримали негативний результат тесту на ВІЛ після того, як дослухалися поради Марії. Дві жінки були жертвами сексуального насильства, а третя – медсестрою, яка

наразилася на небезпеку зараження ВІЛ у лікарні. «Це диво, що в обох випадках я не заразилася ВІЛ, і я розповідаю іншим про силу молитви і про Господа», – свідчить Марія.

Частина пожертвувань тринадцятої суботи допоможе сиротам, чий батьки померли від СНІДу в Нампулі, де працює Марія. Дякуємо вам за ваші місіонерські пожертвування!